

การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน

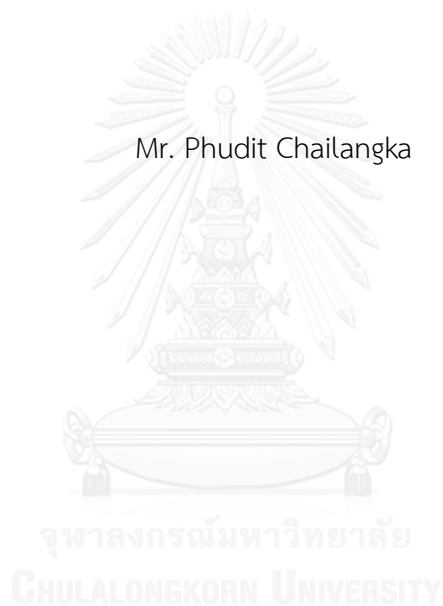
บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

COMMUNICATION IN SINGAPOREAN SCHOOL SYSTEM
FOR PREPARING HUMAN RESOURCE TO JOB MARKET

Mr. Phudit Chailangka

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication
Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน
โดย	นายภูติท ไชยลังกา
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่ง ศรีอัมภาพร

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ สถาปิตานนท์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สินธุ์พันธุ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่ง ศรีอัมภาพร)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ เมตตา วิวัฒนานุกูล)

ภูติท ไชยลังกา : การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อม
ทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน (COMMUNICATION IN SINGAPOREAN SCHOOL
SYSTEM FOR PREPARING HUMAN RESOURCE TO JOB MARKET) อ.ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.รุ่ง ศรีอัษฎาพร, 128 หน้า.

การศึกษานี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
กระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ และค้นหาแนวทางการ
พัฒนาความสามารถในการสื่อสารจากระบบการศึกษาของสิงคโปร์มาใช้ในโรงเรียนไทยเพื่อเตรียม
ความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน โดยผู้วิจัยศึกษาจากการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary
Analysis) ของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสิงคโปร์ เกี่ยวกับระบบการศึกษาของสิงคโปร์ สัมภาษณ์
เจาะลึก (In-depth interview) ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยที่ใช้
ระบบการศึกษาของสิงคโปร์ และทำการสนทนากลุ่มนักเรียนในโรงเรียนดังกล่าว นอกจากนี้ ผู้วิจัย
ทำการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ คณบดีคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ และ
นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญของประเทศไทยเกี่ยวกับระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ มีความ
เป็นเอกภาพ ความต่อเนื่อง และสอดคล้องกันระหว่างนโยบายสู่การปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน หาก
ประเทศไทยสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีเอกภาพ มีความต่อเนื่อง และ
สอดคล้องกันระหว่างนโยบายทางการศึกษากับแนวทางในการปฏิบัติ พัฒนาครูผู้สอนให้มีศักยภาพ
สูง พัฒนาเครือข่ายครูในโรงเรียนให้เข้มแข็ง และสร้างวัฒนธรรมการแบ่งปันความรู้และการเรียนรู้
ตลอดชีวิตอย่างจริงจังให้ได้แบบสิงคโปร์ จะช่วยให้ประเทศไทยพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงานได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

สาขาวิชา นิเทศศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5884662428 : MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS: COMMUNICATION / COMMUNICATION IN SCHOOL SYSTEM / COMMUNICATION IN EDUCATION SYSTEM / SINGAPORE / THAILAND / HUMAN RESOURCE / JOB MARKET

PHUDIT CHAILANGKA: COMMUNICATION IN SINGAPOREAN SCHOOL SYSTEM FOR PREPARING HUMAN RESOURCE TO JOB MARKET. ADVISOR: ASST. PROF. ROONG SRIUSSADAPORN, Ph.D., 128 pp.

This study is a qualitative research which has its purpose to investigate the communication process in Singaporean school system. In addition, the researcher explores guidelines from the Singaporean school system to develop communication competence in Thai school system for preparing human resources to job market. Educational system-related documents disseminated by Singapore's Ministry of Education were analyzed. A focus group with students and in-depth interviews with the school director, teachers and parents were conducted in an international school in Thailand that provides an education based on Singapore Curriculum. Besides, the researcher conducted in-depth interviews with Thai administrators in the Ministry of Education, deans of Faculty of Education in Thailand, and Thai academicians/experts in Singaporean educational system.

Results of the study revealed that the communication in Singaporean-based school has its unity of direction, continuity, relevancy and consistency between policies and practices. This study suggests that Thailand develops such strength in the communication process, trains teachers to become more competent, develops a strong network of teachers in school, and seriously builds a strong culture of knowledge sharing and life-long learning like in Singapore. This would effectively help develop human resource to job market.

Field of Study: Communication Arts

Student's Signature

Academic Year: 2016

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่ง ศรีอัษฎาพร อาจารย์ที่ปรึกษา ที่คอยให้คำแนะนำ การขัดเกลา และมอบแนวทางอันเป็นประโยชน์ตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้ อีกทั้งช่วยสอนผู้วิจัยในการทำวิจัยอย่างถูกต้อง มีคุณภาพ และเป็นผู้ที่ช่วยให้กำลังใจในการทำวิจัยแก่ผู้วิจัยอยู่เสมอ ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สินธุ์พันธุ์ ประธานสอบ และรองศาสตราจารย์ เมตตา วิวัฒนานุกูล กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ที่ได้สละเวลาอันมีค่าของท่านในการพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะแก่วิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย อันนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้ดียิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้ปกครอง บุคลากร และขอบคุณนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการ ขอขอบพระคุณท่านผู้บริหารคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ขอขอบพระคุณนักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์แก่ผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดงทุกท่าน คณาจารย์ คณะนิเทศศาสตร์ทุกท่าน เจ้าหน้าที่บัณฑิตศึกษาและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

ขอบคุณเพื่อนๆปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นที่ 6 ทุกคน ที่คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้วิจัยในทุกเรื่อง

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ คุณอา น้องชาย และทุกคนๆ ที่คอยเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา และขอบพระคุณยายสั้น พลแหลม ผู้ที่เป็นที่รักยิ่งของผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	1
บทที่ 1 บทนำ.....	2
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	2
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
1.3 คำถามการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	5
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ข้อมูลโดยสังเขปของประเทศสิงคโปร์.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์และไทย.....	8
2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์.....	8
2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทย.....	12
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทย ..	16
2.3.1 การบริหารจัดการระบบการศึกษาของสิงคโปร์.....	16
2.3.2 การบริหารจัดการระบบโรงเรียนของสิงคโปร์.....	23
2.3.3 การบริหารจัดการระบบการศึกษาของไทย.....	27
2.3.4 การบริหารจัดการระบบโรงเรียนของไทย.....	29

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทย	35
2.4.1 การสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์	35
2.4.2 การสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของไทย	43
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการทำงานในองค์กร.....	47
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กร	58
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	62
3.1 รูปแบบการวิจัย.....	62
3.2 เอกสารที่ใช้ในการศึกษา	62
3.3 โรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา.....	63
3.4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	64
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
3.6 วิธีการสร้างเครื่องมือและการทดสอบเครื่องมือ	68
3.7 วิธีดำเนินการเก็บข้อมูล.....	69
3.8 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล	70
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	71
4.1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1	71
4.2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2	79
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	88
5.1 สรุปผลการวิจัย	88
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	93
5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย.....	100
5.4 ข้อเสนอแนะ	100
รายการอ้างอิง.....	101

ภาคผนวก	107
ภาคผนวก ก ข้อมูลโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์โดยสังเขป	108
ภาคผนวก ข1 ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์	112
ภาคผนวก ข2 ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์	114
ภาคผนวก ข3 ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ตัวแทนผู้ปกครอง โรงเรียนนานาชาติแองโกล สิงคโปร์.....	116
ภาคผนวก ข4 ข้อคำถามในการทำสนทนากลุ่มผู้แทนนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกล สิงคโปร์.....	118
ภาคผนวก ข5 ข้อคำถามในการสัมภาษณ์นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศ สิงคโปร์.....	120
ภาคผนวก ข6 ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารคณะครู ศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์	122
ภาคผนวก ค1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์.....	124
ภาคผนวก ค2 หนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารคณะครู ศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์ และนักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์.	126
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	128

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 ตารางเปรียบเทียบการแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบประเทศสิงคโปร์ และประเทศไทย	33
ตารางที่ 2.2 ตารางแสดงเป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียน กระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์	42

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC)¹ ทำให้กลุ่มอาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน ช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มอาเซียนกับประชาคมโลก โดยสร้างอำนาจต่อรองและมีความสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่นเพิ่มขึ้น และมีการลงทุนโดยตรงภายในประเทศอาเซียนอย่างเสรี (ไตรรัตน์ ยืนยง, 2558) ประเทศหนึ่งในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่มีศักยภาพการแข่งขันสูงมาก แม้ว่าจะมีข้อจำกัดด้านพื้นที่ ทรัพยากรทางธรรมชาติและแรงงาน แต่สามารถปรับรูปแบบเศรษฐกิจ จนกลายเป็นศูนย์กลางการค้า การเงินและการขนส่งที่สำคัญของภูมิภาคในปัจจุบันได้ คือ ประเทศสิงคโปร์ (ศุนย์วิจัยกสิกรไทย, 2555) นอกจากความเป็นหนึ่งในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแล้ว สิงคโปร์ยังเป็นประเทศที่ติดอันดับโลก โดยติดอันดับ 3 ของเมืองที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง เปรียบเทียบกับ 120 เมืองของโลก (The Economist, อ้างถึงใน บุญฤทธิ์ ตั้งบุญคุณธรรม, 2558: 58) จึงเป็นที่น่าสนใจว่าประเทศสิงคโปร์สามารถพัฒนาประเทศให้ติดระดับโลกได้อย่างไร

ปัจจัยสำคัญแห่งความสำเร็จของการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์ คือ “ทรัพยากรมนุษย์” ที่มีคุณภาพ กล่าวคือ สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการวางรากฐานการศึกษาและการฝึกทักษะด้านต่างๆแก่พลเมือง สอดคล้องกับ โน บุน เซียง (ไม่ปรากฏปีพิมพ์, อ้างถึงใน ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์, 2548) ผู้อำนวยการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของเอเชีย มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ที่กล่าวไว้ว่าการพัฒนา “คน” ให้มีความสามารถจะนำไปสู่การแข่งขัน

¹ ความสำคัญของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีสามประการ ประการแรกคือ กำหนดอัตราภาษีนำเข้าสินค้าส่วนใหญ่เป็น 0% สำหรับประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ไทย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา ประการที่สองคือ การลงทุนโดยตรงภายในประเทศอาเซียนจะเปิดเสรีมากขึ้น แต่ทั้งนี้แต่ละประเทศสามารถสงวนธุรกิจที่ยังไม่พร้อมในการให้ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนแข่งขันได้ และประการที่สามคือ การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือหรือผู้ประกอบการวิชาชีพเฉพาะทาง ให้สามารถทำงานในประเทศอาเซียนได้สะดวกขึ้น

เพื่อสร้างความยั่งยืนให้กับประเทศ จากที่กล่าวข้างต้นจึงพิจารณาได้ว่าจากการเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นี้ส่งผลให้ในปี 2558 หน่วยงาน World Economic Forum ได้ประกาศว่าสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีแรงงานทักษะสูงอันดับที่ 2 ของโลก รองจากประเทศลักเซมเบิร์ก

“ระบบการศึกษา” มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์ งานวิจัยเรื่องระบบการศึกษากับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ : ศึกษากรณีประเทศสิงคโปร์ (Education and the Development of Human Resources : the Case Study of Singapore) ของศุภการ ศิริไพศาล และสุมาลี ทองดี (2549) สรุปได้ว่า กระบวนการสร้างชาติและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของสิงคโปร์ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการพัฒนา “คน” เป็นปัจจัยหลัก เนื่องจากเป็นทรัพยากรเพียงอย่างเดียวที่สิงคโปร์มีอยู่ ซึ่งหลังจากการแยกตัวเป็นอิสระจากมาเลเซีย สิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญต่อการศึกษาเป็นลำดับต้นๆและดำเนินการปฏิรูปการศึกษาทันที เพื่อหวังที่จะให้คนเป็นกลไกสำคัญในการสร้างเอกภาพทางสังคมให้เกิดขึ้น และเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้ก้าวต่อไปอย่างมั่นคง และสิงคโปร์ได้ดำเนินการบริหารจัดการด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งได้รับการยอมรับว่าระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์มีคุณภาพติดอันดับต้นๆของโลก

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ระบบการศึกษาของสิงคโปร์มีประสิทธิภาพคือ **“การสื่อสาร”** สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับกระบวนการสื่อสารเชิงนโยบายจากรัฐบาลสู่สถานศึกษา รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) เป็นผู้รับผิดชอบในการสื่อสารนโยบายด้านการศึกษา ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการของสิงคโปร์ได้กำหนดส่วนงาน ที่เรียกว่า **“Communication and Engagement Group”** ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อดูแลการสื่อสารเกี่ยวกับหลักสูตรและทิศทางการดำเนินงานผ่านสื่อมวลชน สื่อออนไลน์ และเผยแพร่คู่มือการศึกษาในแต่ละระดับในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book) ผ่านทางเว็บไซต์ของกระทรวง เพื่อให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการศึกษา อาทิ ครู-อาจารย์ ผู้เรียน และผู้ปกครอง ได้รับรู้และเข้าใจในทิศทางการพัฒนาการศึกษาในแต่ละระดับ ได้แก่ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับหลังมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา อีกทั้งกระทรวงยังมีการสื่อสารกับสถาบันการศึกษา และบุคลากรในสถาบันผ่านทางการประชุมและสัมมนาต่างๆ (Ministry of Education Singapore, 2559 : online)

นอกจากนี้ยังมีการสื่อสารภายในของบุคลากรในสถานศึกษา โดยสถาบันของสิงคโปร์เน้นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาของผู้เรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง โดยสถานศึกษาหลายแห่งได้จัดการประชุมร่วมระหว่างผู้ปกครองกับครูผู้สอน และจัดตั้งกลุ่ม Parent Support Groups (PSG) ขึ้น (Khong, 2559) อีกทั้งมีการพัฒนาการศึกษาโดยใช้ระบบสามเส้า ผู้ปกครอง ครู และนักเรียน (Parent Teacher Student Triangle) เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงและการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง และครู/ผู้ปกครองกับนักเรียน เพื่อเสริมสร้างการศึกษาแก่นักเรียนตั้งแต่วัยเยาว์ (Singaporeeducation, N.d. : online) นอกจากนี้สถาบันการศึกษายังได้ใช้สื่อออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ และจัดทำแอปพลิเคชันเพื่อการจัดการเรียนการสอน เช่น Lee Kong Chain School of Business (Singapore Management University, 2553) เป็นต้น อีกทั้งมีการจัดทำแอปพลิเคชันสื่อสารระหว่างบุคคลภายในสถาบันการศึกษา เช่น แอปพลิเคชัน Classtree ที่ออกแบบมาเพื่อสื่อสารระหว่างสถาบันและผู้ปกครอง เป็นต้น (Classtree, N.d. : online)

จากที่กล่าวข้างต้นว่า “การสื่อสาร” ในระบบการศึกษาของประเทศ เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ระบบการศึกษาของสิงคโปร์มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าการสื่อสารในโรงเรียน ภายใต้การบริหารจัดการด้านการศึกษาของสิงคโปร์สำหรับการพัฒนา ‘ทรัพยากรมนุษย์’ เข้าสู่ตลาดงานอย่างมีคุณภาพนั้นเป็นอย่างไร แตกต่างจากการบริหารจัดการด้านการศึกษาของไทยอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียน เพื่อพัฒนาคนไทยเข้าสู่ตลาดงานอย่างมีคุณภาพ

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน
2. เพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน โดยศึกษาจากกระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

1.3 คำถามการวิจัย

1. กระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานเป็นอย่างไร

2. ประเทศไทยจะสมารถนำแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานได้อย่างไรบ้าง

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน และผู้ปกครอง และจัดการสนทนากลุ่มกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ (Anglo Singapore International School) (ดูภาคผนวก ก) และจากนั้นเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษาของไทย สัมภาษณ์ผู้บริหารคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยของรัฐ สัมภาษณ์นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ จากศูนย์เอเชียศึกษา/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา/อาเซียนศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยผู้วิจัยกำหนดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในช่วงเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน 2560

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสื่อสารในระบบโรงเรียน หมายถึง รูปแบบและพฤติกรรมการส่งและการรับข้อมูลข่าวสารเชิงนโยบายจากรัฐบาลสู่โรงเรียน และจากโรงเรียนสู่บุคลากรภายในโรงเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครองเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจร่วมกัน นำสู่การปฏิบัติ ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์ หมายถึง โรงเรียนในประเทศไทย ที่ใช้ระบบการศึกษาแบบสิงคโปร์

การเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน หมายถึง การดำเนินการให้นักเรียนได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะทำให้เข้าใจปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน

2) หน่วยงานด้านการศึกษาของไทยสามารถนำองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการ การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยสู่ตลาดงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่สนับสนุนคำถามการวิจัยในบทที่ 1 ดังต่อไปนี้

- 1) ข้อมูลโดยสังเขปของประเทศสิงคโปร์
- 2) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์และไทย
- 3) แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทย
- 4) แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทย
- 5) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการทำงานในองค์กร
- 6) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กร

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน และเพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน โดยศึกษาจากกระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทบทวนข้อมูลและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับประเทศสิงคโปร์ เป็นอันดับแรก เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะทางกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม ที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการจัดการระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

2.1 ข้อมูลโดยสังเขปของประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ หรือสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Republic of Singapore) เป็นเกาะที่อยู่ส่วนปลายสุดของคาบสมุทรมลายู ประกอบด้วยเกาะใหญ่เกาะน้อยบริเวณรายรอบรวม 63 เกาะ เกาะที่ใหญ่ที่สุดคือ เกาะ Singapore ประกอบด้วยชาวจีน- 74.7 % ชาวมลายู 13.6 % ชาวอินเดีย 8.9 % และอื่นๆ 2.8 % ประชากรนับถือศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ อื่นๆ มีภาษาราชการ 4 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) ภาษามาลเลย์ และภาษาทมิฬ รัฐบาลส่งเสริมให้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อกิจการและชีวิตประจำวัน และใช้ภาษาแม่ ได้แก่ ภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) ภาษามาลเลย์ และภาษาทมิฬ เป็นภาษาที่สอง โดยมีภาษามาลเลย์เป็นภาษาประจำชาติ

สิงคโปร์เป็นหนึ่งในสมาชิกประชาคมอาเซียน (ASEAN) และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) มีรายได้ต่อหัวสูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นหนึ่งในเส้นทางเศรษฐกิจที่แสดงถึงการที่ประเทศเล็กๆ นี้มีความเจริญมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยทำเลอันยอดเยี่ยมนี้ส่งผลความได้เปรียบมีส่วนผลักดันให้สิงคโปร์เติบโต จนกลายเป็นศูนย์กลางทางการค้า การสื่อสาร และการท่องเที่ยวที่สำคัญของโลก สินค้าส่งออกที่สำคัญได้แก่น้ำมันสำเร็จรูป แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบเคมีภัณฑ์ ส่วนประกอบอากาศยานและอุปกรณ์การบิน (อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ์, 2556; ศูนย์อาเซียน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2558)

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์และไทย

2.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์

ปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาประเทศสิงคโปร์จนสามารถติดอันดับโลก คือ “การศึกษาและการพัฒนาแรงงาน” ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก คือ การศึกษาและการพัฒนาแรงงานช่วงก่อนทำงาน (Pre-employment Education and Training หรือ PET) โดยดูแลการพัฒนาการศึกษาตั้งแต่วัยก่อนประถมศึกษจนถึงระดับอุดมศึกษา เป็นการเตรียมความพร้อมในด้านการศึกษาและทักษะ

ต่างๆ เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน และการศึกษาและการพัฒนาแรงงานหลังจากเข้าทำงานแล้ว (Continuing Education and Training หรือ CET) โดยมีเป้าหมายเพื่อให้แรงงานมีสมรรถนะที่ต้องการ เกิดความมั่นคงในการทำงาน มีแรงงานฝีมือที่มีสมรรถนะในการสนับสนุนในภาคอุตสาหกรรม และมีผลต่อความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศในที่สุด (ไตรรัตน์ ยืนยง, 2558)

เมื่อศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของประเทศสิงคโปร์ พบว่ามีความสัมพันธ์กับความเจริญเติบโตของประเทศ กล่าวคือ จากการประกาศแยกตัวของสิงคโปร์จากมาเลเซียเมื่อ 50 ปีก่อน ทรัพยากรหนึ่งเดียวที่สิงคโปร์มีอยู่คือ “ทรัพยากรมนุษย์” สิงคโปร์ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติ หรือสินทรัพย์ที่จะนำมาแข่งขันกับนานาประเทศได้ สิงคโปร์มองสินทรัพย์ที่ตนเองมีอยู่ คือ “คน” แล้วพัฒนาให้มีขีดความสามารถที่จะนำมาแข่งขันได้เพื่อสร้างความยั่งยืนให้กับประเทศ (โน บุน เชียง, ไม่ปรากฏปีพิมพ์, อ้างถึงใน ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์, 2548)

ศุภการ สิริไพศาล และสุมาลี ทองดี (2549) กล่าวว่ากระบวนการสร้างชาติและพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของสิงคโปร์ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการพัฒนา “คน” เป็นปัจจัยหลัก เนื่องจากเป็นทรัพยากรเพียงอย่างเดียวที่สิงคโปร์มีอยู่ โดยให้ความสำคัญกับการศึกษามาก ซึ่งหลังจากการแยกตัวเป็นอิสระจากมาเลเซีย สิงคโปร์ได้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษาทันที เพื่อหวังที่จะให้คนเป็นกลไกสำคัญในการสร้างเอกภาพทางสังคมให้เกิดขึ้น และเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้ก้าวต่อไปอย่างมั่นคง

สุดาร์ตน์ โยธาบริบาล (2557) ศึกษาว่าประเทศสิงคโปร์มีกลยุทธ์การดึงดูดคนเก่งจากคนเก่งทั่วโลก ในกรณีการสรรหาและการคัดเลือกคนเก่งชาวต่างชาติเข้าสู่ศูนย์กลางคนเก่งสิงคโปร์อย่างไร โดยใช้การศึกษาเอกสาร จากงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ และพบว่าประเทศสิงคโปร์ มีการวางแผนการสรรหาคัดเลือกและดึงดูดกลุ่มคนเก่งชาวต่างชาติจากทั่วโลก เป้าหมายเป็นกลุ่มแรงงานทักษะที่มีศักยภาพ มีความรู้สูง มีความเชี่ยวชาญพิเศษ มีความสามารถรอบด้าน ภาษา ตามนโยบายเชิงรุกของรัฐบาลระดับชาติ คือ นโยบายการบริหารทรัพยากรมนุษย์สิงคโปร์กับการเป็นศูนย์กลางคนเก่ง หรือ Talent Hub ในเอเชีย กลยุทธ์การสรรหา-คัดเลือก ยื่นข้อเสนอ และสิทธิพิเศษต่างๆ ให้กับคนเก่งชาวต่างชาติ (Global Talent) เช่น การสร้างบ้านที่ดีที่สุดสำหรับคนเก่งและจัดเตรียมสาธารณูปโภคต่างๆ ให้เหมาะสมสำหรับคนเก่งรวมถึงครอบครัวด้วย การให้

สวัสดิการที่ดี ทั้งการรักษาพยาบาล การศึกษา การประกันชีวิต รวมทั้งการลดหย่อนภาษีเงินได้ การเสนอค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำสูงกว่าประเทศอื่นๆในอาเซียน เป็นต้น เพื่อใช้ดึงดูดกลุ่มคนเก่งเข้ามาสู่ “คลังคนเก่ง” (Talent Pool) สิงคโปร์ ให้ได้คนเก่งที่มีศักยภาพสูงสุดมาทำงานในองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน และภาครัฐวิสาหกิจ ให้ประเทศเกิดการพัฒนาขึ้นเป็นลำดับต้นๆของโลก

จากการศึกษาข้างต้นที่อธิบายว่ามีปัจจัยหลักสำคัญหลายประการในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์ ซึ่งประการหนึ่งที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญมากและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันคือ ระบบการศึกษาที่มีคุณภาพ การพัฒนาระบบการศึกษาของสิงคโปร์มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การปฏิรูปการศึกษาในประเทศสิงคโปร์เริ่มต้นขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 1947 และเริ่มปฏิรูปอย่างจริงจัง มีการบริหารจัดการโรงเรียนในปี 1965 รวมทั้งกำหนดให้ในการเรียนการสอนใช้แบบ 2 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษและภาษาแม่ ได้แก่ ภาษาจีน (แมนดาริน) มาเลย์ หรือทมิฬ (อินเดีย) เพื่อรักษาเอกลักษณ์ทางเชื้อชาติ ความภูมิใจ คุณค่าและมรดกทางวัฒนธรรม

2. ในปี 1979 สิงคโปร์ปรับการจัดการการศึกษาแบบการเน้นปริมาณในการเรียนรู้ เป็นการเน้นคุณภาพในการเรียนรู้ (From Quantity to Quality) ให้ความสำคัญกับความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามความสามารถทางวิชาการที่แตกต่างกัน อาทิ การปรับปรุงการศึกษาสายอาชีพ ภายใต้การดูแลของสถาบันเทคโนโลยี (Institute of Technology) และการแยกการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแบบ Normal Stream หรือ Normal Course² ออกเป็น 2 สาย คือ Normal (Academic) Stream หรือสายวิชาการ และ Normal (Technical) Stream หรือสายวิชาชีพ และได้มีการจัดตั้งโปรแกรมห้องเรียนอัจฉริยะ (Gifted Education Programme) สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางวิชาการ

² ระดับมัธยมศึกษา ระบบ Normal Stream หรือ Normal Course นักเรียนจะใช้ระยะเวลาศึกษา 5 ปี

สำหรับระดับมัธยมศึกษาอีกระบบหนึ่งคือ Special and Express Course ในระบบนี้นักเรียนจะใช้เวลาศึกษา 4 ปี ทั้งนี้ นักเรียนจะถูกคัดเลือกให้เข้าศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาแบบใด ขึ้นอยู่กับผลการสอบ Primary School Leaving Examination (PSLE) ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6

3. ในปี 1997 สมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ๊ก ตง (Goh Chok Tonk) มีการวางวิสัยทัศน์หลักทางการศึกษาแห่งชาติ “โรงเรียนนักคิด ประเทศแห่งการเรียนรู้” (Thinking Schools, Learning Nation หรือ TSLN) โดย มุ่งเน้นให้ประชากรในประเทศสิงคโปร์ตระหนักถึงการเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และเน้นการสอนให้นักเรียนเป็นนักคิด ทั้งนี้ Thinking Schools มีวัตถุประสงค์ให้ทุกโรงเรียนจัดการศึกษาให้ผู้เรียนเป็นนักคิด และ Learning Nation ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรม และมีความสร้างสรรค์เพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้

4. ในปี 2003 มีการจัดการเรียนรู้แบบนวัตกรรมและโครงการ (Innovation and Enterprise หรือ I&E) โดยมองว่าความมุ่งมั่นในนวัตกรรมและโครงการจะก่อตัวกลายเป็นหลักของทักษะชีวิตและทัศนคติต่างๆ ที่ประเทศมุ่งหวังแก่นักเรียนสิงคโปร์ นวัตกรรมและโครงการนี้จะช่วยสร้างกรอบความคิดต่างๆ (Mindsets) ที่ประเทศมุ่งหวังได้เห็นจากนักเรียน ครู ผู้บริหารโรงเรียน

5. ในปี 2004 สมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรี ลี เซียน ลุง (Lee Hsien Loong) มีการวางวิสัยทัศน์ “สอนให้น้อยลง เรียนรู้ให้มากขึ้น” (Teach Less, Learn More หรือ TLLM) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมความพร้อมการใช้ชีวิตของผู้เรียน ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งเน้นเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดของตนเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันของผู้เรียน ในขณะเดียวกัน มีการลดบทบาทของครู จากผู้สอนไปเป็นผู้ชี้แนะ กระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ การลดการเรียนแบบท่องจำ การสอบ และการหาคำตอบ ทั้งนี้สิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ในรูปแบบนี้คือประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยสร้างความรู้ใหม่ ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนต่างก็มีความรู้และประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกัน (ชามาภัทร สิทธิอำนาจ, 2556 ; Ministry of Education Singapore ; Timetoast timelines, N.d. : online)

6. ในปี 2016 รัฐบาลสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยการดำเนินนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์ โครงการ “Skill Future Credit”³ โดยชาวสิงคโปร์ทุกคนที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี จะได้รับ Skill Future Credit ซึ่งรัฐบาลจะเติมให้อย่างสม่ำเสมอ ไม่มีวันหมดอายุ เริ่มที่ 500 ดอลลาร์สิงคโปร์ (หรือประมาณ 12,500 บาท) สำหรับเข้า

³ โครงการ “Skill Future Credit” ใช้งบประมาณกว่า 400 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ หรือประมาณ 10,000 ล้านบาท ต่อปี

อบรมในหลักสูตรอบรมทักษะอาชีพที่ปัจจุบันรัฐบาลเห็นชอบกว่า 12,500 หลักสูตร เพื่อให้ชาวสิงคโปร์มีความพร้อมด้านความรู้และทักษะสอดคล้องกับนโยบาย Smart Nation ของรัฐบาล (globthailand, 2560 : online)

นอกจากนี้ในสมัยรัฐบาลนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู ได้ใช้การลงทุนจ้างผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ชั้นนำจากทั่วโลกมาสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อให้เกิดการพัฒนาทรัพยากรบุคคลอย่างเต็มที่

และในปี 2014 รัฐบาลได้ประกาศนโยบาย Smart Nation ที่ผู้นำสิงคโปร์ประกาศให้เป็นแผนเดินทางหลักของประเทศ เพื่อให้สิงคโปร์ ก้าวสู่การเป็นประเทศอัจฉริยะ เป็นเมืองที่น่าอยู่ระดับโลก ผู้คนมีความสุขและสมคูลภายใต้การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีซึ่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของประเทศ รัฐบาลสิงคโปร์พร้อมในการสนับสนุนการค้นคว้าด้าน Internet of Things เพื่อสนองทุกการใช้ชีวิตของประชาชน โดยหนึ่งในปัจจัยสำคัญเพื่อการขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายดังกล่าว นั่นคือการพัฒนาและยกระดับ “การศึกษา” ของประชากร โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนและนักศึกษา (globthailand, 2560 : online)

การพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์โดยสรุปพบว่าสิงคโปร์ให้ความสำคัญของ “ระบบการศึกษา” เป็นอย่างมาก มีการดำเนินการด้านการศึกษาอย่างจริงจัง และเป็นรูปธรรม ผ่านนโยบายทางการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน ไม่ว่าจะเป็นช่วงวัยเรียนของเยาวชน หรือช่วงทำงานของผู้ใหญ่

2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทย

ประเทศไทยเริ่มต้นพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างมีแบบแผน จากการประกาศใช้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ.2504-2509)⁴ โดยมีจุดประสงค์ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เพื่อพัฒนาความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น โดยการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนทุกชั้นตอนอย่างเป็นระบบ ซึ่ง

⁴ ฉบับแรก ใช้ชื่อว่า “แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ” ระยะเวลาประกาศใช้แผนฯ 6 ปี และในฉบับที่สองเป็นต้นมา ใช้ชื่อว่า “แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ” ระยะเวลาประกาศใช้แผนฯ 5 ปี ปัจจุบันมีการประกาศใช้แผนฯ มาแล้ว 12 ฉบับ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแต่ละฉบับจะระบุวัตถุประสงค์สำคัญเฉพาะไว้อย่างชัดเจน โดยพิจารณาจากบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และสถานการณ์ปัจจุบันของประเทศในช่วงเวลานั้น ตัวอย่างในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยผ่านการศึกษาในแผนฉบับที่ 1 เช่น การจัดตั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นต้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2504)

ประเทศไทยเริ่มต้นพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจังในปี 2540 โดยในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ประกาศมุ่งเน้นให้ “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” มีสมรรถนะและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ จากเดิมที่มุ่งเน้นการพัฒนาเพื่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นหลัก ดังนั้นแผนพัฒนาฉบับนี้จึงดำเนินการเน้น “การพัฒนาศักยภาพของมนุษย์และคุณภาพชีวิต” ผ่านปัจจัยต่างๆ ทั้งการพัฒนาสมรรถภาพทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสภาพแวดล้อมของสังคมให้เอื้อต่อการพัฒนามนุษย์ การจัดหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การดำเนินการเริ่มต้นจากการพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ ของคนไทย เช่น ด้านจิตใจ ด้านสติปัญญา ทักษะ และฝีมือแรงงาน ด้านสุขภาพพลานามัย และประชากรกลุ่มผู้ด้อยโอกาส รวมไปถึงสิ่งแวดล้อมที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาคน เช่น การเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวและชุมชน การพัฒนาระบบความมั่นคงทางสังคม การเสริมสร้างวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา

เป้าหมายหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการศึกษาและการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์เข้าสู่ตลาดงาน คือ การเตรียมความพร้อมทุกด้านของเด็กชั้นปฐมวัยและเตรียมขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานของเยาวชนจาก 9 ปี เป็น 12 ปี (ป.1 - ม.6) และการยกระดับทักษะฝีมือและความรู้พื้นฐาน แก่แรงงานในสถานประกอบการ โดยให้ความสำคัญต่อกลุ่มแรงงานอายุ 25 - 45 ปี เป็นลำดับแรก โดยหนึ่งในยุทธศาสตร์การพัฒนาหลัก คือ การพัฒนาศักยภาพของคน โดยเฉพาะการปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ ด้านการพัฒนาจิตใจ ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ การพัฒนาสติปัญญา และทักษะฝีมือแรงงาน ให้คนไทยทุกคนมีคุณภาพ และประสิทธิภาพสูงขึ้น ในกระบวนการผลิต และสามารถปรับตัวได้กับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

สำหรับการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 มีรายละเอียดโดยสังเขป คือ มีการส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมทักษะในด้านบริหารจัดการและทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศแก่ผู้ประกอบการ กลุ่มผู้นำทางธุรกิจในกลุ่มชน กลุ่มสหกรณ์ กลุ่มสตรี ตลอดทั้งการเพิ่มศักยภาพในการประกอบอาชีพอิสระและการรับช่วงเหมาแก่แรงงานที่ไม่สามารถกลับเข้าสู่ระบบการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมและบริการสาขาต่างๆ มีการพัฒนากลุ่มเด็กที่อยู่ในภาวะยากลำบาก โดยสนับสนุนให้นายจ้างจัดหรือปรับปรุงสวัสดิการให้เหมาะสมแก่แรงงานเด็ก⁵ อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในด้านการศึกษา การพัฒนาทักษะในการประกอบอาชีพ นันทนาการ และการพัฒนาคุณภาพชีวิต อย่างเป็นระบบ พัฒนาความเป็นผู้นำและความเข้มแข็งของกลุ่มต่างๆ ในชุมชน โดยจัดการฝึกอบรมด้วยวิทยากรทั้งจากชาวบ้านและภายนอกให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน และมีการเรียนรู้แลกเปลี่ยนระหว่างกัน การส่งเสริมบทบาทของภาคธุรกิจเอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการสร้างรากฐานการผลิตที่เข้มแข็ง มีความสมดุลระหว่างการผลิต ควบคู่ไปกับการพัฒนาเครือข่ายโครงสร้างพื้นฐาน ส่งเสริมความรู้ทักษะในการจัดการทางการเงินของชาวชุมชนและกลุ่มออมทรัพย์ในชุมชนให้เข้มแข็ง เพิ่มขีดความสามารถในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เพื่อนำไปสู่การเพิ่มอำนาจการต่อรองในการเจรจาการค้าทุกระดับ สนับสนุนบทบาทสตรีให้มีสิทธิและโอกาสทัดเทียมกับบุรุษในด้าน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2540)

การพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยโดยสรุปพบว่าเริ่มมีการพัฒนาประเทศอย่างมีแบบแผนจากการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ.2504) แต่เนื้อหาในแผนฉบับนี้มุ่งเน้นในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจมากกว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สำหรับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจังของไทยนั้นปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540) และในปัจจุบันได้มุ่งเน้นพัฒนาให้คนไทยมีสมรรถนะสำหรับโลก

⁵ ปัจจุบัน พรบ.คุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2560 ห้ามมิให้นายจ้างจ้างแรงงานเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี และห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานตามประเภทของงานและสถานที่ที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 95 ศึกษาเพิ่มเติมที่

ศตวรรษที่ 21 คือ การรู้หนังสือและความสามารถในการอ่าน ที่นำไปสู่ความสามารถในการคิดคำนวณ และประกอบกับความสามารถในการแก้ปัญหาภายใต้สภาพแวดล้อมที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี

จากการกล่าวถึงแนวคิดการพัฒนาประเทศและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์และของไทยข้างต้น สามารถเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของทั้งสองประเทศได้ดังต่อไปนี้

1. ประเทศสิงคโปร์และไทยมีความต่างในประการแรกคือ ประวัติศาสตร์ประเทศ ซึ่งประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่ก่อตั้งขึ้นมาใหม่ (แยกตัวออกจากประเทศมาเลเซีย พ.ศ.2508) แต่ประเทศไทยมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานตั้งแต่สมัยสุโขทัย

2. ประเทศสิงคโปร์และไทยมีความต่างในด้านทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งในระยะแรกของการก่อตั้งประเทศสิงคโปร์ มีอุปสรรคที่สำคัญคือการขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ ในขณะที่ประเทศไทยมีทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์กว่า แต่สิงคโปร์สามารถใช้เวลาเพียง 50 ปีในการพัฒนาประเทศ จนสามารถก้าวสู่กลุ่มประเทศพัฒนาแล้วในปัจจุบัน

3. ประเทศสิงคโปร์และไทยให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เหมือนกัน แต่สิงคโปร์ดำเนินการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทันทีที่แยกตัวออกจากประเทศมาเลเซีย (พ.ศ.2508) ในเวลาเดียวกันนั้นไทยให้ความสำคัญกับการวางโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ และดำเนินการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในอีก 30 ปีถัดมา (พ.ศ.2540) มหาวิทยาลัย

4. ประเทศสิงคโปร์และไทยให้ความสำคัญกับระบบการศึกษาเหมือนกัน แต่สิงคโปร์ดำเนินการปฏิรูประบบการศึกษาอย่างจริงจังทันทีที่แยกตัวออกจากประเทศมาเลเซีย (พ.ศ.2508) การปฏิรูปเป็นไปอย่างจริงจัง เป็นรูปธรรม และประสบความสำเร็จ จากการประกาศนโยบายทางการศึกษาต่างๆที่สอดคล้องกันเรื่อยมา

5. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับการเตรียมความพร้อมสู่อนาคตของสิงคโปร์และไทยมีจุดเน้นที่แตกต่างกัน ประเทศสิงคโปร์ที่มีระบบการศึกษาที่แข็งแกร่งทั้งในและนอกสถานศึกษา ประกาศนโยบายพัฒนาศักยภาพของประชาชนวัยทำงานโดยการจัดหลักสูตรอบรมทักษะอาชีพ เพื่อให้ชาวสิงคโปร์มีความพร้อมด้านความรู้และทักษะสอดคล้องกับนโยบาย Smart Nation ซึ่งเป็นการต่อยอดสู่สมรรถนะของบุคคลและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในขณะที่ประเทศไทยยังเน้นประเด็นพื้นฐานของการทำงานและการใช้ชีวิต คือ การรู้หนังสือและความสามารถในการอ่าน ที่

นำไปสู่ความสามารถในการคิดคำนวณ และประกอบกับความสามารถในการแก้ปัญหาภายใต้สภาพแวดล้อมที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทย

2.3.1 การบริหารจัดการระบบการศึกษาของสิงคโปร์

จากการศึกษาเอกสารและเว็บไซต์ทางการของกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ (www.moe.gov.sg) พบว่าภาพรวมของการบริหารจัดการระบบการศึกษาของประเทศ หน่วยงานจัดการศึกษาของสิงคโปร์คือ กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education – Singapore) โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับชั้น ได้แก่ ระดับประถมศึกษา (Primary Education) ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education) ระดับหลังมัธยมศึกษา (Post-Secondary Education) และระดับอุดมศึกษา (University Education) โดยมีรายละเอียดโดยสังเขปดังต่อไปนี้

1. ระดับประถมศึกษา (Primary Education)

ในระดับประถมศึกษาใช้ระยะเวลาศึกษา 6 ปี จะแบ่งการสอนออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงแรก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 4 (Four year foundation stage) โดยจะเน้นการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ และภาษาแม่ (ภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) ภาษามาเลย์ และภาษาทมิฬ) วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และวิชาอื่น ๆ เช่น ศิลปะ ดนตรี พลศึกษา และช่วงที่สอ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 -6 (Two-year orientation stage) นักเรียนจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ระดับ จากผลการสอบประถมศึกษาปีที่ 4 คือ EM1 EM2 EM3⁶ โดยลักษณะการเรียนของวิชาภาษาอังกฤษ และภาษาแม่นั้นจะต่างกัน

⁶ ระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6 จะแบ่งเป็น 3 สาย คือ EM1 EM2 EM3 โดยจะมีความแตกต่างกันของการเรียนการสอนของวิชาภาษาอังกฤษ และภาษาแม่ในแต่ละสาย ดังนี้

EM1: นักเรียนจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และเรียนภาษาแม่ขั้นสูง

EM2: นักเรียนจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์

EM3: นักเรียนจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่เบื้องต้น และคณิตศาสตร์พื้นฐาน ทั้งนี้ นักเรียนจะได้เรียนวิทยาศาสตร์พื้นฐาน แต่ไม่ต้องสอบวิชานี้

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาจะต้องสอบวัดระดับเมื่อจบประถมศึกษาปีที่ 6 คือ Primary School Leaving Examination หรือ PSLE เพื่อวัดระดับว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษา (Secondary Education) นักเรียนจะได้ศึกษาต่อเป็นระยะเวลา 4 ปี (Special and Express Courses) หรือ 5 ปี (Normal Course) ซึ่ง Normal Course จะแบ่งออกเป็น 2 สาย คือ สายวิชาการและสายเทคนิค

หลักสูตรระดับประถมศึกษาของสิงคโปร์ (Primary School Curriculum) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ วิชาหลัก (Subject disciplines) ทักษะความรู้ (Knowledge Skills) และการพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. วิชาหลัก (Subject disciplines)⁷ ซึ่งประกอบด้วย 3 กลุ่มวิชา ได้แก่

1.1 กลุ่มวิชาภาษา (Language) ได้แก่ ภาษาอังกฤษและภาษาแม่ ได้แก่ ภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) ภาษามลายู และภาษาทมิฬ

1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์และศิลปะ (Humanities & Arts) ได้แก่ สังคมศึกษา ศิลปะ และดนตรี

1.3 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์⁸ (Mathematics & Sciences)

2. ทักษะความรู้ (Knowledge Skills) ส่วนนี้มุ่งเน้นการพัฒนาความคิดและทักษะการสื่อสารของนักเรียน ทักษะความรู้จะถูกสอนผ่านหลากหลายวิชาและโดยมากมักจะผ่านรูปแบบโครงการ (Project work approach) ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างแจ่มแจ้งทั้งในระดับบุคคลและระดับกลุ่ม

3. การพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) โดยโรงเรียนจะมีการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบที่แตกต่าง อาทิ กิจกรรมเสริมหลักสูตร (Co-curricular Activities หรือ CCA) ลักษณะนิสัยและพลเมืองศึกษา (Character and Citizenship Education หรือ CCE) การเรียนรู้แบบ Active Learning (Programme for Active Learning หรือ PAL)⁹ และพลศึกษา (Physical Education หรือ PE)

⁷ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ในวิชาหลัก ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จะปรับเนื้อหาตามความสามารถของนักเรียน

⁸ วิชาวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษาจะเริ่มทำการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 3

⁹ Programme for Active Learning (PAL) นำมาใช้ในการเรียนการสอนโรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศ ในปี 2560

นอกจากนี้รัฐบาลให้ความสำคัญกับบทบาทของผู้ปกครอง สำหรับการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน โดยสนับสนุนให้ผู้ปกครองกับโรงเรียนมีส่วนร่วมด้วยกัน (Parents and Schools as Partners) โดยมีแนวทางแก่ผู้ปกครองในการช่วยเหลือลูกในการเรียนรู้ เช่น ช่วยให้ลูกเข้าใจในสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน มองเห็นและให้คุณค่าแก่ลูกไม่ว่าเรื่องใดๆ ช่วยสร้างคุณลักษณะของลูกช่วยเหลือและแนะแนวทางในการเรียนแก่ลูก เป็นต้น

นอกจากนี้ในโรงเรียนยังมีระบบช่วยเหลือการเรียนรู้ (Learning Support Programme) สำหรับช่วยเสริมสร้างความรู้แก่นักเรียนในวิชาที่อ่อน และมีระบบ Gifted Education Program (GEP) สำหรับพัฒนานักเรียนผู้ที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการ

2. ระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)

ระดับมัธยมศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ระบบและจะมีหลักสูตรแตกต่างกันไปทั้งนี้ นักเรียนจะถูกเลือกให้อยู่ระบบใดระบบหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับผลการสอบ PSLE ของนักเรียนแต่ละคน

ระบบแรก ใช้ระยะเวลาศึกษา 4 ปี จะเรียกว่า Special and Express Courses ซึ่งการเรียนการสอนนั้นจะเน้นการเตรียมตัวให้นักเรียนสอบ The Singapore-Cambridge General Certificate of Education “Ordinary” (GCE ‘O’)¹⁰ ตอนจบมัธยมศึกษาปีที่ 4

ระบบที่สอง ใช้ระยะเวลาศึกษา 5 ปี คือ Normal Course แบ่งการเรียนการสอนเป็นสายวิชาการ (Academic) และสายเทคนิค (Technical) และเมื่อนักเรียนระบบนี้จบมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนจะต้องสอบ Singapore-Cambridge General Certificate of Education “Normal”(GCE ‘N’)¹¹ สำหรับนักเรียนที่สอบได้คะแนนดี สามารถเรียนต่อมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อสอบ GCE ‘O’

¹⁰ GCE ‘O’ คือ การทดสอบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนในระบบ 4 ปี (Ordinary course) เพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับเตรียมอุดมศึกษา

¹¹ GCE ‘N’ คือ การทดสอบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนในระบบ 5 ปี (Normal Course) เพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 และได้เข้าสอบ GCE ‘O’ ต่อไป หากนักเรียนได้คะแนนดี

ต่อไป แต่สำหรับนักเรียนที่สอบได้คะแนน GCE ‘N’ ไม่ดี สามารถเรียนต่อในทางด้านเทคนิค ITE¹² หลังจากนักเรียนจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนสามารถที่จะเลือกเรียนในชั้นอุดมศึกษาต่อไป

นอกจากนี้ยังมีรูปแบบ Integrated Programme หรือ IP ซึ่งจะจัดการศึกษาแบบผนวก ระดับมัธยมศึกษาและ Junoir College ในระดับหลังมัธยมศึกษาเข้าด้วยกัน โดยใช้ระยะเวลาศึกษา 6 ปี โดยรูปแบบ Integrated Programme นี้จัดตั้งขึ้นสำหรับนักเรียนผู้มีความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยมีการเรียนการสอนเข้มข้นกว่าหลักสูตรปกติ ทั้งนี้ในประเทศสิงคโปร์มีโรงเรียนที่สามารถจัดรูปแบบ Integrated Programme ได้เพียงบางแห่งเท่านั้น และสำหรับระบบ Gifted Education Program (GEP) ยังมีการดำเนินการในระดับมัธยมศึกษา

หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาของสิงคโปร์ (Secondary School Curriculum) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ วิชาหลัก (Subject disciplines) ทักษะความรู้ (Knowledge Skills) และการพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. วิชาหลัก (Subject disciplines) ซึ่งประกอบด้วย 3 กลุ่มวิชา ได้แก่

1.1 กลุ่มวิชาภาษา (Language) ได้แก่ ภาษาอังกฤษและภาษาแม่หรือภาษาแม่ระดับสูง ขึ้น ได้แก่ ภาษาจีนกลาง (แมนดาริน) ภาษามาเลย์ และภาษาทมิฬ และเพิ่มเติมภาษาที่ 3 เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษามาเลย์ ภาษาจีน

1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์และศิลปะ (Humanities & Arts) ได้แก่

กลุ่มวิชาระดับต้น คือ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณคดีอังกฤษ ทัศนศิลป์ และดนตรี

กลุ่มวิชาระดับสูง คือ มนุษยศาสตร์ผสมผสาน (Combined Humanities)

กลุ่มวิชาเลือกระดับสูง คือ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณคดี (อังกฤษ จีน มาเลย์ หรือ ทมิฬ) ศิลปะ ดนตรี วิชาประยุกต์ต่างๆ

¹² การศึกษาสำหรับสาขาวิชาช่าง Institutes of Technical Education (ITE) เป็นโรงเรียนเปิดสอนหลักสูตรสาขาวิชาช่าง โดยเฉพาะผู้ที่ต้องการเพิ่มทักษะทางการปฏิบัติและวิชาการ และสำหรับนักเรียนที่มีเกณฑ์คะแนนดี สามารถเลือกที่จะเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนโพลีเทคนิค หรือมหาวิทยาลัยได้

1.3 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (Mathematics & Sciences) ได้แก่

-กลุ่มวิชาการระดับต้น คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การออกแบบและเทคโนโลยี
คหกรรม (Home Economics)

-กลุ่มวิชาการระดับสูง คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

-กลุ่มวิชาเลือกระดับสูง คือ คณิตศาสตร์เพิ่มเติม ชีววิทยา เคมี ฟิสิกส์
วิทยาศาสตร์ผสมผสาน การออกแบบและเทคโนโลยี อาหารและโภชนาการ หลักการบัญชี วิชา
ประยุกต์อื่นๆ

2.ทักษะความรู้ (Knowledge Skills) เรียนรู้ในรูปแบบโครงงาน (Project work approach)

3.การพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) โดยโรงเรียนจะมีการจัดการเรียนรู้
ในรูปแบบที่แตกต่าง อาทิ กิจกรรมเสริมหลักสูตร (Co-curricular Activities หรือ CCA) การมีส่วนร่วม
ร่วมและพัฒนาชุมชน (Community Involvement Programme หรือ CIP) หน้าที่พลเมืองและ
ศีลธรรมศึกษา (Civics and Morals Education หรือ CME) การอภิบาลและแนะแนวอาชีพ
(Pastoral Care & Career Guidance) การศึกษาเกี่ยวกับชาติ (National Education) และพลศึกษา
(Physical Education หรือ PE)

การศึกษาภาคบังคับของสิงคโปร์กำหนดให้มีการเรียน 2 ภาษาควบคู่กัน ได้แก่ ภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาหลัก และเลือกเรียนภาษาแม่ (Mother Tongue) อีก 1 ภาษา คือ จีน (แมนดาริน) มาเลย์
หรือทมิฬ (ฮินดี) โดยจะเพิ่มการเรียนภาษาที่ 3 ในระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)

3. ระดับหลังมัธยมศึกษา (Post-Secondary Education)

ระดับนี้เป็นการศึกษาเพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัยสำหรับนักเรียนที่ได้ผ่านการทดสอบ GCE
'O' Level เรียบร้อยแล้ว โดยนักเรียนสามารถเลือกเรียนต่อใน 2 สาย ได้แก่ Junior College โดยใช้
ระยะเวลาศึกษา 2 ปี หรือหลักสูตรเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย (Pre-university) โดยใช้ระยะเวลาศึกษา
3 ปี เพื่อการเตรียมพร้อมสอบ GCE 'A' Level เมื่อสอบผ่านนักเรียนจะสามารถเข้าเรียนต่อใน
ระดับชั้นมหาวิทยาลัย หรือสามารถสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ได้ทั่วโลก สำหรับนักเรียนที่สอบ

ไม่ผ่าน GCE 'A' Level ก็สามารถที่จะเลือกเรียนต่อโพลีเทคนิค (Polytechnics)¹³ ได้

หลักสูตรระดับหลังมัธยมศึกษาของสิงคโปร์ (Post-Secondary School Curriculum) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ วิชาหลัก (Subject disciplines) ทักษะความรู้ (Knowledge Skills) และการพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. วิชาหลัก (Subject disciplines) ซึ่งประกอบด้วย 3 กลุ่มวิชา ได้แก่

1.1 กลุ่มวิชาภาษา (Language) ได้แก่ ภาษาแม่และภาษาที่ 3

1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์และศิลปะ (Humanities & Arts) ได้แก่ ศิลปะ เศรษฐศาสตร์ วรรณคดี (อังกฤษ จีน มาเลย์ หรือทมิฬ) ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ดนตรี การละคร

1.3 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (Mathematics & Sciences) ได้แก่ ชีววิทยา เคมี ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ การคำนวณ

2. ทักษะความรู้ (Knowledge Skills) เรียนรู้ในรูปแบบโครงงาน (Project work approach) การทำรายงาน (General Paper) และการค้นคว้าเพื่อการเรียนรู้ (Knowledge & Inquiry)

3. การพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) โดยโรงเรียนจะมีการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบที่แตกต่าง อาทิ กิจกรรมเสริมหลักสูตร (Co-curricular Activities หรือ CCA) โปรแกรมการพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development Programme) หน้าที่พลเมือง (Civics) การอภิบาลและแนะแนวอาชีพ (Pastoral Care & Career Guidance) การศึกษาเกี่ยวกับชาติ (National Education) และพลศึกษา (Physical Education หรือ PE)

4. ระดับอุดมศึกษา (University Education)

มหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ ได้แก่ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University Of Singapore หรือ NUS) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยาง (Nanyang Technological University หรือ NTU) มหาวิทยาลัยการบริการการจัดการแห่งสิงคโปร์ (Singapore Management University หรือ SMU) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีและการออกแบบแห่งสิงคโปร์ (Singapore University of

¹³ เป็นโรงเรียนเปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพโดยมีสาขาให้เลือกมากมาย อาทิเช่น วิศวกรรม, ธุรกิจ, สื่อสารมวลชน ฯลฯ สำหรับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาแล้วสามารถจบออกมาทำงานได้เลย โดยหลักสูตรนี้จะใช้เวลาเรียน 3 ปี

Technology and Design หรือ SUTD) สถาบันเทคโนโลยีแห่งสิงคโปร์ (Singapore Institute of Technology หรือ SIT) และ SIM University (UniSIM) และนี่ยังมีสถาบันเอกชนที่น่าสนใจ ได้แก่ วิทยาลัยศิลปะลาสาล (LASALLE College of the Arts) และสถาบันวิจิตรศิลป์นันทยาง (Nanyang Academy of Fine Arts: NAFA)

นอกจากนี้ยังมีสถาบันเอกชนมากกว่า 300 สถาบัน ตั้งแต่ธุรกิจ เทคโนโลยี ศิลปะ และโรงเรียนสอนภาษา เพื่อตอบสนองความต้องการของชาวสิงคโปร์เองและนักเรียนจากต่างชาติ ตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตร อนุปริญญา จนถึงปริญญาในระดับต่างๆ โดยที่สถาบันการศึกษาเอกชนในสิงคโปร์มีความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยมากมายจากสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลีย

ในด้านการวัดผลและประเมินผล สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับระบบการทดสอบแห่งชาติทุกระดับชั้น ให้คุณค่าและความหมายที่แสดงถึงการสำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงระดับมัธยมศึกษา การสอบทำให้สามารถรักษาระดับมาตรฐานการศึกษา และผลการสอบถูกนำไปใช้ในการกำหนดสายวิชาที่จะเรียนต่อในชั้นสูงขึ้น และใช้เป็นตัวเทียบเคียง (Benchmarking) กับนานาชาติ ได้แก่

- 1.Primary School Leaving Examination (PSLE) เพื่อจบชั้นประถมศึกษา
- 2.Singapore-Cambridge General Certificate of Education (GCE ‘O’ Level) Examination เพื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตามหลักสูตรสามัญ สายวิชาการ (Normal Academic Course)
- 3.Singapore-Cambridge General Certificate of Education (GCE ‘N’ Level) Examination เพื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตามหลักสูตรสามัญ สายอาชีพ (Normal Technical Course)
4. Singapore-Cambridge General Certificate of Education Advanced Level (GCE ‘A’ Level) Examination ซึ่งดำเนินการโดย the University of Cambridge International Examinations (CIE) the Ministry of Education (MOE) และ the Singapore Examinations and Assessment Board (SEAB). (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

2.3.2 การบริหารจัดการระบบโรงเรียนของสิงคโปร์

การบริหารจัดการระบบโรงเรียนของสิงคโปร์นั้น ระบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการระหว่าง “เนื้อหา ยุทธศาสตร์หรือ วิธีสอน และการประเมินผล” หลักสูตรถูกออกแบบมาให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนตามความถนัดและความสนใจ โดยครูจัดให้ผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ ทดลอง และรู้จักตั้งคำถามเพื่อหาคำตอบ โรงเรียนใดครูมีวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพจะได้รับการยกย่อง ให้เป็นแบบอย่างและนำเสนอต่อสาธารณะ

การกระจายอำนาจทางวิชาการสู่สถานศึกษา โครงสร้างหลักสูตรกลางจะมี ความยืดหยุ่นมากขึ้น เปิดโอกาสให้สถานศึกษาสามารถปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน โรงเรียนสามารถออกแบบนวัตกรรมการเรียนรู้ได้โดยไม่ต้องสอนให้ครบตามที่กำหนดในประมวลรายวิชา ซึ่งจะช่วยให้โรงเรียนมีความเป็นอิสระมากขึ้น (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

การบริหารจัดการในสถานศึกษาของสิงคโปร์ สิงคโปร์มีการจัดโครงสร้างการบริหารสถานศึกษาออกเป็น 4 ระดับ (ชามาภัทร สิทธิอำนาจ, 2556) คือ

1.ระดับรัฐ

รัฐบาลสิงคโปร์โดยกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้กำหนดนโยบายและวางแผนสู่การปฏิบัติใน 3 หน่วยงาน คือ

- 1) หน่วยงานที่รับผิดชอบทางด้านวิชาการ (Professional Wings)
- 2) หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านนโยบายการศึกษา (Policy Wings)
- 3) หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านงานบริการด้านการศึกษาต่างๆ (Service Wings) โดยรัฐจะเป็นผู้กำหนดหลักสูตรแกนกลาง (National Curriculum) ที่ใช้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่ทุกโรงเรียน รวมถึงการดูแลเรื่องการสอบ และการประเมินผลระดับชาติทั้ง 3 ระดับ คือ เมื่อจบชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และเตรียมอุดมศึกษาอีกด้วย

2.ระดับเขตพื้นที่การศึกษา (Zonal branch)

“ระดับเขตพื้นที่การศึกษา” มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกลุ่มโรงเรียน (School Clusters) ที่อยู่ในเขต เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่รัฐบาลได้ตั้งขึ้น ว่าได้เกิดการดำเนินงานร่วมมือกันอย่างไรดี มีการช่วยเหลือกันในกลุ่มอย่างดีหรือไม่ หัวหน้ากลุ่มได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ควรจะเป็นหรือไม่ ระดับเขตพื้นที่การศึกษาแบ่งออกเป็น 5 เขต และศูนย์กลาง 1 แห่ง ได้แก่ เขตโรงเรียนด้านเหนือ (Schools Branch North) เขตโรงเรียนด้านใต้ (Schools Branch South) เขตโรงเรียนด้านตะวันออก (Schools Branch East) เขตโรงเรียนด้านตะวันตก (Schools Branch West) สาขาการประเมินโรงเรียนและศูนย์กลางควบคุมบริหารโรงเรียน (School Appraisal Branch and School Cockpit Administration Centre)

สำหรับสาขาการประเมินโรงเรียนและศูนย์กลางควบคุมบริหารโรงเรียน (School Appraisal Branch and School Cockpit Administration Centre) มีหน้าที่ดังนี้

1.เขตการประเมินโรงเรียน (School Appraisal Branch) รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินงานของโรงเรียนต้นแบบความเป็นเลิศ (School Excellence Model หรือ SEM) และระบบการรับรองของกระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ อีกทั้งเป็นที่ปรึกษาให้การประเมินตนเองของโรงเรียนและควบคุมความเรียบร้อยภายนอกของโรงเรียน มีการจัดเตรียมข้อมูลสำหรับการปรับปรุงโรงเรียนอย่างต่อเนื่องและช่วยให้โรงเรียนสามารถจัดการได้อย่างราบรื่น สู่การศึกษาที่มีคุณภาพ

2.ศูนย์กลางบริหารการควบคุมโรงเรียน (School Cockpit Administration Centre) มีหน้าที่หลักคือ ดูแลการพัฒนา การดำเนินงานและบำรุงรักษาระบบควบคุมโรงเรียน อีกทั้งทางศูนย์ยังมีการประสานการดำเนินงานของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ของกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ (new MOE IT systems) กับโรงเรียนต่างๆ และทางศูนย์คอยควบคุมจังหวะในการเปลี่ยนแปลงนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ รวมทั้งขั้นตอนและผลกระทบจากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ของกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ที่มีต่อโรงเรียนและคอยแนะนำการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ทางธุรกิจในระบบหากมีความจำเป็น

3.ระดับกลุ่มโรงเรียน (School Clusters)

“กลุ่มโรงเรียน” เกิดจากการรวมกลุ่มของหลายโรงเรียนเข้าด้วยกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านวิชาการและทิศทางในการพัฒนาบริหารจัดการ โรงเรียนปัจจุบันมีการจัดตั้งกลุ่มทั้งสิ้น 28 กลุ่มครอบคลุมทุกโรงเรียนในประเทศไทย แต่ละกลุ่มมีโรงเรียนใน เครือข่าย ประมาณ 10-14 โรงเรียน บางกลุ่มประกอบด้วยโรงเรียนระดับประถมศึกษาทั้งหมด บางกลุ่มประกอบด้วยโรงเรียนหลายๆ ระดับมารวมกัน แต่ละกลุ่มจะมีการเลือกหัวหน้า (Cluster Superintendent) จากผู้บริหารโรงเรียนต่างๆ ที่มีประสบการณ์ทำหน้าที่ประสานงานและช่วยกำหนด ทิศทางการบริหารจัดการให้แก่โรงเรียนในกลุ่ม โดยรัฐได้จัดสรรงบประมาณรายปีโดยตรงให้แก่ หัวหน้ากลุ่มเพื่อใช้ในการบริหารจัดการ พัฒนา ดูแล ช่วยเหลือและแนะนำโรงเรียนในกลุ่ม รัฐบาลจับ ตามองความสามารถของหัวหน้ากลุ่มว่ามีสมรรถภาพเช่นไร ใช้งบประมาณได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือไม่ หากเป็นไปได้ รัฐก็จะมอบอำนาจความรับผิดชอบให้หัวหน้ากลุ่มมากขึ้น พร้อมให้อำนาจ ในการปกครองดูแลโรงเรียนของหัวหน้ากลุ่มเองได้อย่างมีอิสระกว่าโรงเรียนอื่นๆ

4.ระดับสถานศึกษา

สถานศึกษาเป็นหน่วยงานย่อยที่สุดในการจัดการศึกษาที่มีระดับอิสระในการจัดการต่างกัน หากเป็นโรงเรียนแบบอิสระ (Independent Schools) และโรงเรียนปกครองตนเอง (Autonomous Schools) จะมีอิสระในการดูแลเรื่องการบริหารจัดการบุคลากร การเงิน และวิชาการ บางส่วน เช่น การเลือกแบบเรียน และปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากกว่าโรงเรียนอื่น โดยโรงเรียนเหล่านี้จะต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารโรงเรียนขึ้นโดยได้รับการอนุมัติจาก กระทรวงศึกษาธิการเสียก่อน

กลยุทธ์สำหรับความพร้อมในการบริหารจัดการสถานศึกษานั้นสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับบุคลากรครู ความรู้ และเทคโนโลยี (ชามาภัทร สิทธิอำนาจ, 2556)

1.บุคลากรครู ครูที่สอนมีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการผลิตและพัฒนาครูอย่างยิ่ง สถาบันผลิตครูจะคัดเลือกผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์จาก 30% ของกลุ่มสูงเข้ามาเรียนวิชาครู และเมื่อเข้าสู่อาชีพแล้วจะต้องพัฒนาสมรรถนะอย่างต่อเนื่อง ใช้เทคโนโลยีช่วยในการสอนเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน โดยกำหนดว่าครูประจำการต้องเข้ารับการพัฒนา 100 ชั่วโมงต่อปี รวมทั้งต้องทำวิจัยเพื่อพัฒนาการสอนและนำผลวิจัยนั้นไปปรับปรุงการสอนในชั้นเรียน (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย, 2557) ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์มีกลยุทธ์เอื้อย่นย่อตในการดึงผู้ที่มีความรู้ความสามารถเข้าเป็นครูในระบบ ทั้งให้การอบรมที่ดี การเตรียมโอกาสทางด้านอาชีพที่ดีให้กับครู จึงทำให้สามารถดึงดูดครูดี ๆ เข้ามาในระบบเป็นจำนวนมากและปูเส้นทางอาชีพให้ได้อย่างดีมีการรองรับการเจริญเติบโตของครูสู่ระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งการให้สวัสดิการที่ดี ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ครูใหญ่ที่ทำงานครบ 6 ปีได้รับมีสิทธิได้ลาพักร้อนมากที่สุดถึง 2 เดือน

1.2 กระทรวงศึกษาธิการเสนอโครงการเพื่อจัดการดูแลวิชาชีพครู คือ แผนการพัฒนาวิชาชีพและความก้าวหน้าในอาชีพ (Education Service Professional Development and Career Plan: EduPac) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 โครงการนี้เปิดโอกาสให้ครูได้เห็นช่องทางการเจริญเติบโตในสายอาชีพของตน ไม่ว่าจะเป็นในส่วนที่เป็นสายการสอน สายการบริหาร หรือผู้อำนวยการด้านต่างๆ

1.3 สิงคโปร์เป็นหนึ่งในประเทศที่ให้ค่าตอบแทนครูโดยดูจากผลงาน (Performance-based Compensation) ในขณะที่ประเทศส่วนใหญ่วัดผลงานจากอายุงาน (Seniority-based Compensation) ซึ่งช่วยให้ครูมีกำลังใจที่จะทำผลงานให้ดียิ่งขึ้น ด้วยการดูแลครูที่ดีทำให้รัฐบาลสามารถเพิ่มแรงงานครูเข้าในระบบร้อยละ 30 ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา

1.4 การสร้างและพัฒนาเครือข่ายครู (Teacher Network) ในประเทศสิงคโปร์ สะท้อนถึงความสำคัญของการเรียนรู้ร่วมกันของครูอย่างต่อเนื่องต่อการยกระดับคุณภาพการศึกษา การสร้างและพัฒนาเครือข่ายครู เป็นหนึ่งในการลงทุนพัฒนาครูที่สำคัญ

2. ความรู้ นอกจากคุณภาพของครูที่ส่งผลให้คุณภาพการสอนที่อยู่ในระดับที่ดีเยี่ยมแล้ว รัฐบาลตั้งเป้าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ไว้สูงมากในทุกระดับ การศึกษา และปูพื้นฐานทางด้านภาษาให้นักเรียนผ่านระบบการเรียนรู้แบบสองภาษา ส่งผลให้นักเรียน ประเทศสิงคโปร์มีผลคะแนนดีเยี่ยมจาก เกณฑ์การเปรียบเทียบสมรรถนะจากหน่วยงานต่างๆ เช่น Mathematics and Science Study (TIMSS) หรือ Progress in International Reading Literacy Study (PIRLS) และ The Programme for International Student Assessment (PISA)

3. เทคโนโลยี รัฐบาลของประเทศสิงคโปร์มีวิสัยทัศน์ที่จะสร้างประเทศเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Knowledge based Society) จึงได้ทุ่มเทงบประมาณทางการศึกษามหาศาล เพื่อผลักดันให้เกิดการเรียนรู้อย่างจริงจังในโรงเรียน โดยได้นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆทางการศึกษาเข้ามาใช้ เช่น โครงการ Flexible School Infrastructure (FlexSI) พ.ศ. 2548 ช่วยให้ครูระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาสามารถมีสื่อการสอนในรูปแบบใหม่ใช้อย่างเพียงพอ รัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณแต่ละโรงเรียนในระดับประถม โรงเรียนละ 7.7 ล้านบาท และโรงเรียนในระดับมัธยมโรงเรียน ละ 8.8 ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ปรับปรุงสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียนให้เป็นแหล่งเรียนรู้นอกเหนือจากในโรงเรียนสามารถพิจารณานำมาใช้ตามความต้องการของนักเรียน เช่น สร้างโรงละคร สระน้ำเพื่อเรียนรู้ระบบนิเวศน์ หรือ อื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อ การเรียนรู้ใหม่ๆ อีกทั้งการประกาศนโยบาย “Smart Nation” ในปี 2014 เพื่อก้าวสู่การเป็นประเทศอัจฉริยะ ในด้านการศึกษา ตั้งแต่ปี 2560 ชาวสิงคโปร์ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาทุกคน จะได้รับข้อมูลการเรียนรู้รายบุคคลแบบออนไลน์

2.3.3 การบริหารจัดการระบบการศึกษาของไทย

ในการศึกษาเว็บไซต์ทางการของกระทรวงศึกษาธิการประเทศไทย (www.moe.go.th) พบว่าภาพรวมของการบริหารจัดการระบบการศึกษาของประเทศไทยนั้น แบ่งออกเป็น 2 ระดับ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การศึกษาขั้นพื้นฐาน

ประกอบด้วยการศึกษาซึ่งจัดไม่น้อยกว่าสิบสองปีก่อนระดับอุดมศึกษา การแบ่งระดับ และประเภทของการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือการเทียบระดับการศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม

อธยาศัย¹⁴ แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังต่อไปนี้

1.1 การศึกษาก่อนระดับประถมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุ 3 – 6 ปี

1.2 การศึกษาระดับประถมศึกษา โดยปกติใช้เวลาเรียน 6 ปี

1.3 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา แบ่งเป็นสองระดับ ดังนี้

-การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยปกติใช้เวลาเรียน 3 ปี

-การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยปกติใช้เวลาเรียน 3 ปี แบ่งเป็น 2 ประเภท

1) ประเภทสามัญศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

2) ประเภทอาชีพศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ หรือ ศึกษาต่อในระดับอาชีพขั้นสูงต่อไป

2.การศึกษาระดับอุดมศึกษา

แบ่งเป็นสองระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญา การใช้คำว่า "อุดมศึกษา" แทนคำว่า "การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย" ก็เพื่อจะให้ครอบคลุมการศึกษาในระดับประกาศนียบัตร หรืออนุปริญญาที่เรียนภายหลังที่จบการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว

¹⁴ พรบ.ส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พ.ศ. 2551 ได้ให้ความหมาย การศึกษานอกระบบ และการศึกษตามอัธยาศัยในมาตรา 4 ไว้ดังนี้

การศึกษานอกระบบ หมายความว่ากิจกรรมการศึกษาที่มีกลุ่มเป้าหมายผู้รับบริการและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ชัดเจน มีรูปแบบ หลักสูตร วิธีการจัดและระยะเวลาเรียนหรือฝึกอบรมที่ยืดหยุ่นและหลากหลายตามสภาพความต้องการและศักยภาพในการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายนั้นและมีวิธีการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ที่มีมาตรฐานเพื่อรับคุณวุฒิทางการศึกษาหรือเพื่อจัดระดับผลการเรียนรู้

การศึกษตามอัธยาศัย หมายความว่า กิจกรรมการเรียนรู้ในวิถีชีวิตประจำวันของบุคคล ซึ่งบุคคลสามารถเลือกที่จะเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ตามความสนใจ ความต้องการ โอกาส ความพร้อม และศักยภาพในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล

2.3.4 การบริหารจัดการระบบโรงเรียนของไทย

การบริหารจัดการระบบโรงเรียนของไทยนั้น พบว่าประเทศไทยมีการจัดโครงสร้างการบริหารสถานศึกษา โดยมีรายละเอียดและประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้ (พิณสุดา สิริธรรังศรี, 2556)

การบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีการบริหารจัดการทั้งที่เป็นสถานศึกษา 4 รูปแบบ คือสถานศึกษาขนาดเล็ก สถานศึกษาขนาดกลาง สถานศึกษาขนาดใหญ่และสถานศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ แต่ทั้งนี้ด้านความพร้อมของสถานศึกษายังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะสถานศึกษาขนาดกลาง และสถานศึกษาขนาดเล็กในชนบท ทั้งด้านครูและบุคลากร เงินและงบประมาณ ความรู้ในการบริหารจัดการการเรียนการสอน และเครือข่ายเทคโนโลยี ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องและนโยบายการบริหารจัดการจากส่วนกลางส่งไปยังสถานศึกษายังเป็นรูปแบบเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ ทั้งด้านวิชาการ การบริหารงานบุคคล และงบประมาณ ส่งผลกระทบต่อปัญหาการบริหารจัดการของสถานศึกษาที่มีความแตกต่างกันทั้งด้านบริบท ขนาด และความพร้อมดังกล่าว

การแก้ปัญหาทางการบริหารดังกล่าว พบว่าสถานศึกษาภายใต้การกำกับสนับสนุนของต้นสังกัดได้มีการบริหารจัดการทั้งรูปแบบมีส่วนร่วมของชุมชน รูปแบบเครือข่าย รูปแบบพี่เลี้ยง และรูปแบบแม่ข่ายและลูกข่าย รวมทั้ง สถานศึกษาในกำกับของรัฐ ในกรณีนี้ พบว่า รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษาแบบมีส่วนร่วมของ ชุมชน เป็นฐานสำคัญของการบริหารจัดการสถานศึกษาที่นำไปสู่ความสำเร็จทั้งในเมืองและชนบท ทั้งที่เป็นสถานศึกษาขนาดเล็ก ขนาดกลางขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ

นอกจากการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ของประเทศไทย โดยเริ่มจากการศึกษาปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนรู้ก่อน และศึกษาต่อในประเด็นการพัฒนากิจการจัดการเรียนรู้

ในประเด็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยเริ่มต้นศึกษาเกี่ยวกับการจัดสรรเวลากับการเรียนการสอน พรทิพย์ ทับทิมทอง (2558) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้เวลาในการปฏิบัติภาระงานสอนที่มีต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยศึกษาจากการตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 และเขต 2 จำนวน 400 คน และพบว่าการใช้

เวลาปฏิบัติภาระงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ทั้งการสอนในห้องเรียน การเตรียมการสอน การวิเคราะห์หลักสูตร การจัดทำแผนการสอน การวัด/ประเมินผล การจัดทำสื่อนวัตกรรม ดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่เข้าที่มีปัญหา จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ ส่งเสริมและพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การทำวิจัยในชั้นเรียน และการพัฒนาตนเองของครู ส่งผลทางบวกกับประสิทธิภาพการสอนของครูโดยรวม และส่งผลมากที่สุดคือ ด้านการทำให้กระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนมีประสิทธิภาพ

ในขณะที่การใช้เวลาปฏิบัติงานพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา ได้แก่ หน้าที่เป็นครู เวิร์กพาเรตเตอร์ หน้าที่ธุรการ ดูแลงานพัสดุ งานทะเบียน งานปกครอง ทำเอกสารเตรียมการประเมินต่างๆ การเข้าประชุมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน การฝึกอบรมต่างๆ จะส่งผลทางลบต่อประสิทธิภาพการสอนของครู เพราะต้องแบ่งเวลาของครูที่ควรจะมีให้นักเรียนไปทำหน้าที่ดังกล่าวนี้ และส่งผลมากที่สุด คือ ด้านการส่งเสริมให้นักเรียนประสบความสำเร็จ

นอกจากปัญหาการจัดสรรเวลากับการเรียนการสอนแล้ว ปัญหาหนึ่งซึ่งผลกระทบต่อทักษะและพัฒนาการด้านความสามารถของครูคือ การสอนไม่ตรงกับวิชาเอกที่เรียนมา วนิตา ประคัลภ์กุล (2554) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมประสิทธิภาพการใช้ครูประถมศึกษาที่สอนไม่ตรงวิชาเอก โดยศึกษาจากการตอบแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก จากกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาการประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล และพบว่าการสอนไม่ตรงวิชาเอกมีผลต่อการรับรู้ของครูด้านการสอนใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่

1. การอธิบายมโนทัศน์หลักของเนื้อหา ครูขาดความแม่นยำในเนื้อหา ไม่รู้เนื้อหาในเชิงลึก ทำให้ถ่ายทอดเนื้อหาได้ไม่ดี
2. การคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของนักเรียน ส่งผลให้ครูไม่รู้ว่เนื้อหาส่วนใดที่นักเรียนที่เข้าใจได้ยาก
3. การบูรณาการเนื้อหา ครูขาดเทคนิควิธีการสอน ไม่มีกิจกรรมการสอนที่หลากหลายและน่าสนใจ เกิดปัญหาในการใช้สื่อหรืออุปกรณ์บางชนิดประกอบการสอน
4. การประเมินพัฒนาการของนักเรียน ครูขาดวิธีการประเมินผลนักเรียนที่เหมาะสม

นอกจากนี้การสอนไม่ตรงวิชาเอกยังส่งผลต่อความรู้สึกของครูทั้งทางบวกและทางลบ โดยครูส่วนใหญ่ไม่ชอบและเกิดความวิตกกังวลในการสอน แต่มีครูบางส่วนที่เห็นว่าการสอนไม่ตรงวิชาเอกเป็นเรื่องที่ทำหาย และได้พัฒนาตนเอง แนวทางการส่งเสริมประสิทธิภาพการใช้ครูประถมศึกษาสอนไม่ตรงวิชาเอก สรุปได้เป็น 4 แนวทางตามระดับของการปฏิบัติการ ได้แก่

1. ระดับครูผู้สอน ครูต้องพัฒนาตนเองด้วยการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ปรีกษาหรือขอคำแนะนำจากเพื่อนครู รวมทั้งการใช้สื่อมัลติมีเดียหรือกิจกรรมการสอนที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดนักเรียน

2. ระดับโรงเรียน ควรมีการมอบหมายงานสอนโดยคำนึงถึงวิชาเอกและความถนัดของครูก่อน สำหรับการช่วยเหลือครูที่สอนไม่ตรงวิชาเอก โรงเรียนควรจัดหาสื่อต่างๆ ให้แก่ครู ใช้การนิเทศเข้ามาพัฒนาและช่วยเหลือครูในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งขอความร่วมมือจากชุมชน

3. ระดับหน่วยงานต้นสังกัด ควรมีการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ ทั้งงบประมาณในการอบรมครู และงบประมาณในการจัดจ้างบุคลากรครู

4. ระดับการผลิตครู ควรปรับระบบการผลิตครูประถมศึกษาให้มีความสอดคล้องกับสภาพการใช้ครูในโรงเรียน

อีกปัญหาหนึ่งที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนคือ ความเครียดในการปฏิบัติงานของครู วจนรินทร์ โกลมศิริธู (2551) ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุของความเครียดในการทำงานของครู โดยศึกษาจากการตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างครูสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 700 คน และพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความเครียดในการทำงานของครู ได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารเวลา ปัจจัยด้านลักษณะของงาน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจฐานะของครอบครัว ปัจจัยด้านความประพฤติของนักเรียน และปัจจัยด้านสัมพันธภาพภายในโรงเรียน โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลรวมสูงสุดต่อความเครียดในการทำงานของครู ได้แก่ ปัจจัยด้านความประพฤติของนักเรียน อาทิ นักเรียนไม่เชื่อฟังคำสั่งครู นักเรียนขาดระเบียบวินัยในชั้นเรียน รองลงมาคือ ปัจจัยด้านลักษณะของงาน อาทิ การเตรียมผลงานเพื่อการประเมิน ความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ ความเหมาะสมของสถานที่ทำงาน ประสิทธิภาพของวัสดุอุปกรณ์ในการทำงาน ความก้าวหน้าและความมั่นคงในตำแหน่ง

สำหรับประเด็นการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ใน รัชสมัย ร. 5 (2554) ศึกษาเปรียบเทียบการปฏิบัติงานของครูไทยกับประเทศจีน (เซี่ยงไฮ้) ฟินแลนด์ ฮังการี เกาหลีใต้ และสิงคโปร์ ประเทศจีน (เซี่ยงไฮ้) ฟินแลนด์ ฮังการี เกาหลีใต้ และสิงคโปร์ โดยศึกษาจากการตอบแบบสอบถาม จากครูในเขตกรุงเทพมหานคร และสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติงานของครูไทยกับครูในโรงเรียนชั้นนำระดับโลก และพบว่าแนวทางและข้อเสนอแนะการปฏิบัติงานของครูไทยเมื่อเทียบกับครูในโรงเรียนชั้นนำระดับโลก ออกเป็น 3 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 แนวทางการปฏิบัติงานของครูไทยที่ต้องดำเนินการเพิ่ม ได้แก่ ในด้านการจัดการเรียนการสอน ครูต้องเน้นทักษะกับผู้เรียน แต่ครูควรแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะให้เกิดขึ้นกับครูก่อน และต้องมีทักษะที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ทักษะการตั้งคำถาม ทักษะการให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบด้วยตนเองโดยลงมือปฏิบัติ ทักษะการหาความรู้และจัดการความรู้ การคิดวิเคราะห์ การประยุกต์ใช้ความรู้ รวมทั้งครูต้องสามารถประเมินผลและสะท้อนกลับแก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีการนำวิจัยในชั้นเรียนมาใช้จริง มีการเผยแพร่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งปันผลงานวิจัย สำหรับในด้านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ครูต้องให้ความสำคัญต่อความแตกต่างของผู้เรียนแล้วจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตอบสนองและครอบคลุมความแตกต่างของผู้เรียน และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของครูกับเพื่อนร่วมงาน

กลุ่มที่ 2 แนวทางการปฏิบัติงานของครูไทยที่ต้องดำเนินการให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ในด้านการจัดการเรียนการสอน เน้นการสอนให้น้อย เรียนให้มาก โดยครูต้องออกแบบการเรียนรู้และอำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ เช่น จัดการเรียนรู้แบบ PBL (Project-Based Learning) และต้องทำให้การวิจัยกลายเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนของครูและบูรณาการเข้ากับกิจกรรม ในด้านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ครูต้องมีการสื่อสารเชิงบวกกับผู้เรียน เพื่อเสริมแรงในการเรียนรู้ และติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เกี่ยวกับพัฒนาการของผู้เรียนด้านต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองมีบทบาทในการสร้างการเรียนรู้ของผู้เรียนแม้อยู่ที่บ้าน รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการให้การศึกษาแก่ผู้เรียน เช่น การเข้ามาเป็นวิทยากร เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 แนวทางการปฏิบัติงานของครูไทยที่ต้องดำเนินการลดลง ด้านการจัดการเรียนการสอน ครูควรให้ความสำคัญกับนักเรียนทั้งหมด ไม่ใช่เพียงผู้เรียนกลุ่มเดียว เช่น เด็กที่มีความสามารถ

พิเศษ ควรปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ใช่การคัดลอกแผนการสอนมาใช้ในการสอน ควรสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างของการติวกับการเรียนในคาบปกติที่ส่งเสริมกระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อไม่ให้นักเรียนให้ความสำคัญกับการติวมากเกินไป นอกจากนี้ควรสร้างความเข้าใจกับตัวครูเองเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน ที่เข้าใจว่าเป็นเรื่องยาก ซึ่งเกิดจากครูยังขาดความรู้ความเข้าใจ และทักษะในการวิจัย ในด้านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ครูควรเพิ่มการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและผู้ปกครองผ่านเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น SMS ไลน์ เฟสบุ๊ก และสามารถรายงานพฤติกรรม ผลการเรียนรู้ และพัฒนาการ อีกทั้งยังสามารถสร้างเครือข่ายการเรียนรู้แบ่งปันผ่านระบบโซเชียลออนไลน์เพื่อให้ครู ผู้เรียน ผู้ปกครองและชุมชนมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน

จากการกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และของไทยข้างต้น สามารถเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของทั้งสองประเทศได้ดังต่อไปนี้

1. การแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบสิงคโปร์กับไทย มีความเหมือนและแตกต่างกันดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 ตารางเปรียบเทียบการแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบประเทศสิงคโปร์และประเทศไทย

ช่วงอายุ	การแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบ ประเทศสิงคโปร์	การแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบ ประเทศไทย
7 ปี	ประถมศึกษาปีที่ 1	ประถมศึกษาปีที่ 1
8ปี	ประถมศึกษาปีที่ 2	ประถมศึกษาปีที่ 2
9ปี	ประถมศึกษาปีที่ 3	ประถมศึกษาปีที่ 3
10ปี	ประถมศึกษาปีที่ 4	ประถมศึกษาปีที่ 4
	สอบแบ่งสาย ป.5-6	

ช่วงอายุ	การแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบ ประเทศสิงคโปร์		การแบ่งระดับชั้นของโรงเรียนระบบ ประเทศไทย
11ปี	ประถมศึกษาปีที่ 5		ประถมศึกษาปีที่ 5
12ปี	ประถมศึกษาปีที่ 6		ประถมศึกษาปีที่ 6
	สอบ PSLE ป.6		สอบ O-NET ป.6
	Ordinary course	Normal Course	
ปี 13	มัธยมศึกษาปีที่ 1	มัธยมศึกษาปีที่ 1	มัธยมศึกษาปีที่ 1
ปี 14	มัธยมศึกษาปีที่ 2	มัธยมศึกษาปีที่ 2	มัธยมศึกษาปีที่ 2
ปี 15	มัธยมศึกษาปีที่ 3	มัธยมศึกษาปีที่ 3	มัธยมศึกษาปีที่ 3
			สอบ O-NET ม.3
ปี 16	มัธยมศึกษาปีที่ 4	มัธยมศึกษาปีที่ 4	มัธยมศึกษาปีที่ 4
	สอบ (GCE 'O')	สอบ (GCE 'N')	
ปี 17	เตรียมอุดมศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือสายอาชีพ	มัธยมศึกษาปีที่ 5
		สอบ (GCE 'O')	
ปี 18	เตรียมอุดมศึกษา	เตรียมอุดมศึกษา หรือสายอาชีพ	มัธยมศึกษาปีที่ 6
	สอบ (GCE 'A')	สอบ (GCE 'A')	สอบ O-NET ม.6
		หรือสายอาชีพ	

2. หลักสูตรการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทยมีความเหมือนกันในแง่ของประเภทวิชา เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา พลศึกษา การงานอาชีพ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นต้น แต่มีความแตกต่างคือ ระบบโรงเรียนของไทยไม่มีการเลือกเรียนภาษาแม่ เหมือนกับประเทศสิงคโปร์ที่เป็นลักษณะสังคมพหุวัฒนธรรม

3. “ครูผู้สอน” ในระบบโรงเรียนของสิงคโปร์กับของไทยมีความแตกต่างกัน เช่น ประเทศสิงคโปร์มีหน่วยงานที่ดูแลด้านนี้คือ “สถาบันผลิตครู” เพียงหนึ่งเดียว คือ สถาบันการศึกษาแห่งชาติ (National Institute of Education หรือ NIE) ทำให้การคัดสรร เตรียมความพร้อม และพัฒนาครูในประเทศสิงคโปร์มีคุณภาพสูงและเป็นเอกภาพ แต่ในขณะที่ประเทศไทยมีสถาบันที่เปิดสอนวิชาชีพครูหลายแห่ง และประเทศสิงคโปร์มีให้ค่าตอบแทนครูตามผลงาน แต่ประเทศไทยให้ค่าตอบแทนครูตามอายุงาน เป็นต้น สำหรับที่มีเหมือนกันในปัจจุบันคือ การสร้างและพัฒนาเครือข่ายครู ที่ประเทศไทยเริ่มมีการดำเนินการแล้วในโรงเรียนทั่วประเทศ

4. การจัดโครงสร้างการบริหารสถานศึกษาของสิงคโปร์และไทย มีความแตกต่างกันสูงมาก สาเหตุมาจากขนาดของประเทศ ซึ่งประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็ก (เท่ากรุงเทพมหานคร) แต่ประเทศไทยเป็นประเทศขนาดใหญ่ การจัดโครงสร้างการบริหารสถานศึกษาของไทยจึงมีปัญหาด้านความพร้อมของโรงเรียนที่ไม่เท่ากัน มีความเหลื่อมล้ำ มีจำนวนโรงเรียนมากกว่าประเทศสิงคโปร์

CHULALONGKORN UNIVERSITY

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา “กระบวนการสื่อสาร” ในระบบโรงเรียน ผู้วิจัยจึงศึกษาว่าในระบบโรงเรียนของสิงคโปร์และไทยนั้น คู่สื่อสารคือใครและสื่อสารอะไร สื่อสารผ่านช่องทางใด

2.4.1 การสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของสิงคโปร์

สิงคโปร์ให้ความสำคัญตั้งแต่การสื่อสารระดับนโยบายจากรัฐบาลสู่โรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง โดยรัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) เป็นผู้รับผิดชอบในการสื่อสารนโยบายด้านการศึกษา ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการของสิงคโปร์ได้กำหนดส่วน

งาน ที่เรียกว่า Communication and Engagement Group ขึ้นมาดูแลการสื่อสารเกี่ยวกับหลักสูตร และทิศทางการดำเนินงานผ่านสื่อมวลชน สื่อออนไลน์ ผ่านรูปแบบต่างๆ อาทิ เช่น คลิปวิดีโอ การนำเสนอผ่านสไลด์ แผ่นพับ (Clarence Lee และคณะ, 2009) และเผยแพร่คู่มือการศึกษาในแต่ละระดับในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book) ผ่านทางเว็บไซต์ของกระทรวง เพื่อให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการศึกษา อาทิ ครู-อาจารย์ ผู้เรียน และผู้ปกครอง ได้รับรู้และเข้าใจในทิศทางการพัฒนาการศึกษาในแต่ละระดับ ได้แก่ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา อีกทั้งกระทรวงยังมีการสื่อสารกับโรงเรียน และบุคลากรในโรงเรียน ผ่านทางการประชุมและสัมมนาต่างๆ (Ministry of Education Singapore, 2559)

เนื่องจากครูมีบทบาทสำคัญในการพัฒนานักเรียน จึงได้มีการจัดทำ Form Teacher Guidance Period (FTGP) โดยเริ่มตั้งแต่ปี 2012 และเผยแพร่ไปยังโรงเรียนระดับประถมศึกษาทั่วประเทศสิงคโปร์ ในช่วงสัปดาห์ครูมีหน้าที่บันทึกเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน (teacher-student interaction) อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยเสริมสร้างนักเรียนด้านความสามารถทางด้านสังคมและอารมณ์ต่างๆ (Ministry of Education Singapore, 2559)

นอกจากนี้ยังมีการสื่อสารภายในโรงเรียน ระหว่างโรงเรียน ครู นักเรียน และผู้ปกครอง โดยโรงเรียนของสิงคโปร์เน้นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาของผู้เรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง โดยโรงเรียนหลายแห่งได้จัดการประชุมร่วมระหว่างผู้ปกครองกับครูผู้สอน และจัดตั้งกลุ่ม Parent Support Groups (PSG) ขึ้น ดร.ลานา คง (2559) อาจารย์ประจำ Policy and Leadership Studies Academic Group สถาบันการศึกษาแห่งชาติ (National Institute of Education หรือ NIE) สิงคโปร์ ได้อธิบายไว้ใน “Working with Parents to Support Students” ว่าในปัจจุบันนี้ ผู้ปกครองได้รับการศึกษามากขึ้น เพราะการศึกษานั้นมีความสำคัญ จึงต้องการติดตามความก้าวหน้าของลูก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ครูต้องริบสร้างความสัมพันธ์และสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ปกครอง จากการศึกษาของ ดร.ลานา คง ช่างตัน พบว่าผู้ปกครองที่ไม่ได้รับการศึกษามากมักจะไม่ได้ให้ความสนใจจากโรงเรียน แม้ว่าพวกเขาจะมีความสามารถ แต่ก็ยังถูกมองแบบเหมารวมในบางครั้งว่าร่วมงานกันยาก ดร.ลานา คง จึงมองว่ากรอบความคิดของครู (Teacher’s mind set) นั้นมีความสำคัญ เพราะหากครูมีกรอบความคิดในเชิงบวก จะสามารถมองเห็นหนทางในการแก้ปัญหาหรือการมีส่วนร่วมใน

ทุกๆข้อร้องเรียนหรือข้อเสนอแนะที่ได้รับจากผู้ปกครอง ทำให้ครูยินดีที่จะทำงานร่วมกับผู้ปกครองในการแก้ปัญหา อีกทั้งครูควรกล้าที่จะเข้าหาผู้ปกครองและทำงานร่วมกัน จะช่วยให้ผู้ปกครองพอใจและให้ความเคารพต่อครู การทำงานร่วมกันก็จะราบรื่น หากไม่แล้วอาจจะเกิดปัญหาตามมาได้ สำหรับแนวทางในการดำเนินการร่วมกันระหว่างผู้ปกครองและครู ได้แก่ ประสานการทำงานกันด้วยหัวใจ รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนในบางครั้ง สร้างกรอบแนวคิดเชิงบวกใน “ความร่วมมือ” แก่ผู้ปกครองเพื่อไม่ให้มองว่าเป็นการเพิ่มภาระ ซึ่งอาจจะเริ่มจากการตั้งเป้าหมายในการสร้างความสำเร็จของนักเรียนร่วมกัน โดยเป้าหมายอาจจะไม่ต้องใหญ่มาก

สอดคล้องกับการพัฒนาการศึกษาโดยใช้ระบบสามเส้า ผู้ปกครอง ครู และนักเรียน (Parent Teacher Student Triangle) เป็นระบบที่มีบทบาทสำคัญในด้านการศึกษา ประกอบด้วยผู้ปกครอง นักเรียน ครู เชื่อมกันเป็นรูปสามเหลี่ยมด้านเท่าที่มีบทบาทเหมือนกันและเชื่อมต่อกันและกัน นักเรียนมีการรับข้อมูลและข้อเท็จจริงตั้งแต่วัยเยาว์ สำหรับการพัฒนาสุขภาพของนักเรียนนั้น จำเป็นต้องมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ผู้ปกครองเป็นครูคนแรกของลูกและให้บทเรียนชีวิตแก่พวกเขา ผู้ปกครองมักให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับลูก ผู้ปกครองเป็นแบบอย่างของลูก แต่เวลาต่อมาเมื่อเขาถูกส่งไปโรงเรียน ก็ได้รู้จักกับครูคนที่สอง แต่อย่างไรก็ตามบทบาทของผู้ปกครองยังมีอยู่แม้ลูกจะเริ่มเรียนแล้ว การมีปฏิสัมพันธ์ทั่วไประหว่างผู้ปกครองจะช่วยให้เด็กเติบโตและช่วยให้กลายเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบ (Singaporeeducation, N.d. : online)

แนวทางของผู้ปกครองในการช่วยเหลือครู มีดังต่อไปนี้

1.มีส่วนร่วม (Be Involved) ให้ครูรู้ว่าในฐานะผู้ปกครอง จะเข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาของนักเรียน เริ่มด้วยการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับครู ผู้ปกครองต้องเข้าใจประเด็นสำคัญและเป็นผู้ริโภคข้อมูลที่ดี ในฐานะผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ของลูก เพื่อสามารถรับคำแนะนำของครูและใช้พวกเขาได้

2.ศึกษาหาความรู้ให้ตนเอง (Educate Yourself) ผู้ปกครองอาจจะจบการศึกษาในระดับต่างๆมาแล้ว แต่เวลาก็มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอด ผู้ปกครองต้องให้ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มด้านการศึกษาในปัจจุบันและบทเรียนล่าสุดที่นักเรียนได้เรียนในโรงเรียน ต้องคอยติดตามการเรียนและวิธีการสอนที่นักเรียนได้รับมา เพื่อสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน

3.มีความใกล้ชิด (Be a companion) ผู้ปกครองไม่จำเป็นต้องเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของครู ของนักเรียน แต่สามารถเป็นเพื่อนที่ดีที่คอยสนับสนุนพวกเขา ในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ผู้ปกครองต้องแบ่งปันความสนใจ จุดอ่อนและจุดแข็งของนักเรียนเพื่อให้เขาสามารถพัฒนาแนวทางสำหรับเส้นทางอาชีพของนักเรียนได้

1.แนวทางของครูในการช่วยเหลือผู้ปกครอง มีดังต่อไปนี้

1.1 สื่อสารกับผู้ปกครอง (Communicate) ครูควรสื่อสารกับผู้ปกครองเป็นประจำ ไม่ควรรอเฉพาะวันประชุมผู้ปกครอง หากครูสังเกตเห็นปัญหาด้านพฤติกรรมหรือปัญหาทางการเรียนของนักเรียนควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบทันที การสื่อสารของครูกับผู้ปกครองตั้งแต่เริ่มต้นด้วยดี จะช่วยให้เกิดความผูกพันกับนักเรียนได้เป็นอย่างดีด้วย

1.2 ช่วยเหลือการสื่อสารของโรงเรียน (Keeping abreast with school communication) ผู้ปกครองไม่เพียงแต่สื่อสารกับครูเท่านั้น แต่มีการสื่อสารกับโรงเรียนด้วย ดังนั้นครูควรช่วยพ่อแม่ในการเชื่อมโยงกับบุคคลอื่นๆ ในโรงเรียนเพื่อการพัฒนาแบบองค์รวมของเด็ก อย่าสื่อสารเพียงเพื่อแจ้งข้อมูลเท่านั้น ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพร้อมที่จะนำพาผู้ปกครองและนักเรียนเสนอแนวทางแก้ไขที่สามารถช่วยนักเรียนได้อย่างประสบความสำเร็จ

1.3 เลือกเครื่องมือสื่อสารที่เหมาะสม (Choose Proper Communication Tools) ในฐานะครูควรใช้ช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมกับผู้ปกครองแต่ละคน ทั้งนี้ผู้ปกครองจะตอบสนองในลักษณะที่ไม่เหมือนกัน แม้ว่าผู้ปกครองบางคนอาจจะติดต่อได้ทางอีเมล แต่คนอื่นอาจติดต่อได้เร็วกว่าทางโทรศัพท์ ผู้ปกครองบางคนอาจต้องการจดหมายข่าว หรือเข้าพบกับครูเป็นการส่วนตัว พยายามเข้าใจผู้ปกครองแต่ละคนและเลือกการสื่อสารอย่างถูกต้อง

2.แนวทางของครูในการช่วยเหลือนักเรียน มีดังต่อไปนี้

2.1 สื่อสารกับนักเรียน (Communicate) สื่อสารกับนักเรียนในรูปแบบที่จะช่วยให้พวกเขาสบายใจให้พื้นที่แก่นักเรียนเพื่อให้พวกเขาสามารถแบ่งปันความคิดและไอเดียได้อย่างอิสระ ในฐานะครูควรสามารถรู้ว่่านักเรียนคนไหนที่ขี้อายและชอบเก็บตัว ลองและชักชวนให้นักเรียนดังกล่าวมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนอย่างคล่องแคล่ว

2.2 กระตุ้นให้นักเรียนได้ทำงานอย่างอิสระ (Encourage your students to work independently) ในฐานะครู ต้องสามารถอธิบายสิ่งต่างๆและสรุปประเด็นให้ได้ แต่ควรปล่อยให้ นักเรียนระดับโตได้วิเคราะห์และแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง ควรกระตุ้นให้นักเรียนเข้าห้องสมุดของ โรงเรียนและเน้นย้ำนิสัยในการอ่านหนังสือ นอกจากนี้ควรบอกให้พวกเขาแก้ปัญหาด้วยตัวเองก่อนที่จะขอความช่วยเหลือจากครู

2.3 กำหนดเป้าหมายให้สูง (Set High Goals) ครูให้เป้าหมายเป้าหมายเฉพาะแก่นักเรียน ให้พวกเขาทำงานต่อแม้ว่าจะเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาก็ตาม และกระตุ้นให้นักเรียนสามารถ ผลักดันตัวเองเพื่อบรรลุเป้าหมายได้

2.4 ระบุทักษะ (Identify skill sets) ครูควรเข้าใจว่านักเรียนทุกคนไม่เหมือนกัน บางคน อาจจะเก่งวิชาการ บางคนอาจจะเก่งด้านศิลปะและในกีฬา ในฐานะครูควรสามารถระบุทักษะเฉพาะ ของนักเรียนแต่ละคนได้ และช่วยให้พวกเขาเก่งขึ้นในทักษะนั้น

3. แนวทางของผู้ปกครองในการช่วยเหลือนักเรียน มีดังต่อไปนี้

3.1 ถามคำถามที่ถูกต้อง (Ask the right questions) ปกติแล้วผู้ปกครองมักถามคำถาม พื้นฐานทั่วไปกับนักเรียนหลังจากกลับมาจากโรงเรียน เช่น “วันนี้เรียนอะไรมาบ้าง” ซึ่งนักเรียน อาจจะตอบว่า “ไม่มีอะไรมาก แค่เรียนกับเล่น” ถ้าผู้ปกครองต้องการคำตอบที่เป็นรูปธรรม คำถาม ควรจะมีความน่าสนใจมากขึ้น เช่น ถ้าผู้ปกครองเห็นรูปวาดของนักเรียน ก็อาจจะถามว่าวาดได้ อย่างไร แล้วเพื่อนๆวาดอะไร และครูเห็นแล้วว่ายังไงบ้าง สำหรับเด็กโตผู้ปกครองอาจใช้กลยุทธ์ที่ แตกต่างออกไป เช่น การเล่าเรื่องงานของผู้ปกครองให้ฟัง แล้วถามเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนทำในวันนั้น

3.2 หลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบ (Avoid Comparison) เด็กทุกคนมีเอกลักษณ์ของตัวเอง เพื่อ หลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบลูกกับเด็กคนอื่นๆ และเพื่อนของเขา ผู้ปกครองอาจคิดว่าลูกอาจจะเรียนรู้ จากเพื่อนของเขา แต่อาจจะมีทางอื่นๆ ควรเน้นที่จุดอ่อนของลูกเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่ก็เน้นจุดแข็ง ของเขาด้วยเช่นกัน ในฐานะพ่อแม่ในการยกย่องลูกอาจเป็นเรื่องยุ่งยากบ้าง คนเรามักจะชื่นชมเด็ก เมื่อเขาประสบความสำเร็จเพียงอย่างเดียว แต่ที่สำคัญคือต้องชื่นชมในความพยายามของเขาด้วย แม้ว่าเขาจะไม่ประสบความสำเร็จก็ตาม

3.3 ติดต่อกับครูของลูกอย่างสม่ำเสมอ (Establish regular contact with your child's teacher) ในฐานะผู้ปกครองการติดต่อกับครูลูกเป็นประจำเป็นสิ่งที่สำคัญ หากลูกมีปัญหาในการเรียนรู้หรือเป็นเด็กสมาธิสั้นควรแจ้งให้ครูทราบล่วงหน้า วิธีที่ดีที่สุดในการรู้เรื่องราวของลูกคือการพูดคุยกับครู สามารถช่วยให้ลูกเอาชนะปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียน โดยการพูดคุยกับลูกอย่างใกล้ชิด

3.4 เป็นอาสาสมัครในโรงเรียน (Volunteer in school) ผู้ปกครองสามารถหาเวลาไปเป็นอาสาสมัครในโรงเรียนของนักเรียนได้ตลอดซึ่งสามารถมีส่วนร่วมได้หลายวิธี

นอกจากนี้โรงเรียนยังได้ใช้สื่อออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ และจัดทำแอปพลิเคชันเพื่อการจัดการเรียนการสอน เช่น Lee Kong Chian School of Business (Singapore Management University, 2553) เป็นต้น อีกทั้งมีการจัดทำแอปพลิเคชันสื่อสารระหว่างบุคลากรภายในโรงเรียน เช่น แอปพลิเคชัน Classtree โดยบริษัท bytters ที่ออกแบบมาเพื่อสื่อสารระหว่างครูผู้สอน ผู้ปกครองและนักเรียน เป็นต้น โดยสามารถเข้าใช้งานได้ผ่านหน้าเว็บไซต์ (Website) และแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์เคลื่อนที่แบบสมาร์ตโฟน (Smart phone) (Classtree, N.d. : online) นอกจากนี้ตั้งแต่ปี 2560 ชาวสิงคโปร์ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาทุกคน จะได้รับข้อมูลการเรียนรู้รายบุคคลแบบออนไลน์ เพื่อการประเมินลักษณะเฉพาะของบุคคล และช่วยแนะนำ วางแผนการศึกษา การทำงาน รวมถึงการอบรมทักษะและการเรียนรู้ตลอดชีวิต (globthailand, 2560 : online)

รัฐบาลสื่อสารกับโรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง เกี่ยวกับประเด็นการศึกษา ที่ช่วยเตรียมความพร้อมผู้เรียนสู่ตลาดงาน ผ่านหลักสูตร (Curriculum) ในระดับต่างๆ (ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และหลังมัธยมศึกษา) ทั้งในด้านวิชาการ ด้านการเสริมทักษะความรู้ และการพัฒนาตนเอง และประเด็นที่สำคัญในการส่งเสริมการศึกษาเรียนรู้ของนักเรียนในระดับต่างๆ รวมทั้งประเด็นสำหรับการเตรียมความพร้อมในการสอบวัดผลระดับต่างๆ ทางเว็บไซต์ของกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ (www.moe.gov.sg) ทั้งในรูปแบบการแสดงผลทางหน้าจอของอุปกรณ์สื่อสาร และในรูปแบบของเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ (PDF ไฟล์) ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดในการทบทวนวรรณกรรมหัวข้อที่ 3 ประเด็นการบริหารจัดการระบบการศึกษาของสิงคโปร์

รัฐบาลยังสื่อสารกับโรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง เกี่ยวกับประเด็น “เป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียน” (The Key Stage Outcomes of Education) ซึ่งกำหนดไว้ในเอกสารผลลัพธ์

ที่พึงประสงค์ของการศึกษา (Desired Outcomes of Education) นอกจากเป็นการกำหนดเป้าหมายจากการจัดการเรียนในรูปแบบ “holistic and broad-based education”¹⁵ ของสิงคโปร์ และการประกาศ “สมรรถนะที่พึงประสงค์สำหรับศตวรรษที่ 21”¹⁶ (21st Century Competencies) ของประเทศ ยังช่วยให้ชาวสิงคโปร์ทุกคนตระหนักถึงคุณลักษณะหลังจากสำเร็จการศึกษาในระดับต่างๆ ด้วย สำหรับเป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Ministry of Education Singapore, 2016 ; สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย, 2557)

¹⁵ Holistic and broad-based education มุ่งพัฒนาผู้เรียนรอบด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม มีคุณธรรม และสุนทรียภาพ โดยปลูกฝังทักษะ 8 ด้าน ได้แก่ การพัฒนาลักษณะนิสัย (Character Development) ทักษะการบริหารตนเอง (Self-Management Skills) ทักษะทางสังคมและการร่วมมือกับผู้อื่น (Social and Cooperative Skills) การรู้หนังสือและความสามารถในการคิดคำนวณ (Literacy and Numeracy) ทักษะการสื่อสาร (Communication Skills) ทักษะด้านสารสนเทศ Information Skills ทักษะการคิดและความคิด ริเริ่ม (Thinking Skills and Creativity) และทักษะการประยุกต์ใช้ความรู้ (Knowledge Application Skills)

¹⁶ สมรรถนะที่พึงประสงค์สำหรับศตวรรษที่ 21 (21st Century Competencies) ใช้สำหรับกำหนดกรอบการจัดการหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียนในการใช้ชีวิตในอนาคต ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์และการพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว เพื่อให้สามารถบรรลุถึงเป้าหมายของการสร้างประชากรที่มีความมั่นใจในตนเอง มีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมและมีความเป็นพลเมืองดี โดยสมรรถนะที่พึงประสงค์ดังต่อไปนี้ การรู้จักตนเอง (Self-Awareness) การมีวุฒิภาวะทางความคิด (Self-Management) การเข้าอกเข้าใจผู้อื่น (Social Awareness) การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี (Relationship management) และการตัดสินใจอย่างมีวิจารณญาณ (Responsible Decision-Making)

ตารางที่ 2.2 ตารางแสดงเป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียน กระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์

	หลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับ ประถมศึกษา (Primary School)	หลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับ มัธยมศึกษา (Secondary School)	หลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับหลัง มัธยมศึกษา (Post-Secondary School)
1.การพัฒนาลักษณะ นิสัย	ผู้เรียนสามารถจำแนก ถูกผิดในชีวิตประจำวัน	ผู้เรียนมีความซื่อตรงทาง ศีลธรรม	ผู้เรียนมีความกล้าหาญ ทางศีลธรรมเพื่อยึดมั่นใน สิ่งที่ถูกต้อง
2.การรู้จักตนเองและ การตัดสินใจอย่างมี วิจรรย์ญาณ	ทราบถึงจุดแข็งและ ทิศทางในความ เจริญก้าวหน้าของตนเอง	เชื่อมั่นในความสามารถ ตนเองและสามารถปรับ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง	กลับสู่สภาวะปกติได้เร็ว หลังจากเผชิญความทุกข์ ยาก
3.ทักษะทางสังคมและ การร่วมมือกับผู้อื่น การ สร้างความสัมพันธ์ที่ดี และการเข้าอกเข้าใจ ผู้อื่น	สามารถประสานร่วมมือ แบ่งปันและห่วงใยผู้อื่น	สามารถทำงานเป็นทีม และแสดงความเห็นอก เห็นใจผู้อื่น	สามารถประสานร่วมมือ ข้ามวัฒนธรรมและมี ความรับผิดชอบต่อสังคม
4.ทักษะการคิดและ ความคิดริเริ่ม และ ทักษะการประยุกต์ใช้ ความรู้	เกิดความสนใจในสิ่ง ต่างๆ	มีความคิดสร้างสรรค์และ มีความอยากรู้อยากเห็น	มีความคิดสู่นวัตกรรม และความริเริ่ม สร้างสรรค์
5.ทักษะด้านการสื่อสาร	สามารถคิดเพื่อนำไปสู่ การแสดงออกอย่างมั่นใจ	สามารถชื่นชมในมุมมอง ที่หลากหลาย และ สื่อสารอย่างมี ประสิทธิภาพ	สามารถคิดเชิงวิพากษ์ และสื่อสารโน้มน้าวใจได้

	หลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับ ประถมศึกษา (Primary School)	หลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับ มัธยมศึกษา (Secondary School)	หลังจากสำเร็จ การศึกษาระดับหลัง มัธยมศึกษา (Post-Secondary School)
5.ทักษะด้านการสื่อสาร	สามารถคิดเพื่อนำไปสู่ การแสดงออกอย่างมั่นใจ	สามารถชื่นชมในมุมมอง ที่หลากหลาย และ สื่อสารอย่างมี ประสิทธิภาพ	สามารถคิดเชิงวิพากษ์ และสื่อสารโน้มน้าวใจได้
6.การบริหารตนเอง และการวุฒิภาวะทาง ความคิด	เกิดความภาคภูมิใจใน งานของตนเอง	มีความรับผิดชอบในการ เรียนรู้ของตนเอง	มีเป้าหมายสู่การนำมาซึ่ง ความเป็นเลิศ
7.การตระหนักในการ เสริมสร้างสุขภาพและ งานศิลปะ	มีงานอดิเรกที่เสริมสร้าง สุขภาพและตระหนักใน งานศิลปะ	สนุกกับกิจกรรมออก กำลังกาย และชื่นชมใน งานศิลปะ	นำมาซึ่งวิถีชีวิตแห่ง สุขภาพดี และเกิดความ ชื่นชมในสุนทรียภาพ
8.ความรักและ ภาคภูมิใจในความเป็น ชาติ	มีความรักชาติ	เชื่อมั่นในประเทศ สิงคโปร์ และเข้าใจใน สถานการณ์ที่เกิดขึ้นใน ประเทศ	ภาคภูมิใจในความเป็น ชาวสิงคโปร์ และเข้าใจ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ ของสิงคโปร์กับนานา ประเทศ

2.4.2 การสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของไทย

เมื่อพิจารณาถึงการสื่อสารในระบบโรงเรียนของไทยในภาพรวม พบว่ามีการสื่อสารระดับนโยบายจากรัฐบาลสู่โรงเรียน ครู และผู้เรียน มีการกำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) เป็นผู้รับผิดชอบในการสื่อสารนโยบายด้านการศึกษา โดยมีศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นผู้ดูแล กระทรวงมีการสื่อสารกับผู้บริหารและครูในโรงเรียนผ่านทางการประชุม

และสัมมนาต่างๆ สำหรับการสื่อสารในระบบโรงเรียนมีศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทำหน้าที่ผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ซึ่งสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับเขตพื้นที่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู และผู้ปกครอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

ในส่วนของ การสื่อสารภายในโรงเรียน ระหว่างผู้บริหาร ครู นักเรียน และผู้ปกครองของไทย ก็ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมการพัฒนาการศึกษาของผู้เรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง รวมไปถึง การมีส่วนร่วมของชุมชน โดยแนวโน้มเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการศึกษายุคใหม่ยุคปัจจุบัน เป็นยุคที่ต้องใช้รูปแบบการจัดการศึกษาที่เชื่อมโยงกับความเข้มแข็งของชุมชนและสังคมที่สถานศึกษาตั้งอยู่ สถานศึกษาไม่อาจลอยออกมาจากสังคมได้อีกต่อไป ดังนั้นแนวโน้มเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการศึกษายุคใหม่จึงมีลักษณะดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

1.การพัฒนาสถานศึกษาให้ สามารถบริหารจัดการอย่างเข้มแข็ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้มแข็งทางด้านวิชาการในการที่จะควบคุมคุณภาพการจัดการศึกษาและคุณภาพผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรอย่างสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม

2.สถานศึกษาเป็นรากฐานการสร้างชุมชนเข้มแข็งโดยการจัดการเรียนการสอนในสิ่งที่ เป็นปัญหา ความต้องการของชุมชน ส่งผ่านองค์ความรู้ ระบบคิด ระบบคุณค่า ตลอดจนค่านิยมจากเด็ก ไปยังผู้ปกครอง และนำภูมิปัญญาที่มีอยู่ในชุมชนเข้ามาสู่การจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กสืบทอด และดำรงรักษาภูมิปัญญานั้นไว้ให้เข้มแข็งยั่งยืน

3.การสร้างเครือข่ายมาช่วยสถานศึกษาไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง ผู้นำชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น องค์กรบริหารส่วนตำบล หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่จะมาช่วยสถานศึกษา ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องของงบประมาณแต่เพียงอย่างเดียว ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่มีคุณค่าต่อการจัดการศึกษาอยู่ในชุมชน ซึ่งต้องใช้

4.ระบบการดำเนินการแบบทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ร่วมกัน

ระบบการศึกษาไทยได้มีการใช้อุปกรณ์การสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ สื่อสังคมออนไลน์ร่วมในระบบการศึกษา เช่น โครงการแท็บเล็ตพีซีเพื่อการศึกษาไทย (One Tablet Per Child : OTPC) (สำนักนโยบายความร่วมมือกับต่างประเทศ สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2556)

นอกจากนี้รัฐบาลได้สื่อสารกับโรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง เกี่ยวกับ “สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน” ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนด ไว้ว่า ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญดังนี้

1.ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2.ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3.ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5.ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต
างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การ
สื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

จากการกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารในระบบการศึกษาและระบบโรงเรียนของ
สิงคโปร์และของไทยข้างต้น สามารถเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของทั้งสองประเทศได้
ดังต่อไปนี้

1.ในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์และไทยมีการสื่อสารนโยบายทางการศึกษาจาก
รัฐบาลเหมือนกัน คือ สื่อสารจากกระทรวงศึกษาธิการ สู่ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน นักเรียน และ
ผู้ปกครอง โดยประเทศสิงคโปร์มีหน่วยงานที่ดูแลคือ Communication and Engagement Group
สำหรับประเทศไทยมีหน่วยงานที่ดูแลคือ ศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.ประเทศสิงคโปร์และไทยมีการสื่อสารเป้าหมายของการจัดการศึกษาเหมือนกัน โดย
สิงคโปร์ประกาศออกมาในประเด็นเป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียน ในเอกสารผลลัพธ์ที่พึง
ประสงค์ของการศึกษา และไทยประกาศออกมาในประเด็นสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ในหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3.การสื่อสารของบุคลากรภายในโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์และไทยมีลักษณะที่เหมือนกัน
ได้แก่ การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ปกครองผ่านการจัดประชุมผู้ปกครอง การสื่อสาร
ระหว่างครูผู้สอนกับผู้ปกครองผ่าน Parent Support Group ของสิงคโปร์ และผ่านสมาคมครูและ
ผู้ปกครองของไทย

4.ทั้งประเทศสิงคโปร์และไทยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อใหม่ใน
การจัดการเรียนการสอนในระบบโรงเรียน

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการทำงานในองค์กร

ทักษะการทำงานในองค์กรของบุคลากรเป็นสิ่งที่สำคัญ อันจะช่วยให้การดำเนินงานของบุคคลและองค์กรนั้นประสบความสำเร็จ ดังนั้นบุคลากรจะต้องมีความเชี่ยวชาญในทักษะต่างๆที่จำเป็น ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Randall S. Hansen และ Katharine Hansen (2008) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะที่เป็นที่ต้องการของนายจ้างที่สุด (Skills Most Sought After by Employers) และพบว่าทักษะที่เป็นที่ต้องการของนายจ้าง ได้แก่

1. ทักษะการสื่อสาร (Communications Skills) ได้แก่ การฟัง การใช้วัจนภาษา (Verbal) และการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทักษะการวิเคราะห์/การค้นคว้า (Analytical/Research Skills) เพื่อใช้ในการประเมินสถานการณ์ มีมุมมองที่หลากหลาย สามารถรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นได้มากขึ้น และอธิบายประเด็นที่สำคัญ

3. ทักษะเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์/เทคโนโลยี (Computer/Technical Literacy) โดยต้องมีพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับฮาร์ดแวร์ (Hardware) และ ซอฟต์แวร์ (Software) โดยเฉพาะอย่างยิ่งโปรแกรมเกี่ยวกับการพิมพ์เอกสาร ตารางวิเคราะห์ และอีเมล

4. การปรับให้เข้ากับงาน/การจัดลำดับความสำคัญของงานที่หลากหลาย (Flexibility/Adaptability/Managing Multiple Priorities) ใช้จัดการงานที่ได้รับมอบหมายต่างๆ มีการจัดลำดับความสำคัญ และปรับให้เข้ากับเงื่อนไขและงานที่ได้รับมอบหมาย

5. ความสามารถในการติดต่อระหว่างบุคคล (Interpersonal Abilities) เป็นความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน กระตุ้นให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในงาน ลดความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงาน

6. ทักษะการเป็นผู้นำ/การบริหารจัดการ (Leadership/Management Skills) เป็นทักษะที่จำเป็นในการใช้ความสามารถควบคุมและบริหารจัดการพนักงาน

7. การตระหนัก/อ่อนไหวในวัฒนธรรมที่หลากหลาย (Multicultural Sensitivity/Awareness)

8.การวางแผน/การจัดการ (Planning/Organizing) เป็นการใช้ความสามารถในการ ออกแบบ วางแผน จัดการ และทำให้งานบรรลุผล ภายใต้การจัดสรรช่วงเวลา รวมไปถึงการ ตั้งเป้าหมาย

9.การแก้ปัญหา/การมีเหตุผล/การมีความคิดสร้างสรรค์ (Problem-Solving/Reasoning/ Creativity)

10.การทำงานเป็นทีม (Teamwork)

Institute for the Future for (2011) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะสำหรับพนักงานในอนาคต และ พบว่าทักษะการ 10 ด้านสำหรับพนักงานในอนาคต (Ten Skills for the future workforce) มี ดังต่อไปนี้

1.ความสามารถในการทำความเข้าใจถึงนัยยะ ซึ่งเครื่องจักรไม่สามารถทำได้ (Sense Making)

2.สามารถประเมินและรับรู้ต่ออารมณ์ การเปลี่ยนแปลงของสังคมหรือบุคคลรอบข้างได้ (Social Intelligence)

3.ความสามารถในการคิดสิ่งใหม่ๆ ที่แตกต่างจากสิ่งที่เป็นอยู่ประจำ (Novel & Adaptive Thinking)

4.ความสามารถในการทำงานในวัฒนธรรมที่แตกต่างหลากหลาย (Cross-Cultural Competency)

5.การแปลผลจากข้อมูลที่มีจำนวนมากให้เป็นแนวคิดนามธรรม และเข้าใจในพื้นฐานเหตุผล ของข้อมูล (Computational Thinking)

6.ความสามารถในการพัฒนาและสร้างข้อมูลบนสื่อรูปแบบใหม่ๆ อีกทั้งความสามารถในการ ใช้ประโยชน์จากสื่อใหม่ๆ สำหรับการสื่อสาร (New-Media Literacy)

7.ความสามารถในการเข้าใจในเนื้อหาและสิ่งต่างๆ ข้ามศาสตร์ ที่ไม่ได้ยึดติดอยู่กับศาสตร์ใด ศาสตร์หนึ่ง (Transdisciplinarity)

8.ความสามารถในการเป็นตัวแทนและพัฒนาภาระงานและกระบวนการทำงานเพื่อผลลัพธ์ที่

ต้องการ (Design Mindset)

9.ความสามารถในการจัดลำดับและแยกแยะงาน ข้อมูล ข่าวสารต่างๆ ที่มีความสำคัญ ออกมาได้ (Cognitive load Management)

10.ความสามารถในการทำงานให้เพื่อนร่วมทีมสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความผูกพัน ในสภาวะการทำงานเสมือน (Virtual) (Virtual Collaboration)

Giovanni Passarelli (2011) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะความสามารถที่มีการใช้บ่อยของ คนทำงานชาวอิตาลี (Italian workers) และพบว่าทักษะความสามารถที่มีการใช้บ่อยของคนทำงาน ชาวอิตาลีในประเภทความสามารถทั่วไป (Generic competencies) มีดังต่อไปนี้ 1.การรู้หนังสือ (Literacy) 2.การสร้างที่น่าเชื่อถือ (Reliability) 3.การแก้ปัญหา (Problem solving) 4.การ ฝึกอบรมหรือการสอนงาน (Instructing, raining or teaching people) 5.การวางแผนและการ จัดการงาน (Planning and work organization) 6. การสื่อสารกับลูกค้า (Customer communication) 7.การทำงานเป็นทีม (Teamwork) 8.ความคล่องตัว (Dexterity) 9.ความเป็น อิสระในงาน (Job autonomy) 10.ความสามารถในการคิดคำนวณ (Numeracy)

National Network of Business and Industry Associations (2014) ศึกษาเกี่ยวกับ ทักษะพื้นฐาน (Foundational Skills) ในการทำงานในทุก และพบว่าทักษะพื้นฐานในการทำงานใน ทุกอุตสาหกรรม ในด้านทักษะในองค์กร (Workplace Skills) มีดังต่อไปนี้ 1.การวางแผนและการ จัดการ (Planing & Organization) 2.การแก้ปัญหา (Problem Solving) 3.การตัดสินใจ (Decision Making) 4.พื้นฐานทางธุรกิจ (Business Fundamentals) 5.ให้ความสำคัญกับลูกค้า (Costumer Focus) 6.การทำงานกับอุปกรณ์และเทคโนโลยี (Working with Tools & Technology)

Foundation for Young Australians (2016) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะในการทำงาน 7 ประเภท ในประเทศออสเตรเลีย ได้แก่ นักบริหารจัดการ (The Generators) ช่างฝีมือ (The Artisans) แพทย์ และนักสุขภาพ (The Carers) ประสานงานและบริการ (The Coordinators) นักร้องแบบ (The

Designers) นักวิชาการ (The Informers) และผู้เชี่ยวชาญเทคโนโลยี (The Technologists) และพบว่าทักษะองค์กร (Enterprise Skills) ซึ่งทักษะองค์กรที่เป็นที่ต้องการของนายจ้างในงานทั้ง 7 ประเภท มีดังต่อไปนี้

1.นักบริหารจัดการ (The Generators) ประกอบด้วย ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) การสร้างความสัมพันธ์อย่างมีประสิทธิภาพ (Building effective relationships) การให้บริการลูกค้า (Customer service) การวางแผน (Planning) การบริหารเวลา (Time management) การรู้สารสนเทศดิจิทัล (Digital literacy)

2.ช่างฝีมือ (The Artisans) ประกอบด้วย การใส่ใจในรายละเอียด (Detail-orientation) การวางแผน (Planning) การแก้ปัญหา (problem solving) การรู้สารสนเทศดิจิทัล (Digital literacy) ความสามารถในการสอนผู้อื่น (Capacity to train others) ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) การทำงานเป็นทีม (Team work)

3.แพทย์และนักสุขภาพ (The Carers) ประกอบด้วย ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) การทำงานเป็นทีม (Team work) การถ่ายทอด (Teaching) การให้บริการลูกค้า (Customer service) การแก้ปัญหา (Problem solving) การค้นคว้าวิจัย (Research) การวางแผน (Planning) การบริหารเวลา (Time management) การใส่ใจในรายละเอียด (Detail-orientation)

4.ประสานงานและบริการ (The Coordinators) ประกอบด้วย การบริหารเวลา (Time management) การใส่ใจในรายละเอียด (Detail-orientation) การรู้สารสนเทศดิจิทัล (Digital literacy) ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) การทำงานเป็นทีม (Team work) การให้บริการลูกค้า (Customer service)

5.นักออกแบบ (The Designers) ประกอบด้วย การแก้ปัญหา (Problem solving) การรู้สารสนเทศดิจิทัล (Digital literacy) การวางแผน (Planning) การประกันคุณภาพ (Quality assurance) การบริหารจัดการโครงการ (Project management) การบริหารเวลา (Time management)

6.นักวิชาการ (The Informers) ประกอบด้วย ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) การเขียนเพื่อการสื่อสาร (Written communication) การถ่ายทอด (Teaching) การแก้ปัญหา

(Problem solving) ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) การค้นคว้าวิจัย (Research) การใส่ใจในรายละเอียด (Detail-orientation) การบริหารจัดการโครงการ (Project management) การรู้สารสนเทศดิจิทัล (Digital literacy)

7. ผู้เชี่ยวชาญเทคโนโลยี (The Technologists) ประกอบด้วย ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) การให้บริการลูกค้า (Customer service) การทำงานเป็นทีม (Team work) การใส่ใจในรายละเอียด (Detail-orientation) การวางแผน (Planning) การประกันคุณภาพ (Quality assurance) การบริหารจัดการโครงการ (Project management)

จากการอธิบายรายละเอียดในประเด็นทักษะการทำงานในองค์กรของบุคลากรจากงานวิจัยรายงานข้างต้น ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาเลือกทักษะในการทำงานที่ปรากฏใน 3 งานวิจัยขึ้นไปเป็นอันดับแรก และพิจารณาเลือกทักษะในการทำงานที่ปรากฏใน 2 งานวิจัยที่มีผลการวิจัยเผยแพร่ในปีที่ใกล้เคียงกับปัจจุบันมากที่สุด โดยสรุปได้ว่า “ทักษะการทำงานที่ควรพัฒนาสำหรับการทำงานในองค์กรทั่วไป 12 ทักษะ” ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการสื่อสาร
2. ทักษะการค้นคว้าวิจัย
3. ทักษะทางคอมพิวเตอร์/เทคโนโลยี และการรู้เท่าทันสื่อใหม่
4. ทักษะการลำดับความสำคัญของงาน
5. ทักษะการสร้างความสัมพันธ์
6. ทักษะการบริหารจัดการ
7. ทักษะการวางแผน
8. ทักษะการแก้ปัญหา
9. ทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์
10. ทักษะการทำงานเป็นทีม
11. ทักษะการถ่ายทอด
12. ทักษะการให้บริการลูกค้า

ทักษะการทำงานในองค์กรประเทศสิงคโปร์

เมื่อศึกษาถึงทักษะการทำงานในองค์กรของบุคลากร ในองค์กรประเทศสิงคโปร์ The Singapore Workforce Development Agency หรือ WDA (ไม่ปรากฏปีพิมพ์) ระบุระบบทักษะในการทำงาน (Employability Skills System หรือ ESS) ซึ่งเป็นหนึ่งในสามเสาโครงสร้างหลักของการศึกษาและการพัฒนาศักยภาพหลังจากเข้าทำงานแล้วอย่างต่อเนื่อง¹⁷ (Continuing Education and Training หรือ CET) โดยรัฐบาลสิงคโปร์ ตามหลัก ESS equips our workforce with generic and portable skills โดยมีดังต่อไปนี้

1. การรู้หนังสือและความสามารถในการคิดคำนวณ ในองค์กร (Workplace literacy & numeracy)
2. เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information & Communications Technology)
3. การแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (Problem Solving & Decision Making)
4. ความคิดสร้างสรรค์และองค์กร (Initiative & Enterprise)
5. การจัดการการสื่อสารและการจัดการความสัมพันธ์ (Communication & Relationship Management)
6. การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning)
7. ความคิดที่เปิดกว้าง (Global Mindset)
8. การจัดการตนเอง (Self-management)
9. ทักษะชีวิตที่สัมพันธ์กับองค์กร (Workplace-related Life Skills)
10. สุขภาพและความปลอดภัยในองค์กร (Health & Workplace Safety)

Jochen Wirtz, Loizos Heracleous and Nitin Pangarkar (2008) ศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ โดยฝ่ายทรัพยากรบุคคล เพื่อให้เกิดความเป็นเลิศในด้านการให้บริการ

¹⁷ สามเสาโครงสร้างหลักของการศึกษาและการพัฒนาศักยภาพหลังจากเข้าทำงานแล้วอย่างต่อเนื่องประกอบด้วย

1. Employability Skills System หรือ ESS
2. Singapore Workforce Skills Qualifications หรือ WSQ
3. CET Institutions

ของสายการบิน Singapore Airlines และพบว่าทักษะการทำงานที่ฝ่ายทรัพยากรบุคคลของสายการบิน Singapore Airlines ให้ความสำคัญ มีดังต่อไปนี้

1. ทักษะการบริการ (Service Skills) ได้แก่ ทักษะการดูแลผู้โดยสาร ทักษะด้านอาหารและเครื่องดื่ม และลักษณะของผู้ให้บริการและการดูแลความเรียบร้อยของทรงผม เครื่องแต่งกาย
2. ทักษะการบริหารจัดการ (Management skills) ได้แก่ ทักษะการเจรจาต่อรอง เข้าใจในความต่างทางวัฒนธรรม
3. ความรู้ด้านความปลอดภัยและการรักษาความปลอดภัย และยึดมั่นอยู่เสมอ (Safety and security knowledge and adherence to procedures)
4. ความสัมพันธ์ในการทำงาน (Work relationship)
5. ทักษะการบริหารจัดการบุคคล (People management skill)

นอกจากนี้ ประเด็นที่องค์กรสิงคโปร์ให้ความสำคัญมากที่สุดคือ “การเคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม” เนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นสังคมแบบพหุวัฒนธรรม ประกอบด้วยผู้คนหลากหลายแตกต่างด้านวัฒนธรรมและพื้นฐานทางสังคม จึงจำเป็นต้องหาแนวทางในการสร้างอัตลักษณ์ของชาติ (National Identity) และการทำงานที่ประสานกันเป็นอย่างดีของผู้คน นี่จะเป็นการสร้างพื้นฐานที่แข็งแกร่งเพื่อมั่นใจว่าชาวสิงคโปร์จะมีทักษะและความรู้ต่างๆที่เหมาะสม พร้อมกับการดึงดูดชาวต่างชาติที่จะสามารถสร้างสิงคโปร์ให้กลายเป็นศูนย์กลางคนเก่งของโลก (Konishi Naomi, 2014)

กระทรวงทรัพยากรมนุษย์ (Ministry of Manpower) ของสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญกับการให้ความเคารพซึ่งกันและกันในองค์กร โดยในเอกสารชื่อ “Building a Culture of Respect” ที่เผยแพร่โดยส่วนงาน Community Engagement Programme ของกระทรวง ได้อธิบายว่าวัฒนธรรมของการให้ความเคารพเป็นพื้นฐานของการมีส่วนร่วม/เป็นส่วนหนึ่งในองค์กร ซึ่งผลต่อผลลัพธ์ต่างๆขององค์กร สำหรับแนวทางในการปลูกฝังวัฒนธรรมของการให้ความเคารพนั้น ได้แก่ การสร้างความเคารพในค่านิยมองค์กร ให้รางวัลสำหรับผู้ที่แสดงออกซึ่งความเคารพและค่านิยมองค์กรต่างๆ และควรคำนึงถึงความต้องการของกลุ่มต่างๆที่มีความแตกต่างกันของพนักงานเมื่อองค์กรมีการจัดกิจกรรมต่างๆขึ้น

นอกจากนี้ ส่วนงาน Community Engagement Programme ของกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ (Ministry of Manpower) ได้ออกคู่มือ (Booklet) ชื่อ “Celebrating OUR UNIQUE CULTURE” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดการเคารพซึ่งกันและกันในองค์กร โดยในคู่มือได้ออกแบบ ‘การเฉลิมฉลอง’ ภายใต้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของสิงคโปร์ มีการอธิบายเกี่ยวกับ ประเพณีและอาหาร การแต่งกาย ศิลปะและงานฝีมือ เทศกาลต่างๆ และมรดกทางวัฒนธรรมของ 4 ชาติพันธุ์หลักของสิงคโปร์ ได้แก่ ชาวจีน ชาวมาเลย์ ชาวอินเดีย และชาวยูเรเซียน กิจกรรมต่างๆ ในคู่มือ อาทิ กิจกรรม Pot luck โดยให้พนักงานในบริษัททำอาหารที่แสดงเอกลักษณ์วัฒนธรรมของตนเอง และนำเสนอความเป็นมาและความรู้ความเข้าใจในแง่ของวัฒนธรรมผ่านอาหารจานนั้นๆ กิจกรรม Get Creative A culture runway show! โดยให้พนักงานออกแบบชุดประจำชาติพันธุ์ และเดินประกวดแฟชั่นโชว์ และกิจกรรมอื่นๆ ทั้งนี้ในคู่มือได้อธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดและการดำเนินกิจกรรมไว้อย่างครบถ้วน สำหรับคู่มือนี้จะช่วยให้พนักงานในองค์กรได้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ในวัฒนธรรมต่างๆ และเคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม ซึ่งจะช่วยให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้นในการทำงานขององค์กรภายใต้ความแตกต่างและหลากหลาย

โดยสรุป ทักษะการทำงานที่มีความสำคัญในองค์กรประเทศสิงคโปร์ คือ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ ทักษะการดูแลความปลอดภัยในองค์กร และทักษะการจัดการความสัมพันธ์ที่ดีภายในองค์กร สำหรับการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในองค์กรประเทศสิงคโปร์ที่เป็นแบบพหุวัฒนธรรม มีบุคลากรจากหลายเชื้อชาตินั้น จำเป็นต้องตระหนักและเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม การให้ความเคารพซึ่งกันและกัน ด้วยความคิดที่เปิดกว้างของแต่ละบุคคล

ทักษะการทำงานในองค์กรประเทศไทย

เมื่อศึกษาถึงทักษะการทำงานในองค์กรของบุคลากร ในองค์กรประเทศไทย ในภาคองค์กรราชการไทย ผู้วิจัยศึกษา “คู่มือเทคนิคการปรับปรุงและพัฒนาองค์กร เวอร์ชัน 1.0” โดย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.) (2551) พบว่ามีการกล่าวถึงประเด็นการพัฒนาทักษะการทำงานในองค์กรส่วนราชการไทยในหมวด “การมุ่งเน้นทรัพยากรบุคคล” ในรายงานระบุว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดที่องค์กรในปัจจุบัน (2551) ต้องให้ความสำคัญคือการบริหารจัดการทุนมนุษย์

(Human Capital) โดยมีข้อเสนอแนะหนึ่งให้มีการพัฒนาบุคลากรด้วยรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยแนวทางการพัฒนาขีดสมรรถนะขององค์กรและบุคลากรแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ทุกระดับสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยจะส่งผลไปยังกลุ่มบุคลากรในระดับถัดไป และสะท้อนกลับออกมาเป็นรูปธรรมของผลการปฏิบัติงานโดยรวมขององค์กรตามกลยุทธ์ที่วางไว้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ระดับระหว่างองค์กร มีแนวทางการพัฒนาได้แก่

- การสร้างเครือข่ายผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน (Subject Matter Experts)
- การจัดโครงการร่วมในการศึกษาวิจัยและพัฒนา (Joint R&D)

2. ระดับองค์กร มีแนวทางการพัฒนาได้แก่

-การปรับบทบาทหน้าที่และโครงสร้างองค์กรภายในหน่วยงาน (Internal Organization)

- การพัฒนาช่องทางการสื่อสาร (Communication Development)
- การกำหนดความสามารถตามตำแหน่งงาน (Job Competency Profile)
- การวางแผนความก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path Profile)
- การจัดฝึกอบรมตามความสามารถที่ต้องการ (Competency-Based Training)
- การจัดทำแผนการฝึกอบรม (Training Roadmap)
- การปรับ/สร้างวัฒนธรรมภายในองค์กร (Culture Development)
- การสร้าง/พัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงาน (Work Environment)

3. ระดับบุคลากร มีแนวทางการพัฒนาได้แก่

- การพัฒนาผู้นำ (Strategic Leadership Development)
- การสร้าง/พัฒนาการทำงานเป็นทีม (Team Building)
- การเรียนรู้จากการปฏิบัติงาน (On the job Training)

แนวทางการพัฒนาร่วมในระดับองค์กรและระหว่างองค์กรได้แก่ การจัดกลุ่มทำงานร่วมกันตามภารกิจ (Agenda Based Model) การบริหารองค์ความรู้ (Knowledge management) การเรียนรู้ผ่านระบบคอมพิวเตอร์ (E-Learning/Web-based Learning)

ในภาคองค์กรเอกชนไทย ผู้วิจัยศึกษาเอกสารรายงาน “การพัฒนาบุคลากร” โดยฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ บริษัท ทรูโลกซ์ จำกัด (มหาชน) (2557) ได้ดำเนินการในการพัฒนาบุคลากรให้สอดคล้องกับนโยบายและสภาพการณ์ด้วยการพัฒนาความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบุคลากร โดยใช้เครื่องมือในการพัฒนาบุคลากร 3 รูปแบบ ได้แก่ การสอนงาน (Coaching) การแบ่งปันความรู้ (Knowledge Sharing) และการมอบหมายโครงการ (Project Assignment) และที่สำคัญองค์กรได้ให้ความสำคัญในการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรทุกระดับตั้งแต่ระดับบริหาร ระดับจัดการ และระดับปฏิบัติการ เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาบุคลากรอย่างสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ เป็นการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน จึงได้จัดการฝึกอบรมให้กับบุคลากรในทุกระดับ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.ระดับบริหาร ตัวอย่างเช่น

- หลักสูตร “CAC (Coalition Against Corruption) การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน”
- หลักสูตร “การเตรียมความพร้อมด้านโลจิสติกส์เมื่อเข้าสู่อาเซียน”
- หลักสูตร “สร้างความสุขให้พนักงานเครือข่ายพัฒนา”

2.ระดับจัดการ ตัวอย่างเช่น

- หลักสูตร “การบริหารความเสี่ยง”
- หลักสูตร “ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14001”
- หลักสูตร “CSR Engagement”
- หลักสูตร “การอนุรักษ์พลังงาน”

3.ระดับปฏิบัติการ ตัวอย่างเช่น

- หลักสูตร “Trend Fashion”
- หลักสูตร “Industrial Work Study”
- หลักสูตร “Email Writing”
- หลักสูตร “เทคนิคการแก้ปัญหา & ตัดสินใจ”

ในปี 2557 องค์กร ได้จัดการอบรมโดยแยกเป็นการอบรมภายในองค์กร (In-house Training) จำนวน 96 หลักสูตร และการอบรมภายนอกองค์กร (Public Training) จำนวน 112 หลักสูตร รวม

208 หลักสูตร มีบุคลากรที่ได้รับการอบรม จำนวน 1,389 คน แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ หัวหน้างาน 209 คน และพนักงานปฏิบัติการ 1,130 คน และจากการศึกษาผู้วิจัยพบว่าองค์กรมีจุดเน้นที่เป็นหัวใจสำคัญของการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร คือ การติดตามและวัดผลในด้านความรู้ที่ได้รับ รวมถึงการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เกี่ยวข้อง

โดยสรุป ทักษะการทำงานที่มีความสำคัญในองค์กรประเทศไทย คือ ทักษะเฉพาะด้านของวิชาชีพและการสร้างความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นทีม ทักษะการเป็นผู้นำ ทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ และทักษะการพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงาน

เมื่อนำทักษะการทำงานที่ควรพัฒนาสำหรับการทำงานในองค์กรทั่วไป 12 ทักษะ ที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์และสรุปไว้ข้างต้น มาวิเคราะห์กับทักษะการทำงานในองค์กรของบุคลากร ในองค์กรประเทศสิงคโปร์และองค์กรประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาเลือกทักษะในการทำงานทำงานในองค์กรของบุคลากร ในองค์กรประเทศสิงคโปร์และองค์กรประเทศไทยที่ปรากฏในทักษะการทำงานที่ควรพัฒนาสำหรับการทำงานในองค์กรทั่วไป 12 ทักษะ และพบว่ามีทักษะที่ปรากฏทั้ง 12 ทักษะ โดยเรียงเริ่มจากทักษะที่ปรากฏมากที่สุดได้ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการสื่อสาร
2. ทักษะการสร้างความสัมพันธ์
3. ทักษะการบริหารจัดการ
4. ทักษะการทำงานเป็นทีม
5. ทักษะการแก้ปัญหา
6. ทักษะการค้นคว้าวิจัย
7. ทักษะทางคอมพิวเตอร์/เทคโนโลยีและการรู้เท่าทันสื่อใหม่
8. ทักษะการลำดับความสำคัญของงาน
9. ทักษะการวางแผน
10. ทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์
11. ทักษะการถ่ายทอด
12. ทักษะการให้บริการลูกค้า

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กร

จากที่ได้อธิบายไว้ในหัวข้อที่ 2.5 ว่าการทำงานในองค์กร ทักษะในการทำงานของบุคลากร เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งทักษะหนึ่งคือ ทักษะการสื่อสาร (Communications Skills) สำหรับหน้าที่ของการสื่อสารในองค์กร (Functions of Communication in organization) มีอยู่ด้วยกัน 6 ประการ ได้แก่ การแจ้งข่าว (Informative function) การควบคุม (regulative function), การหลอมรวม (Integrative function), การบริหารจัดการ (Management Function) การโน้มน้าว (Persuasive function) และการขัดเกลาทางสังคม (Socialization function) (Richmond, McCroskey, & McCroskey (2005).

David Conrad และ Robert Newberry (2011) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารเชิงธุรกิจ (Business communication skills) โดยศึกษาจากการทบทวนวรรณกรรม และพบว่าทักษะการสื่อสารระดับองค์กร (Organizational Communication Skills) ได้แก่ การเริ่มต้นเปิดการพูดคุยกัน (Initiating open discussion) วิเคราะห์ข้อขัดแย้ง (Resolving conflict) สร้างเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศ (Creating information networks) สอนทักษะที่สำคัญ (Teaching important skills) การใช้เทคโนโลยีข้อมูลสารสนเทศ (Using information technology) จัดการแจ้งผลการปฏิบัติงาน (Providing performance feedback) เจรจาต่อรอง (Negotiating) การเขียนจดหมายทางธุรกิจ (Writing business correspondence) การสร้างการนำเสนอเพื่อโน้มน้าวใจ (Making convincing presentations)

ในประเทศสิงคโปร์ การสื่อสารระดับองค์กรเน้นประเด็น “ความแตกต่างหลากหลายในองค์กร” Community Engagement Programme, Ministry of Manpower Singapore (ไม่ปรากฏปีพิมพ์) ศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารระดับองค์กรในสิงคโปร์ และพบว่าหลักในการสื่อสารระดับองค์กรในสิงคโปร์ที่สำคัญ ได้แก่ ความเชื่อใจ (Trust) การแสดงความเคารพ (Respect) รวมกันเป็นหนึ่ง (Inclusiveness) ความสามัคคี (Harmony) ความเข้าใจ (Understanding) ความยืดหยุ่น (Resilience) การประสานร่วมมือ (Cooperation)

โดยการสื่อสารข้างต้นมีตั้งแต่การสื่อสารระดับผู้บริหารอาวุโส การสื่อสารระดับผู้บริหารระดับกลาง การสื่อสารระดับพนักงาน ซึ่งมีแนวทางในการสื่อสารระดับองค์กรในสิ่งต่อไปนี้

1. ผู้จัดการอาวุโส/หัวหน้ามีส่วนร่วมทุกครั้งในการสื่อสารค่านิยมองค์กรและสนับสนุนในประเด็นความแตกต่างหลากหลายและการรวมเป็นหนึ่ง

2. ทำให้ค่านิยมองค์กรและความแตกต่างหลากหลายเกิดความชัดเจนผ่านช่องทางการสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร

3. ระดมความคิดและติดตามการตอบกลับ (Feedback) ผู้จัดการควรมีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ และควรทำงานกับฝ่ายทรัพยากรมนุษย์เพื่อทราบความรู้สึกในปัจจุบันภายในทีม/แผนก

รัฐ ศรีอัมภพร (2558) อธิบายเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กร ในหนังสือ “บุคลิกภาพและความสามารถในการสื่อสารจากวัยเด็กสู่วัยทำงาน” ประกอบด้วยการสื่อสารเพื่อบริหารจัดการ การสื่อสารวัฒนธรรมองค์กร การสื่อสารระบบโครงสร้างองค์กร การสร้างบรรยากาศ การสื่อสาร การสร้างเครือข่ายการสื่อสารทางสังคมและความรู้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารเพื่อบริหารจัดการ (Management Communication) คือ องค์กรที่มีความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กรเชิงกลยุทธ์ต้องมีการสื่อสารวิสัยทัศน์¹⁸ พันธกิจ¹⁹ ค่านิยม²⁰ เป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว²¹ ให้บุคลากรในองค์กร ลูกค้า และประชาชนทั่วไปได้รับรู้ เข้าใจ และสมาชิกในองค์กรปฏิบัติตาม

¹⁸ วิสัยทัศน์ (vision) หมายถึง สิ่งที่องค์กรต้องการจะเป็นในอนาคต เช่น เป็นบริษัทชั้นนำระดับโลก

¹⁹ พันธกิจ (mission) หมายถึง จุดมุ่งหมายที่ต้องทำเพื่อให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์ที่องค์กรกำหนดไว้ เช่น พัฒนาคนให้มีคุณภาพ พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ทันสมัย พัฒนาระบบงานให้เอื้อต่อการผลิต เพื่อจะเป็นบริษัทชั้นนำระดับโลก

²⁰ ค่านิยม (value) แนวทางการปฏิบัติตามพันธกิจที่ได้ตั้งไว้ว่าจะทำ เช่น แผนปฏิบัติงานการพัฒนาคน แผนปฏิบัติงานการพัฒนาผลิตภัณฑ์ แผนปฏิบัติงานพัฒนาระบบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ในแต่ละพันธกิจ

²¹ เป้าหมายระยะสั้น (short-term goal) หมายถึง ผลสำเร็จที่คาดว่าจะได้รับในระยะเวลาย่อยสั้น เช่น 3 เดือน 6 เดือน 1 หรือ 2 ปีข้างหน้า เป้าหมายระยะยาว (long-term goal) หมายถึง ผลสำเร็จที่คาดว่าจะได้รับในอนาคต เช่น 3 หรือ 5 หรือ 10 ปีข้างหน้า

2. การสื่อสารวัฒนธรรมองค์กร (Organizational culture communication) คือ องค์กรที่มีการสื่อสารให้บุคลากรในองค์กร ลูกค้า และประชาชนทั่วไปได้รับรู้ เชื่อมมันและร่วมเป็นหนึ่งในความภาคภูมิใจในความสำเร็จขององค์กรด้วยการถ่ายทอดเรื่องราวของประวัติความเป็นมา การต่อสู้เพื่อความสำเร็จ แบบอย่างของวีรบุรุษหรือวีรสตรีที่เกิดขึ้นในองค์กร มีการรักษาขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามที่องค์กรสร้างขึ้นและเปิดโอกาสให้บุคลากรรุ่นหลังได้สานต่อความสำเร็จ เกิดความรักและผูกพันต่อองค์กรและเกิดความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่ง

3. การสื่อสารระบบโครงสร้างองค์กร (Organizational Structure Communication) คือ องค์กรมีการสื่อสารให้บุคลากรรับรู้และเข้าใจในระบบโครงสร้างขององค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอกภาพของสายงานและการบังคับบัญชา เพื่อให้เกิดความชัดเจนในบทบาทและความรับผิดชอบ

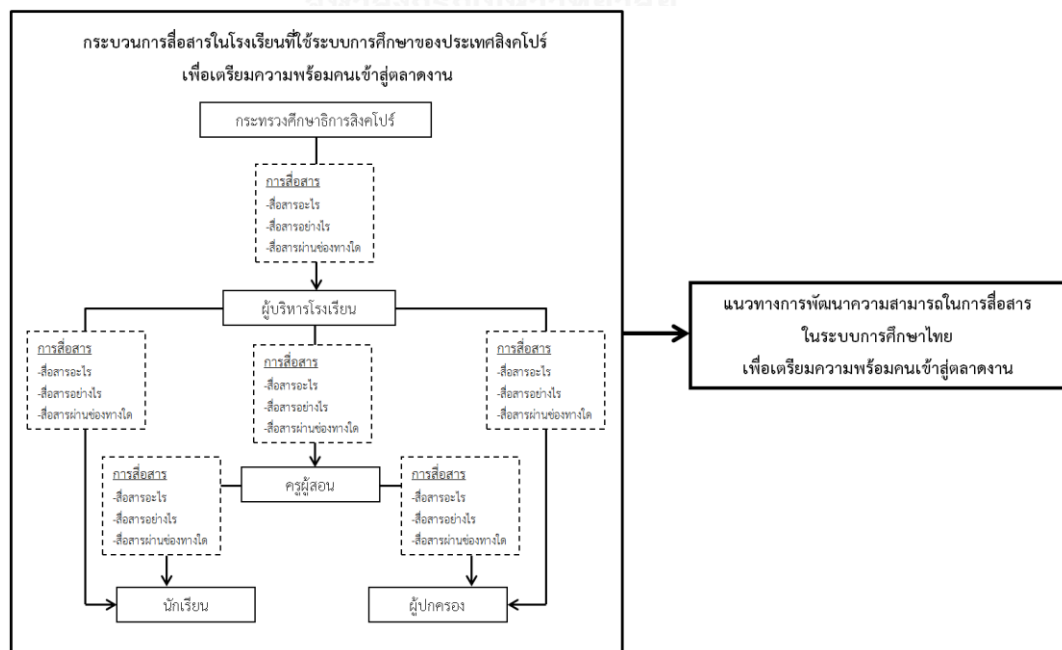
4. การสร้างบรรยากาศการสื่อสาร (Communication Climate) คือ องค์กรช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการสื่อสารที่เอื้อต่อการทำงานอย่างมีความสุข มีการเปิดรับความคิดเห็นอย่างอิสระ มีการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารจากผู้บริหารถึงพนักงาน และเปิดโอกาสให้พนักงานได้แสดงความคิดเห็นกลับไปสู่ผู้บริหาร มีกลไกที่เอื้อต่อการตัดสินใจแก้ปัญหาาร่วมกันอย่างจริงจัง ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจในการสื่อสาร ที่จะเอื้อต่อความพึงพอใจในการทำงานในมิติต่างๆ

5. การสร้างเครือข่ายการสื่อสารทางสังคมและความรู้ (Social and knowledge Communication network) คือ องค์กรส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายอย่างเป็นทางการ เช่น การปฐมนิเทศ การประชุมสัมมนาประจำสัปดาห์ ประจำเดือน ประจำไตรมาส หรือประจำปี การแต่งตั้งทีมเฉพาะกิจเพื่อบริหารจัดการหน่วยย่อยภายในหรือโครงการพิเศษ หรือเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การจัดให้บุคลากรในองค์กรและผู้บริหารที่อยู่ในสายงานเดียวกันได้พบปะสังสรรค์กัน การจัดกิจกรรมพิเศษ เช่น การแข่งขันกีฬาประจำปี จัดตั้งเป็นชมรม เป็นต้น ทั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในองค์กรได้ พบปะ สานสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ซึ่งกันและกันข้ามสายงาน ข้ามระดับ เกิดเครือข่ายทางสังคมรวมกลุ่มบุคคลและผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องต่างๆ มีการบริหารจัดการความรู้ (knowledge management) เพื่อให้ความรู้คงอยู่และถูกนำไปใช้ประโยชน์ อีกทั้งเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในองค์กรร่วมกัน จนกลายเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (learning organization)

โดยสรุป การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กรที่สำคัญ มีดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารเพื่อการบริหารจัดการและการทำงานภายในองค์กรให้เกิดประสิทธิภาพ
2. การสื่อสารวัฒนธรรมองค์กร เพื่อหลอมรวมและขัดเกลาสมาชิกให้เป็นหนึ่งเดียว เกิดความรักและสามัคคี มีความเชื่อใจและเคารพซึ่งกันและกัน
3. การสร้างบรรยากาศในการสื่อสารภายในองค์กรให้เป็นไปในทิศทางที่ดี ช่วยให้มีความสุขในการทำงาน และเกิดประสิทธิผลในการทำงานร่วมกัน
4. การสร้างเครือข่ายการสื่อสารทางสังคมและความรู้ รวมไปถึงการสร้างเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดข้างต้น นำมาสู่คำถามการวิจัยข้อที่ 1 คือ กระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานเป็นอย่างไร และเพื่อค้นหาแนวทางสำหรับประเทศไทย จึงนำสู่คำถามการวิจัยข้อที่ 2 คือ ประเทศไทยจะสามารถนำแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานได้อย่างไรบ้าง นำมาสู่กรอบแนวคิดการวิจัยดังต่อไปนี้

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

3.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ใช้การศึกษาเอกสาร (Documentary Study) ประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยเก็บข้อมูลจากบุคลากรในโรงเรียนในประเทศไทย ที่ใช้ระบบการศึกษาแบบสิงคโปร์ รวมทั้งผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารคณะครุศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์ และนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

3.2 เอกสารที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์ จากเอกสารของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสิงคโปร์ ดังต่อไปนี้

1. เอกสาร “Bringing Out The Best In Every Child.” อธิบายเกี่ยวกับภาพรวมของระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์ หลักสูตรการเรียนการสอน ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา (Pre-School Education) ถึงระดับหลังมัธยมศึกษา (Post-Secondary Education)

2. เอกสาร “Primary School Education : Preparing Your Child For Tomorrow.” อธิบายรายละเอียดที่สำคัญโดยสังเขปของระบบโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา (Primary School Education) ของประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ การพัฒนาความสามารถของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 หลักสูตรการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอน การเลือกโรงเรียนที่เหมาะสม ค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาและการช่วยเหลือค่าใช้จ่าย การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียน

3.เอกสาร “Secondary School Education : Shaping the Next Phase of Your Child’s Learning Journey.” อธิบายรายละเอียดที่สำคัญโดยสังเขปของระบบโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา (Secondary School Education) ของประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ แผนภาพอธิบายการเลือกสายการเรียนที่เหมาะสมกับนักเรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนด้านภาษา การจัดการเรียนการสอนที่เน้นด้านศิลปะหรือดนตรี การจัดการเรียนการสอนในลักษณะ Integrated Programme (IP) การจัดการเรียนการสอนในลักษณะ Gifted Education Programme (GEP) ประเภทของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา การเลือกโรงเรียนที่เหมาะสม ค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาและการช่วยเหลือค่าใช้จ่าย การเลือกโรงเรียนและการสมัครเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา

4.เอกสาร “Post-Secondary Education : Bringing Out Your Best With Different Learning Styles.” อธิบายรายละเอียดที่สำคัญโดยสังเขปของระบบโรงเรียนระดับชั้นหลังมัธยมศึกษา (Post-Secondary Education) ของประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ หลักสูตรการเรียนการสอนสำหรับการสอบ GCE “A” Level เพื่อศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา การจัดการเรียนการสอนในระบบ Junior College และ Pre-university การจัดการเรียนการสอนในสถาบัน Polytechnics การจัดการเรียนการสอนในสถาบัน Institute of Technical Education หรือ ITE การจัดการเรียนการสอนในสถาบันศิลปะ การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาและการช่วยเหลือค่าใช้จ่าย

3.3 โรงเรียนที่ใช้ในการศึกษา

โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ เป็นโรงเรียนในประเทศไทยที่ใช้ระบบการศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอนแบบสิงคโปร์ เปิดสอนในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับหลังมัธยมศึกษา (เทียบเท่าระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ของระบบการศึกษาไทย)

3.4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

3.4.1 ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง นักเรียนในโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ ประกอบด้วย

ผู้อำนวยการโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ 1 คน

ตัวแทนครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษา 1 คน

ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 2 คน

ตัวแทนนักเรียนนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 4 คน

3.4.2 ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษาของไทย จำนวน 3 คน ประกอบด้วย

1. ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

2. ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

3. ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

3.4.3 ผู้บริหารคณะครุศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 4 คน ประกอบด้วย

1. คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

3. คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

4. รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3.4.4 นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ จากศูนย์เอเชียศึกษา/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา/อาเซียนศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 3 คน ประกอบด้วย

1. ผู้อำนวยการศูนย์อาเซียนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.ที่ปรึกษาศูนย์อาเซียนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

3.นักวิจัยศูนย์มุสลิมศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยกำหนดเครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือ **แบบสัมภาษณ์** และใช้การสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบสัมภาษณ์และสร้างแนวคำถามสำหรับสนทนากลุ่ม เพื่อตอบคำถามการวิจัยแต่ละข้อดังต่อไปนี้

คำถามการวิจัยข้อที่ 1: กระบวนการสื่อสารที่ใช้ในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนเข้าสู่ตลาดงานเป็นอย่างไร

เพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางในการสื่อสารที่ใช้ในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนเข้าสู่ตลาดงานนั้น ผู้วิจัยได้ใช้แนวคำถามต่อไปนี้

1.1 แนวคำถามสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน

- What are your school's management policies and how do you communicate them within your schools?

-How does the Singapore government communicate with schools about developing working skills for students?

-In your school, how do you develop working skills for your students?

-How do you communicate with teachers, parents and students about developing working skills for your students?

-How would you evaluate your students' performance in developing working skills?

1.2 แนวคำถามสัมภาษณ์ครูผู้สอน

-How does the board of director communicate with you about the school's management policies?

-How does the board of director communicate with you in attempts to enforce students' working skills development policy?

-How do you turn the policy into lesson plan for class?

-How do you communicate among teachers, students and parents about developing working skills for your students?

-What are the reactions among teachers, students and parents with respect to your teaching and learning system in developing students' working skills? Please exemplify.

1.3 แนวคำถามสัมภาษณ์ผู้ปกครอง

-ผู้บริหารโรงเรียนมีการสื่อสารกับท่านเกี่ยวกับนโยบายในการบริหารจัดการการศึกษาของโรงเรียนอย่างไร

-ผู้บริหารโรงเรียนมีการสื่อสารกับท่านเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร

-ท่านมีการสื่อสารกับครูผู้สอนในประเด็นการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร

-ท่านมีการสื่อสารกับนักเรียนในประเด็นการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร

-ท่านมีการปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร

-จากการสื่อสารในประเด็นการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียน นักเรียนมีการนำไปปฏิบัติอย่างไรและผลสัมฤทธิ์เป็นอย่างไร

1.4 แนวคำถามการสนทนากลุ่มนักเรียน

-How does the board of director communicate with you about the school's management policies?

-How does the board of director communicate with you about students' working skills development policy?

-How does the teacher communicate with you about students' working skills development process?

คำถามการวิจัยข้อที่ 2: ประเทศไทยจะสามารถนำแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานได้อย่างไรบ้าง

เพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน จากการนำแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์มาปรับใช้นั้น ผู้วิจัยได้ใช้แนวคำถามต่อไปนี้

-ในทรรศนะของท่าน ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์มีจุดเด่นอย่างไรบ้าง

-ในทรรศนะของท่าน ทักษะในการทำงานที่จำเป็นสำหรับนักเรียนมีอะไรบ้าง

-ในทรรศนะของท่าน แนวทางสำหรับการพัฒนาเพื่อการปฏิบัติงานสอนของครูมีอย่างไร

-ในปัจจุบันระบบการศึกษาไทยมีนโยบายในการพัฒนาทักษะครูและบุคลากรการศึกษาสำหรับการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไรบ้าง

-หากประเทศไทยใช้แนวทางกำหนดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักสำหรับการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถก้าวสู่ระดับนานาชาติ ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับแนวทางดังกล่าวอย่างไร

-ในทรรศนะของท่าน แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน จากการนำแนวทางการสื่อสารในระบบ

การศึกษาของสิงคโปร์ เป็นอย่างไร

-ในทรรศนะของท่าน แนวทางการสื่อสารเพื่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชน ในการพัฒนาทักษะผู้เรียน เป็นอย่างไร

-ในทรรศนะของท่าน การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการเรียนการสอนของ ประเทศไทย มีปัญหาและข้อจำกัดอย่างไรบ้าง และมีแนวทางในการพัฒนาอย่างไร

-ในทรรศนะของท่าน การพัฒนาการสื่อสารและแนวทางเกี่ยวกับการเรียนการสอนสาย อาชีพในประเทศไทย เป็นอย่างไรได้บ้าง

3.6 วิธีการสร้างเครื่องมือและการทดสอบเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งเครื่องมือออกเป็น 2 ชุด โดยแยกตามคำถาม การวิจัย ดังนี้

เครื่องมือชุดที่ 1 : แนวคำถามสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มบุคลากรในโรงเรียนที่ใช้ระบบ การศึกษาแบบประเทศสิงคโปร์ เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้ออกแบบแนวคำถามจาก เนื้อหาที่ได้จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และใช้กรอบแนวคิดในการวิจัยใน บทที่ 2 (ดูภาคผนวก ข1-4)

เครื่องมือชุดที่ 2 : แนวคำถามสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ และผู้บริหารคณะ ครุศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้ ออกแบบแนวคำถามจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษานำร่อง (Pilot Study) ที่มาจากการสัมภาษณ์ นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ จากศูนย์เอเชียศึกษา/เอเชียตะวันออกเฉียง ใต้ศึกษา/อาเซียนศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ (ดูภาคผนวก ข5)

ทั้งนี้คำถามในการสัมภาษณ์เพื่อการศึกษา นำร่อง มาจากการศึกษาเอกสารของ กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสิงคโปร์ ในหัวข้อที่ 3.2 ข้างต้น และการสัมภาษณ์และการทำสนทนา กลุ่มของกลุ่มตัวอย่างที่ 3.4.1 ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง นักเรียนในโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

ผลการศึกษา นำร่องโดยการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญ ระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ จากศูนย์เอเชียศึกษา/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา/อาเซียนศึกษา

สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ นำมาสู่ประเด็นการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ (ดูภาคผนวก ข6) เพื่อให้ได้เพิ่มเติมเกี่ยวกับ

1.ประเด็นการสื่อสารเพื่อการจัดการเรียนการสอน ได้แก่

1.1 การจัดการเรียนการสอนในระบบการศึกษาของไทย เพื่อพัฒนาคนเข้าสู่ตลาดงาน

1.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.3 การสื่อสารในระบบโรงเรียนและการจัดการเรียนการสอนด้วยภาษาอังกฤษ

2.ประเด็นเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่

2.1 การสื่อสารเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา

2.2 การสื่อสารเกี่ยวกับระบบการประเมินผลครูผู้สอน ของระบบการศึกษาไทย ให้

สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะผู้เรียน

3.ประเด็นการสื่อสารเพื่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชน ในการพัฒนาทักษะผู้เรียน

4.ประเด็นการสนับสนุนการสื่อสารในระบบการศึกษาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ

5.ประเด็นการสื่อสารและแนวทางเกี่ยวกับการเรียนการสอนสายอาชีพในประเทศไทย

การทดสอบความเที่ยงและความตรง ผู้วิจัยนำโครงร่างคำถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบประเด็นที่ต้องการเก็บข้อมูลว่าถูกต้อง ชัดเจน และครบถ้วนหรือไม่ จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์และแนวคำถามการสนทนากลุ่มไปลองสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างโดยตรง และมีการปรับแนวคำถามให้เกิดความเที่ยงมากขึ้น

3.7 วิธีดำเนินการเก็บข้อมูล

1.ผู้วิจัยรวบรวมรายชื่อโรงเรียนในประเทศไทย ที่ใช้ระบบการศึกษาแบบประเทศสิงคโปร์ จากกระทรวงศึกษาธิการ และได้ส่งหนังสือขออนุญาตอย่างเป็นทางการเพื่อเข้าเก็บข้อมูล (ดูภาคผนวก ค

1) จากโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ ที่ผู้วิจัยคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง

2.ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากบุคลากรโรงเรียนในประเทศไทย ที่ใช้ระบบการศึกษาแบบสิงคโปร์ โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน สัมภาษณ์ครูผู้สอน สัมภาษณ์ผู้ปกครอง และทำสนทนากลุ่มนักเรียน

โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

3. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์ จากเอกสารของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสิงคโปร์

4. ผู้วิจัยได้ส่งหนังสือขออนุญาตอย่างเป็นทางการเพื่อเข้าสัมภาษณ์และสัมภาษณ์นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ จากศูนย์เอเชียศึกษา/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา/อาเซียนศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ (ดูภาคผนวก ค2) เพื่อทำการศึกษานำร่อง (Pilot Study)

5. ผู้วิจัยได้ส่งหนังสือขออนุญาตอย่างเป็นทางการเพื่อเข้าสัมภาษณ์และสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษาของไทย และสัมภาษณ์ผู้บริหารคณะครูศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยของรัฐ (ดูภาคผนวก ค2)

6. เมื่อได้ข้อมูลทั้งหมดแล้วจึงนำมาประมวลผลด้วยวิธีการเชิงปริมาณและวิธีการเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตอบคำถามการวิจัยทั้ง 2 ข้อ

3.8 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ การทำสนทนากลุ่ม และการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์ จากเอกสารของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสิงคโปร์มาวิเคราะห์เนื้อหา โดยใช้การสรุปข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันในประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นคำตอบของคำถามการวิจัย จากนั้นทำการสังเคราะห์ สรุป และนำเสนอข้อมูลในแบบพรรณนา (Description)

บทที่ 4 ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาตามลำดับคำถามการวิจัยดังนี้

4.1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1

4.2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2

4.1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 คือ **กระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานเป็นอย่างไร ผลการศึกษาเป็นดังต่อไปนี้**

4.1.1 การสื่อสารระหว่างกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์กับผู้บริหารโรงเรียน

จากการศึกษาพบว่าประเด็นการสื่อสารระหว่างกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์กับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน มีจุดเด่นดังต่อไปนี้

1.การสื่อสารนโยบายมีความเป็นเอกภาพ กระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ได้สื่อสารนโยบายทางการศึกษาสู่โรงเรียนผ่านทางหน่วยงาน Communication and Engagement Group กล่าวคือ รัฐบาลสิงคโปร์ กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้สื่อสารด้านนโยบายทางการศึกษาเพียงแห่งเดียว (คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, **สัมภาษณ์**, 13 มิถุนายน 2560) นอกจากนี้เมื่อมีการนำนโยบายสู่ภาคปฏิบัติ ทุกคนที่ได้รับการสื่อสารจากกระทรวง ต่างก็ปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560)

2.การสื่อสารนโยบายมีความต่อเนื่องและสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน จากการศึกษาเอกสารของกระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ พบว่า การบริหารงานโดยรัฐบาล 3 สมัยจากนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู นายกรัฐมนตรีโก๊ะ จ๊ก ตง นายกรัฐมนตรีลี เซียน ลุง มีการประกาศใช้นโยบายดังนี้ ในสมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู มีการประกาศใช้ “นโยบายปฏิรูปโรงเรียน” ในปี 1947 ต่อมา มีการบริหารจัดการโรงเรียนอย่างจริงจังในปี 1965 และ มีการประกาศใช้ “นโยบายการเรียนรู้แบบเน้นคุณภาพ” ในปี 1979 ต่อมาในสมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ๊ก ตง มีการประกาศใช้ “นโยบายโรงเรียนนักคิด ประเทศแห่งการเรียนรู้” ในปี 1997 และในสมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรี ลี เซียน ลุง มีการประกาศใช้ “นโยบายสอนให้น้อยลง เรียนรู้ให้มากขึ้น” ในปี 2004 และ “นโยบายการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต” ในปี 2016 ซึ่งจะเห็นได้ว่าตั้งแต่ปี 1947 ถึงปี 2016 มีการสื่อสารนโยบายที่มีความสอดคล้องกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีเป้าหมายหลักร่วมกันคือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเป็นกำลังหลักของการพัฒนาประเทศ

3.การสื่อสารนโยบายที่มีตัวชี้วัดชัดเจน กระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา โดยมีตัวชี้วัดสำหรับการพัฒนาของนักเรียนและการประเมินผลอย่างชัดเจน กล่าวคือ ในการเตรียมความพร้อมคนของประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญในเรื่องผลลัพธ์ โดยมองว่าเมื่อนักเรียนจบออกมาแล้วจะมีศักยภาพอย่างไร (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560)

4.นโยบายเน้นพัฒนาทักษะการสื่อสารแก่นักเรียน กระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ให้ความสำคัญการพัฒนาทักษะการสื่อสารแก่นักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จากการศึกษาเอกสารของกระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ พบว่า ได้มีการวางแนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน ในหลักสูตรของแต่ละช่วงชั้น เพื่อให้นักเรียนสามารถนำเสนอความคิดและแนวคิดต่าง ๆ ของตนเองได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

4.1.2 การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูผู้สอน

จากการศึกษาพบว่าประเด็นการสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน มีจุดเด่นดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารเป้าหมายหลักของโรงเรียน ผู้บริหารสื่อสารเป้าหมายหลัก 4 ประการของโรงเรียนแก่ครูผู้สอน คือ ความหมั่นเพียร (Diligence) การเคารพผู้อื่น (Respect) ความรับผิดชอบ (Responsibility) และความก้าวหน้า (Progress) เพื่อเป็นหลักในการดำเนินงานภายในโรงเรียน (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, **สัมภาษณ์**, 2 มิถุนายน 2560) หลังจากที่ได้รับ การสื่อสารจากผู้บริหารแล้ว ครูผู้สอนนำหลักพันธกิจ วิสัยทัศน์ และเป้าหมายของโรงเรียนไปปฏิบัติทันที หลังจากได้รับการสื่อสารจากผู้บริหาร โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักข้างต้น ของโรงเรียน โดยปฏิบัติสอดคล้องไปกับการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเน้นฝึกวินัย และทำให้เป็นกิจวัตร การทำให้นักเรียนรู้จักหน้าที่ ความรับผิดชอบของตนเอง เคารพตนเอง เคารพเพื่อนร่วมชั้น และเคารพครู เช่น ครูจะไม่มี การทักทายนักเรียน จนกว่านักเรียนทั้งห้องจะพร้อมเข้าสู่บทเรียน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องปฏิบัติทุกวัน จากนั้นนักเรียนจะรู้ด้วยตนเองว่าครูกำลังจะสอนแล้ว ต้องเตรียมหนังสือ อุปกรณ์การเรียนให้พร้อม และมีการเช็คซ้ำอีกที โดยนักเรียนจะต้องนั่งให้เรียบร้อย เงียบและเตรียมพร้อม จึงเริ่มบทเรียน (ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, **สัมภาษณ์**, 2 มิถุนายน 2560)

2. การสื่อสารแนวทางการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนแก่ครู ผู้บริหารสื่อสารนโยบายการใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนและการสื่อสารเป็นหลักแก่ครูผู้สอน กล่าวคือ ภายในโรงเรียนกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการเรียนการสอนและการสื่อสาร และมีการเรียนภาษาแม่ของนักเรียนเป็นภาษาที่สอง (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, **สัมภาษณ์**, 2 มิถุนายน 2560) นอกจากนี้ผู้บริหารสื่อสารแก่ครูผู้สอนถึงแนวทางในการจัดการเรียนรู้ตามระดับช่วงชั้นของนักเรียน โดยเรียนรู้จากรูปธรรมไปสู่นามธรรม กล่าวคือ การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน จะจัดตามระดับชั้นของนักเรียน คือ ระดับประถมศึกษาเน้นการเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า และระดับมัธยมศึกษาเน้นการเรียนรู้สิ่งที่เป็นามธรรม สิ่งที่นักเรียนมีความถนัด และมีความสนใจ อีกทั้งเน้นด้านการพัฒนาคุณลักษณะส่วนตัวของนักเรียน ในหลักสูตรการพัฒนาคุณลักษณะนิสัย

(Characters) เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาแบบองค์รวม (Holistic Education) ตามแนวทางการจัดการศึกษาของสิงคโปร์ (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4.1.3 การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับนักเรียน

จากศึกษาพบว่าประเด็นการสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน มีจุดเด่นดังต่อไปนี้

1. ทักษะที่จำเป็นในการทำงาน ผู้บริหารสื่อสารกับนักเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมทักษะการทำงานแก่นักเรียน โดยเน้นทักษะ 4 ประการ คือ ทักษะการสื่อสาร (communication) ทักษะการสืบค้นและวิจัย (research skill) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem-solving skill) และทักษะการทำงานเป็นทีม (teamwork) กล่าวคือ 3 อันดับทักษะที่สำคัญนั้น ทักษะแรกคือ ทักษะการสื่อสาร โดยโรงเรียนได้จัดวิชาภาษาอังกฤษ แยกเป็น ภาษาอังกฤษ 1 และภาษาอังกฤษ 2 ในช่วงบ่ายวันศุกร์ สำหรับนักเรียนที่ต้องการเรียนเพิ่มเติม ในชั้นเรียนมีการเรียนรู้ทักษะการโต้แย้งที่หลากหลาย ทั้งการเขียน การพูด ซึ่งนำไปสู่การมีทีมได้วาทิที่แข็งแกร่งของโรงเรียน ทักษะที่สองคือ ทักษะการทำงานเป็นทีม ซึ่งในระดับประถมศึกษา โรงเรียนกระตุ้นให้นักเรียนรู้ว่าทีมคืออะไร ทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีการขอความช่วยเหลือจากครู นี่คือเหตุผลที่โรงเรียนต้องการเน้นทักษะการทำงานเป็นทีม และทักษะที่สามคือ ทักษะการแก้ปัญหา ซึ่งไม่ได้หมายถึงแค่พูดปัญหาออกมา หากแต่หมายถึงการสามารถระบุถึงปัญหา ค้นหาวิธีการในการแก้ไขปัญหา และทดลองแก้ไขปัญหา ถ้านักเรียนไม่สามารถสื่อสารวิธีการข้างต้นออกมาได้ ปัญหาก็ยังคงอยู่ รวมทั้งทักษะการสืบค้นและวิจัย (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560) นอกจากนี้โรงเรียนยังได้จัดให้นักเรียนฝึกทักษะการแก้ปัญหาในแต่ละวัน เช่น การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ หรือค้นหาวิธีการแก้ปัญหาในการทดลองวิทยาศาสตร์ ที่โรงเรียนจะมีการจำลองสถานการณ์ขึ้นมา ที่สำคัญคือเน้นให้เข้าใจในบทเรียน สำหรับการทำงานเป็นทีมนี้ โรงเรียนจะมีสภานักเรียน (Student Council) และสมาคมจูเนียร์ (Junior Colleague) และที่โรงเรียนก็มักจะมีกิจกรรมต่างๆมากมาย โดยจะเพราะได้มีการแบ่งเป็นระบบสี่เป็นบ้านๆ ได้แก่ บ้านสีแดง บ้านสีน้ำเงิน บ้านสีเขียว และบ้านสีเหลือง ในภาคเรียนแรก โรงเรียนจะจัด

กิจกรรมแข่งขันระหว่างบ้านสี่ต่างๆ อาทิ กีฬาสี และกิจกรรมการสร้างทีมอื่นๆ (ผู้แทนนักเรียนโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนยังสื่อสารกับนักเรียนเกี่ยวกับการให้นักเรียนระดับ Junior College (เทียบเท่ามัธยมศึกษาตอนปลาย) เข้าฝึกหัดการทำงานในด้านงานบริการ ผู้บริหารโรงเรียนกล่าวว่า โรงเรียนจะให้นักเรียนฝึกงานประมาณ สองสัปดาห์ครึ่ง ถึงสามสัปดาห์ เพื่อเป็นการขยายโลกทัศน์และสัมผัสของจริง ซึ่งโรงเรียนได้ร่วมมือกับสถาบันต่างๆ เช่น สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีความเชี่ยวชาญ นักเรียนได้เรียนรู้การบริหารจัดการในงานบริการ ทั้งอุตสาหกรรมการบิน การขนส่งสินค้า เป็นต้น สำหรับการฝึกงานนี้ ครูผู้สอนจะช่วยดูแล ช่วยสื่อสารความคาดหวังแก่ผู้ปกครอง และช่วยสร้างทักษะการทำงานของนักเรียน (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

2. การสื่อสารเป้าหมายหลักของโรงเรียน ผู้บริหารสื่อสารกับนักเรียน ถึง 4 เป้าหมายหลักของโรงเรียน ที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น แต่เป้าหมายที่เน้นเป็นสำคัญ คือ การเคารพผู้อื่น ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญแก่นักเรียนและบุคลากรในโรงเรียน นักเรียนต้องเคารพครู และนักเรียนต้องเคารพตัวเองด้วย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ นักเรียนค่อยๆ ซึมซับอย่างเป็นธรรมชาติในการเคารพครูผู้สอน เคารพเพื่อนร่วมชั้น (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

3. การสื่อสารเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดพัฒนาการ ผู้บริหารสื่อสารกับนักเรียนเกี่ยวกับระบบในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการพัฒนามตามเป้าหมายของตนเอง คือ ระบบ DOE Program โดยจะจัดเหรียญทองแดง เหรียญเงิน และเหรียญทอง เพราะนักเรียนต่างก็มีการบรรลุความสำเร็จที่แตกต่างและมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้นหากนักเรียนต้องการเหรียญ นักเรียนจะต้องทำให้ได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียน (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4. การสื่อสารเพื่อให้นักเรียนช่วยเหลือกัน ผู้บริหารสื่อสารกับนักเรียนในโรงเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันผ่านระบบครอบครัว (Family Program) กล่าวคือ ในแต่ละครอบครัวจะประกอบด้วยนักเรียนระดับต่างๆ ประมาณครอบครัวละ คน โดย 7 นักเรียนรุ่นพี่จะคอยช่วยเหลือรุ่นน้องทั้งด้าน

วิชาการและทักษะการทำงาน (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560) นักเรียนที่อายุมากกว่าจะคอยช่วยเหลือรุ่นน้องเกี่ยวกับปัญหาหรือเรื่องต่างๆ และรุ่นพี่จะให้คำแนะนำหรือวิธีต่างๆแก่สมาชิกในครอบครัว (ในกลุ่ม) (ผู้แทนนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4.1.4 การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและตัวแทนผู้ปกครอง โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ ในประเด็นการสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ปกครอง เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน พบว่ามีจุดเด่น คือ

การพัฒนานักเรียนร่วมกับโรงเรียน ผู้บริหารสื่อสารเพื่อให้ผู้ปกครองช่วยพัฒนาผู้เรียน โดยโรงเรียนจะมีการจัดการสัมมนาและประชุมกับผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองแต่ละกลุ่มมีความคาดหวังในตัวนักเรียนแตกต่างกันไป กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้ปกครองเห็นถึงเป้าหมายที่ตนเองต้องการในอนาคตด้วย ดังนั้นทุกคนจำเป็นต้องมีการวางแผน และโรงเรียนมีการสื่อสารกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอผ่านทาง guide council ซึ่งจะมีการพบปะกับผู้ปกครองโดยการนัดสัมมนา เช่น วิธีการของผู้ปกครองในการช่วยนักเรียนจัดการกับความเครียด และมีการจัดสัมมนาเกาหลี (Korean seminar) สำหรับผู้ปกครองสูงอายุในการดูแลนักเรียนในระดับ Junior College เป็นต้น แต่ทั้งนี้พบว่าผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาจะมีส่วนร่วมมากกว่าผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา (ผู้บริหารโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560) นอกจากนี้โรงเรียนมีการสื่อสารนโยบายผ่านคู่มือสำหรับผู้ปกครอง สื่อสารผ่านเว็บไซต์ของโรงเรียน มีการประชุมพบปะระหว่างกัน และมีการส่ง SMS แจ้งข่าวสารอยู่เป็นประจำ สำหรับด้านการพัฒนาทักษะของนักเรียนโรงเรียน มีการแจ้งผลการเรียนและการบ้านผ่านรายงานทาง Parent / School Portal ใน website ของโรงเรียน (ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4.1.5 การสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน

จากการศึกษาพบว่า ประเด็นการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน มีจุดเด่นดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน ผ่านการเรียนการสอนในห้องเรียน ในการจัดการเรียนการสอน ทุกปีครูจะสั่งงาน โครงการกลุ่ม (Group Project) กับนักเรียน หรืองานเชิงสำรวจ ซึ่งนักเรียนจะต้องออกไปช่วยกันทำโครงการ และในคาบเรียนภาษาอังกฤษ ครูจะสั่งงานเขียน โดยนักเรียนต้องเขียนโดยใช้ทักษะการค้นคว้าวิจัยสำหรับค้นหาความเชื่อมโยงกันของเนื้อหาในหนังสือต่างๆและเนื้อหาจากออนไลน์ แต่ห้ามคัดลอก อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความน่าเชื่อถือของเนื้อหาจากออนไลน์ เช่น Wikipedia นั้นความน่าเชื่อถือน้อย นักเรียนสามารถใช้ข้อมูลดังกล่าวในเป็นแนวทางได้ แต่ไม่สามารถนำมาเป็นเนื้อหาหลักในการเขียนงานได้ (ผู้แทนนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

2. การสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน ผ่านกิจกรรมนอกห้องเรียน ครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของนักเรียน โดยเฉพาะที่โดดเด่นคือ ชมรมโต้วาที ซึ่งช่วยในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ซึ่งในทีมโต้วาที (debate team) จะต้องมีทักษะการสื่อสารที่ดีมาก ในกลุ่มโต้วาที นักเรียนต้องการที่จะเรียนรู้วิธีการในการสื่อสารร่วมกัน และยังมีวิชาภาษาอังกฤษสำหรับทีมโต้วาที ในโรงเรียนด้วย เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับแนวคิดของผู้บริหารโรงเรียนที่ว่า การฝึกโต้วาทีจะช่วยพัฒนาทักษะการสืบค้นและวิจัย ทักษะการแก้ปัญหา และการทำงานเป็นทีมด้วย (ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560) ด้านทักษะอื่น ๆ โรงเรียนมีการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนผ่านชมรมต่าง ๆ เช่น โต้วาที กีฬา การแสดง หมากล้อม รวมทั้งการทำรายงาน การทำโปรเจกต์ต่าง ๆ โครงการฝึกงาน เป็นต้น จากการสื่อสารตรงนี้เด็กที่ได้ทำในกิจกรรมที่ชอบจะทำได้ดี มีความรับผิดชอบ สนุก และเป็นประโยชน์สำหรับตัวเด็กในอนาคตที่จะเลือกอาชีพตามความสามารถและความถนัด (ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

3.การสื่อสารเพื่อสร้างการตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียน เป็นประการสำคัญในการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะของนักเรียน โดยนักเรียนต้องมีการตระหนักรู้ในตนเอง (Self-Awareness) กล่าวคือ การตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนเป็นสิ่งที่นักเรียนควรรู้ว่าทำอะไร เรียนรู้สิ่งใด และต้องการ สิ่งใดจากความคิดของตนเองมากกว่าการทำตามคำแนะนำของครูหรือผู้ปกครองเพียงอย่างเดียว นักเรียนจำเป็นต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเป้าหมายของพวกเขาสำคัญอย่างไร (ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4.1.6 การสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับผู้ปกครอง

จากการศึกษาพบว่า ประเด็นการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับผู้ปกครอง โรงเรียนนานาชาติ แองโกลสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาด มีจุดเด่น คือ

การร่วมกันพัฒนาทักษะนักเรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง ครูผู้สอนสื่อสารกับผู้ปกครอง เป็นประจำ เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการคอยสังเกตการณ์พฤติกรรมและความก้าวหน้าของ นักเรียน มีเป้าหมายให้นักเรียนเกิดการพัฒนา และได้รับรู้ว่าคุณครูมีความคาดหวังอะไรจาก ครูผู้สอน ผู้ปกครอง และตนเอง กล่าวคือ ครูมักมีการประสานกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด เพราะมอง ว่าผู้ปกครองมีความสำคัญต่อครูผู้สอนในการพัฒนานักเรียน อีกทั้งเพราะนักเรียนมาจากต่างที่ต่าง ทาง ครูจึงจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับข้อมูลหรือพื้นฐานครอบครัว ประโยชน์ในข้อหนึ่งของการประสาน กับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด คือ ผู้ปกครองสามารถช่วยครูผู้สอนสังเกตเกี่ยวกับความก้าวหน้าทางการ เรียนของนักเรียน เช่น เมื่อครูผู้สอนสังเกตว่าความสามารถทางการเรียนของนักเรียนลดลง ก็จะรีบ พบปะพูดคุยกับผู้ปกครองเพื่อหาสาเหตุและพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน

การสังเกตการณ์สองทาง (two-way monitoring) โดยครูผู้สอนช่วยสังเกตการเรียนของ นักเรียนที่โรงเรียน และผู้ปกครองช่วยสังเกตนักเรียนที่บ้าน ซึ่งจะช่วยให้เห็นความก้าวหน้าทางการ เรียนของนักเรียนในภาพรวมทั้งหมดได้ และได้เข้าใจถึงความต้องการที่คาดหวังจากครูผู้สอน ครอบครัว และจากตนเอง (ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560) ทั้งนี้ผู้ปกครองสามารถนัดพูดคุยกับครูผู้สอนเมื่อมีปัญหา หรือส่งอีเมลล์สอบถาม และ โรงเรียนมีการประชุมร่วมกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง 3 ครั้งต่อปี เพื่อพูดคุยถึงผลการเรียนของ

นักเรียน (ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4.1.7 การสื่อสารภายในกลุ่มครูผู้สอน

จากการศึกษาพบว่า มีการสื่อสารภายในกลุ่มครูผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาด ดังนี้

ครูผู้สอนมีการสื่อสารเพื่อทำงานร่วมกันภายในทีม สำหรับการพัฒนาทักษะนักเรียน โดยครูผู้สอนจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมีการสังเกตการณ์นักเรียนที่สอนร่วมกัน โดยครูผู้สอนจากวิชาต่าง ๆ จะสังเกตการณ์ ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถของนักเรียนคนหนึ่ง และให้ feedback ในการประชุม เพื่อรวมกันเป็น feedback จากมุมมองที่แตกต่างหลากหลาย ในจุดนี้ การประชุมช่วยให้เข้าใจในตัวนักเรียนมากขึ้นและช่วยนักเรียนได้ดีขึ้น (ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์, สัมภาษณ์, 2 มิถุนายน 2560)

4.2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 คน และสัมภาษณ์ผู้บริหารคณะครุศาสตร์/คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 4 คน เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2 คือ ประเทศไทยจะสามารถนำแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงานได้อย่างไร ผลการศึกษาเป็นดังต่อไปนี้

4.2.1 แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย และคาดว่าสัมฤทธิ์ผล

จากการศึกษากระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน พบว่าแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย และคาดว่าสัมฤทธิ์ผล มีดังนี้

1. แนวทาง Professional Learning Community (PLC) เป็นจุดเด่นของระบบการศึกษาของสิงคโปร์ ในการสร้างเครือข่ายการแบ่งปันความรู้ระหว่างครูผู้สอนในโรงเรียน ทำให้องค์ความรู้ในการพัฒนาตนเองของครูมีการกระจายสู่เพื่อนครู และเป็นเครือข่ายเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาในการพัฒนาทักษะนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากได้ความคิดที่หลากหลายจากประสบการณ์ที่แตกต่างกันของครูผู้สอนในกลุ่ม รวมทั้งเป็นการทบทวนการปฏิบัติงานของครูด้วยเช่นกัน สะท้อนถึงความสำคัญของการเรียนรู้ร่วมกันของครูอย่างต่อเนื่องต่อการยกระดับคุณภาพการศึกษา การสร้างและพัฒนาเครือข่ายครู เป็นหนึ่งในการลงทุนพัฒนาครูที่สำคัญ โดยประเทศไทยได้นำแนวทางดังกล่าวมาใช้ในระบบโรงเรียนของไทยในปี 2560 ในชื่อ “ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” Professional Learning Community หรือ PLC โดยหนึ่งในวัตถุประสงค์ของแนวทางดังกล่าวคือการแบ่งปันความรู้จากการเข้ารับการอบรมพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆของครูผู้สอนในโรงเรียน แบ่งปันความรู้จากการปฏิบัติงาน ผลงานต่างๆ รวมทั้งเป็นการร่วมพูดคุยกันเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะนักเรียน เมื่อมีการดำเนินการบ่อยครั้ง จะกลายเป็นวัฒนธรรมองค์กรที่พึงประสงค์ (ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2560)

2. การอบรมพัฒนาศักยภาพครูผู้สอน ประเทศสิงคโปร์กำหนดให้ครูต้องเข้ารับการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยกำหนดให้ครูต้องเข้ารับการอบรมพัฒนาทักษะ 100 ชั่วโมงต่อปี เพื่อเพิ่มสมรรถนะของครูผู้สอนให้สูงขึ้น เพราะครูผู้สอนเป็นกลไกสำคัญในการสื่อสารกับนักเรียนในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ โดยประเทศไทยได้นำแนวทางดังกล่าวมาใช้ในระบบโรงเรียนของไทย ซึ่งในปี 2559 มีการประกาศนโยบายโครงการ “คู่มือพัฒนาครู” จากกระทรวงศึกษาธิการ ด้วยการให้เงินอุดหนุนแก่บุคลากรครูในประเทศไทย จำนวน 10,000 บาท/คน สำหรับเข้าร่วมอบรมหลักสูตรการพัฒนาที่ตนเองสนใจและมองเห็นว่าเป็นประโยชน์กับนักเรียน โดยโครงการต้องได้รับการ

รับรองจากสถาบันครุพัฒนา ตัวอย่างโครงการเช่น หลักสูตรจิตแห่งการสร้างสรรค์นวัตกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน หลักสูตรบุคลิกภาพและการสื่อสารในห้องเรียนตามแบบครูที่ดี หลักสูตรเทคนิคการใช้คำถาม พัฒนาการคิดของผู้เรียน หลักสูตรพัฒนาครูเกษตรบนฐานรากปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น ทั้งนี้ครูต้องมีการบันทึกแผนพัฒนารายบุคคล (Individual Development Plan หรือ ID PLAN) และต้องนำความรู้ที่ได้รับไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ใน Professional Learning Community และนำไปพัฒนาทักษะผู้เรียน (ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน, **สัมภาษณ์**, 19 มิถุนายน 2560)

4.2.2 แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย แต่ยังไม่สัมฤทธิ์ผล

จากการศึกษากระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน พบว่าแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทยแต่ยังไม่สัมฤทธิ์ผล มีดังนี้

1. การสื่อสารเพื่อร่วมกันพัฒนาทักษะนักเรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง เป็นจุดแข็งด้านหนึ่งของระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ โดยกระทรวงศึกษาธิการได้วางแนวทางให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมทั้งกับโรงเรียนและครูผู้สอน เพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน โดยแนวทางได้แก่ Parents and School as Partners และ Parent Support Group หรือ PSG สำหรับแนวทาง Parents and School as Partners ได้ระบุรายละเอียดไว้ในคู่มือการศึกษาระดับประถมศึกษา เช่น ช่วยเหลือให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน เพิ่มคุณค่าและความภาคภูมิใจแก่นักเรียน และการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน เป็นต้น สำหรับในระบบโรงเรียนของไทยพบว่ามีการทำงานสื่อสารร่วมกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง ทั้งในนาม ‘สมาคมครูและผู้ปกครอง’ และในการประชุมผู้ปกครองทั้งในการประชุมรวมเพื่อพบปะพูดคุยกับผู้อำนวยการโรงเรียน และการประชุมแยกเป็นห้องเรียนเพื่อพบปะพูดคุยกับครูประจำชั้นของนักเรียน พบว่าบางโรงเรียนที่มีความพร้อมสูงประสบความสำเร็จใน มีการวางแผนร่วมกัน สร้างกิจกรรมนักเรียน และช่วยหาแหล่งทรัพยากร (คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, **สัมภาษณ์**, 5

กรกฎาคม 2560) แต่ในภาพรวมยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยมีปัจจัยมาจากข้อจำกัดในเรื่องของเวลาของผู้ปกครอง และทัศนคติของผู้ปกครองที่ว่าเป็นหน้าที่ของโรงเรียน (คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, **สัมภาษณ์**, 13 มิถุนายน 2560) ดังนั้นจึงมีแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารดังกล่าวด้วยการสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับ สร้างการรับรู้ที่ไม่ใช่เป็นเพียงหน้าที่ของครูหรือโรงเรียน ผู้ปกครองต้องเข้ามามีส่วนร่วม ควรสร้างการรับรู้ถึงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองอย่างแท้จริง ในการร่วมกันกับครูผู้สอนในการพัฒนาทักษะนักเรียน (รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, **สัมภาษณ์**, 7 กรกฎาคม 2560) อีกทั้งในการดำเนินงานของสมาคมของผู้ปกครองต้องมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560)

2.โครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ กระทรวงศึกษาธิการไทยประกาศเริ่มใช้นโยบายดังกล่าวในปี 2558 ซึ่งเป็นโครงการที่นำแนวทางมาจากนโยบาย “สอนให้น้อยลง เรียนรู้ให้มากขึ้น” (Teach Less, Learn More หรือ TLLM) ของประเทศสิงคโปร์ ที่มีจุดประสงค์มุ่งเน้นเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดของตนเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันของผู้เรียน ในขณะเดียวกัน มีการลดบทบาทของครู จากผู้สอนไปเป็นผู้ชี้แนะ กระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ การลดการเรียนแบบท่องจำ การสอบ และการหาคำตอบ แต่เมื่อประเทศไทยนำแนวทางดังกล่าวมาปรับใช้ในโรงเรียนพบว่ายังไม่ค่อยประสบความสำเร็จ โดยสาเหตุมาจากการวางนโยบายกับแนวทางการปฏิบัติ ยังไม่สัมพันธ์กัน เลยไม่สัมฤทธิ์ผลตามนโยบายที่วางไว้ ซึ่งเป็นผลมาจากการสื่อสารจากนโยบายลงสู่ภาคปฏิบัติที่ผ่านหลายขั้นตอน (รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, **สัมภาษณ์**, 7 กรกฎาคม 2560) นอกจากนี้ สาเหตุยังมาจากมีการวางนโยบาย แต่ไม่ได้ระบุกระบวนการอย่างชัดเจนว่าต้องดำเนินการอย่างไรในนโยบายที่ออกมา (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560) และอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้โครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ยังไม่สัมฤทธิ์ผลมาจากประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ที่จะช่วยสร้างความรู้ใหม่นั้นยังมีน้อย เนื่องจากนักเรียนขาดการเรียนรู้ด้วยการเรียนการสอนผ่านประสบการณ์จริง (คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สัมภาษณ์, 13 มิถุนายน 2560)

3.การจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงของนักเรียนระดับประถมศึกษา เป็นจุดเด่นหนึ่ง ที่ส่งเสริมให้นักเรียนสิงคโปร์สามารถคิด สังเกตการณ์ วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้เดิม และ สร้างองค์ความรู้ใหม่ รวมทั้งสามารถแก้ปัญหาได้ดี เพราะความรู้ที่เกิดขึ้นล้วนแต่มาจากประสบการณ์จริงที่นักเรียนได้สัมผัส ได้เรียนรู้ สะท้อนถึงผลการสอบ PISA ปีล่าสุด (พ.ศ.2558) ที่นักเรียนสิงคโปร์ ได้อันดับที่ 1 ทุกทักษะ (คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน) ซึ่งการทดสอบ PISA นี้เป็นการวัด การคิด วิเคราะห์เพื่อหาคำตอบของนักเรียนโดยตรง สำหรับในประเทศไทยได้นำแนวทางการจัดการ การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงของนักเรียนระดับประถมศึกษานี้จากสิงคโปร์ มาปรับดำเนินการ เรียนการสอนในโรงเรียนไทย แต่จากการดำเนินการเรียนการสอนในรูปแบบดังกล่าว ผลคือ ผู้ปกครองนักเรียนไทยไม่ค่อยชื่นชอบ เป็นผลมาจากค่านิยมของไทยที่มองว่าหากเขียนอ่านได้ก่อน เป็นคนเก่ง อยากให้มุ่งเน้นการเรียนรู้เชิงวิชาการแบบเข้มข้น แต่ไม่ได้มองในระยะยาว จึงมองว่าแนว ทางการจัดการการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงของนักเรียนระดับประถมศึกษา อาจจะยังไม่ประสบ ความสำเร็จในระบบการศึกษาไทย (คณิตศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สัมภาษณ์, 13 มิถุนายน 2560)

4.การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสื่อสารในระบบการศึกษา เป็นอีกจุดเด่นหนึ่งของ ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสื่อสารและการจัดการเรียนการสอนในระบบ การศึกษา ซึ่งพบว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง และสิงคโปร์ได้ยกระดับประเทศขึ้นเป็น Smart Nation สำหรับในระบบโรงเรียนของไทยพบว่าได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการสื่อสาร และการจัดการเรียนการสอนภายในระบบเช่นกัน อาทิ การสอนทางไกลผ่านดาวเทียม (DLTV) สำหรับโรงเรียนขนาดเล็กหรือห่างไกล ระบบสื่อ DLIT สำหรับโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ และระบบสื่อ TEPE Online สำหรับการค้นคว้าเพื่อพัฒนาศักยภาพครู (ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครู และบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สัมภาษณ์, 19 มิถุนายน 2560) แต่ผลสัมฤทธิ์ในการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศในระบบการศึกษายังไม่มากเท่าที่ควร เป็นผลมาจากความสามารถในการใช้เทคโนโลยีของ ครูผู้สอนของไทยอาจจะมีข้อจำกัด ครูยังขาดความเชี่ยวชาญในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการ เรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน (รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, **สัมภาษณ์**, 7 กรกฎาคม 2560) รวมไปถึงระดับการเข้าถึงเทคโนโลยีที่แตกต่างกันของนักเรียนในเมืองกับนักเรียนนอกเมือง (คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, **สัมภาษณ์**, 13 มิถุนายน 2560) ดังนั้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในระบบการศึกษาของไทย ควรเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับสมรรถนะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการเรียนการสอนของบุคลากรครูก่อนเป็นอันดับแรก และควรเน้นกระบวนการในการสร้าง ‘เนื้อหา’ สำหรับการสอน ที่สำคัญกว่าการใช้เทคโนโลยี (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560) รวมทั้งควรเน้นวัตถุประสงค์ในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เป็นไปเพื่อการศึกษา มากกว่าการสร้างความบันเทิง และควรวางแผนทางให้นักเรียนสามารถใช้โทรศัพท์มือถือในห้องเรียนได้ สำหรับการสืบค้น หากคำตอบจากข้อมูลระบบอินเทอร์เน็ต สำหรับระดับการเข้าถึงที่เป็นข้อจำกัดของนักเรียนนอกเมือง อาจจะมีการสร้างรูปแบบออฟไลน์ (ไม่ต้องเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต) เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียม)คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560(

4.2.3 แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจแต่ยังไม่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย

จากการศึกษากระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน พบว่าแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจแต่ยังไม่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย คือ

การสื่อสารนโยบายอย่างมีเอกภาพ ในประเทศสิงคโปร์มีการสื่อสารนโยบายทางการศึกษาจากหน่วยงานเดียวคือ กระทรวงศึกษาธิการ ทำให้ผู้รับนโยบายเกิดเข้าใจตรงกัน นำสู่การปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน หากประเทศไทยนำแนวทางดังกล่าวมาปรับใช้ จะทำให้ระบบการศึกษาไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ต้องให้ความสำคัญกับการวางนโยบายทางการศึกษาที่ชัดเจน และบุคลากรในหน่วยงานต้องมีการสื่อสารภายในอย่างเข้าใจและรับรู้ตรงกัน จากนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ ศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐานจะมีการสื่อสารนโยบายทางการศึกษาสู่บุคลากรผ่านกลุ่มแอป

พลีเคชันไลน์ ที่มีการวางโครงข่ายการสื่อสารไว้ โดยมีการสื่อสารตั้งแต่ระดับกระทรวงถึงระดับภาค จากระดับภาคถึงเขตพื้นที่การศึกษา ซึ่งแต่ละหน่วยงานจะมีประชาสัมพันธ์ประจำอยู่ และสื่อสารจากระดับเขตพื้นที่การศึกษาสู่โรงเรียนในเขต ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน รวมทั้งการสื่อสารนโยบายสู่บุคคลทั่วไปผ่านช่องทางต่างๆ เช่น เว็บไซต์ สื่อสังคมออนไลน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ-โทรทัศน์ เพื่อให้เกิดการรับรู้ที่ตรงกันนำไปสู่การปฏิบัติ และความเข้าใจร่วมกัน (ผู้อำนวยการศูนย์ สारณืเทศการศึกรษาชั้นพื้นฐาน, สัมภาษณื, 12 มิถุนายน 2560)

4.2.4 แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจ และน่าจะนำมาพิจารณาปรับใช้ในประเทศไทย

จากการศึกษากระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน พบว่าแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจ และน่าจะนำมาพิจารณาปรับใช้ในประเทศไทย มีดังนี้

1.แนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการเรียนการสอน ด้วยแนวทางนี้ ทำให้นักเรียนสิงคโปร์สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ด้วยการไม่มีข้อจำกัดด้านภาษา ส่งผลให้นักเรียนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลความรู้ต่างๆในระดับนานาชาติ ช่วยเปิดกว้างทางความคิดให้กับนักเรียน และมีความมั่นใจในการใช้ภาษากับชาวต่างชาติ ซึ่งแนวทางดังกล่าวยังไม่ได้นำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาของไทยอย่างเท่าเทียมกันในทุกโรงเรียนและในทุกระดับชั้น รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (สัมภาษณื, 7 กรกฎาคม 2560) ให้ความเห็นว่า ในระบบการศึกษาไทยไม่ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เอื้อต่อการใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งต้องมีการสร้างบรรยากาศในการสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน เพื่อให้บุคลากรในโรงเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ รวมถึงทั้งในและนอกโรงเรียนด้วย (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, สัมภาษณื, 5 กรกฎาคม 2560) หากแต่ต้องการมีการนำร่องโครงการดังกล่าว ควรนำร่องแนวทางการเน้นภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ในพื้นที่ที่มีความพร้อมแห่งหนึ่งก่อน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ไม่มีความเหลื่อมล้ำมาก เช่น กรุงเทพมหานคร (ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาชั้นพื้นฐาน, สัมภาษณื, 19

มิถุนายน 2560) อีกทั้งในโรงเรียนหลายแห่งในประเทศ (ที่ไม่ใช่โรงเรียนนานาชาติ) ได้จัดการเรียนการสอนวิชาหลักโดยใช้ภาษาอังกฤษแล้ว ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน, **สัมภาษณ์**, 19 มิถุนายน 2560)

2.การคัดเลือก ฝึกหัดบุคลากรที่จะประกอบอาชีพครูด้วยมาตรฐานเดียว การคัดเลือก การฝึกหัดบุคลากรที่จะประกอบอาชีพครูด้วยมาตรฐานเดียว ของประเทศสิงคโปร์ผ่านสถาบันผลิตครูหรือหน่วยผลิตครู (National Institute of Education : NIE) โดยสถาบันผลิตครูจะคัดเลือกผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์จาก 30% ของกลุ่มสูงเข้ามาเรียนวิชาชีพครู มีการพัฒนาสมรรถนะอย่างต่อเนื่อง ใช้เทคโนโลยีช่วยในการสอน (คณิตศาสตร์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, **สัมภาษณ์**, 13 มิถุนายน 2560) กำหนดให้ครูเข้ารับการพัฒนา 100 ชั่วโมงต่อปี รวมทั้งต้องทำวิจัยเพื่อพัฒนาการสอน ทำให้สิงคโปร์ได้ครูที่มีศักยภาพสูง สามารถรับนโยบายและนำสู่การปฏิบัติได้อย่างสัมฤทธิ์ผล (ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน, **สัมภาษณ์**, 19 มิถุนายน 2560) สำหรับระบบการศึกษาของไทยพบว่าการเปิดสอนเพื่อฝึกหัดบุคลากรที่จะประกอบอาชีพครูหลายแห่งทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน การคัดเลือกบุคลากรที่จะมาเป็นครูของไทยในโรงเรียนของภาครัฐ มาจากการสอบแข่งขันบรรจุของผู้ที่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู (ผ่านการเรียนหลักสูตร 5 ปี) แต่ในปัจจุบัน (พ.ศ.2560) ได้มีการยกเว้นให้กับผู้ที่ไม่ได้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูสามารถเข้าสอบแข่งขันบรรจุได้ ใน 25 สาขาวิชา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ได้เปิดสอนหลักสูตร 5 ปี และเป็นกลุ่มที่ขาดแคลนเรื้อรัง ทำให้มาตรฐานในการคัดเลือกครูมีความหลากหลายมากขึ้นไปอีก (คณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, **สัมภาษณ์**, 13 มิถุนายน 2560) แม้ว่าการคัดเลือก การฝึกหัดบุคลากรที่จะประกอบอาชีพครูด้วยมาตรฐานเดียวจะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะสร้างคุณภาพให้แก่ระบบการศึกษาไทยให้มากขึ้น แต่เนื่องจากขนาดของประเทศที่มีขนาดใหญ่ ดังนั้นการฝึกหัดบุคลากรเพื่อจะมาเป็นครูจึงต้องกระจายออกไปตามพื้นที่ต่างๆ จึงทำให้แนวทางดังกล่าวมีข้อจำกัดในการดำเนินการ

3.การแยกสายการเรียนระดับมัธยมศึกษาสู่สายสามัญและสายเทคนิคโดยการสอบแบ่งสาย ของประเทศสิงคโปร์นั้น เป็นการประเมินผลศักยภาพของนักเรียนว่ามีความสามารถและเหมาะสมกับการเรียนต่อในสายการเรียนด้านวิชาการหรือด้านวิชาชีพ สำหรับการสอบคัดเลือกจะให้ความสำคัญกับการสอบ Primary School Leaving Examination (PSLE) ซึ่งนักเรียนสิงคโปร์ต้อง

เข้าสอบเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อคัดเลือกว่านักเรียนจะได้เรียนในระดับมัธยมศึกษาหลักสูตรสามัญ 4 ปี หรือหลักสูตร 5 ปี ซึ่งแยกเป็นสายวิชาการและสายเทคนิค ตามความสามารถของนักเรียน เท่ากับว่านักเรียนที่ได้เรียนหลักสูตร 5 ปี มีโอกาสสูงที่จะได้ศึกษาต่อในสายอาชีพ คือ สถาบันเทคนิค สถาบันโพลีเทคนิค เป็นต้น แต่ทั้งนี้ในประเทศสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญและคุณค่ากับการเรียนทั้งด้านวิชาการและด้านอาชีพเท่าเทียมกัน หากพิจารณาถึงการนำแนวทางดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรสายอาชีพ ประเภทช่างฝีมือและช่างเทคนิค กลุ่มตัวอย่างมีทรรศนะว่า ปัญหาคือ การคัดเลือกจากการสอบแบ่งสายจะใช้เครื่องชี้วัดใด เครื่องมือคัดกรองใดในการกำหนดระดับความสามารถของนักเรียนไทย ซึ่งตรงนี้ประเทศสิงคโปร์มีระบบการคัดกรอง ระบบการประเมินความสามารถของนักเรียนที่มีประสิทธิภาพมาก (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560) ทั้งนี้ในการเรียนสายอาชีพนั้นต้องมาจากความสนใจจริงของผู้เรียน โดยต้องเริ่มจากการสร้างกระบวนการให้นักเรียนรู้และเข้าใจว่าตนเองมีความถนัด มีความสนใจในด้านใด ต้องการเน้นภาควิชาการหรือภาคปฏิบัติอื่นๆ เช่น สายกีฬา ดนตรี ศิลปะ สายอาชีพต่างๆ จากนั้นจึงสามารถส่งเสริมและพัฒนาทักษะต่างๆของนักเรียนได้อย่างเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน (รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, **สัมภาษณ์**, 7 กรกฎาคม 2560) นอกจากนี้ในการบริหารจัดการเพิ่มเติมสำหรับการเรียนสายอาชีพ ควรมีแนวทางให้นักเรียนสายอาชีพสามารถสลับมาเรียนสายวิชาการสามัญได้ หรือสายวิชาการสามัญสามารถสลับไปเรียนสายอาชีพได้ ด้วยการกำหนดวิธีเทียบเคียงด้านความสามารถ จากนั้นจึงสื่อสารในประเด็นเหล่านี้ออกไป ซึ่งจะทำให้การเรียนสายอาชีพมีความน่าสนใจมากขึ้น (คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, **สัมภาษณ์**, 5 กรกฎาคม 2560)

จากการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาตามลำดับคำถามการวิจัยข้างต้น คือ จุดเด่นของการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน และแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน ที่ศึกษาจากการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวมาสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในบทที่ 5

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ

1. เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน
2. เพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน โดยศึกษาจากกระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยเก็บข้อมูลจากบุคลากรในโรงเรียนในประเทศไทย ที่ใช้ระบบการศึกษาแบบสิงคโปร์ จำนวนรวม 8 คน ผู้บริหารกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย จำนวน 3 คน คณบดีคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ จำนวน 4 คน และนักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์ จำนวน 3 คน จำนวนรวม 10 คน

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1.กระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน

การสื่อสารระหว่างกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์กับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน จากการศึกษาพบว่ามียุคเด่น คือ กระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์มีหน้าที่ในการสื่อสารนโยบายทางการศึกษาเพียงหน่วยงานเดียว แสดงถึงความเป็นเอกภาพในการรับและส่งนโยบายทางการศึกษาสู่การปฏิบัติ อีกทั้งนโยบายทางการศึกษาของสิงคโปร์มีความต่อเนื่องและสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในแต่ละสมัยการปกครองของนายกรัฐมนตรีทั้ง 3 คน ตั้งแต่การก่อตั้งประเทศจนถึงปัจจุบัน เป็นนโยบายที่มีตัวชี้วัดชัดเจนในการพัฒนามนุษย์ และมีการวางหลักสูตรเพื่อเน้นพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน

การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน จากการศึกษาพบว่ามียุคเด่น คือ ผู้บริหารสื่อสารเป้าหมายหลักทั้ง 4 ประการของโรงเรียน และครูผู้สอนนำไปปฏิบัติทันทีในการจัดการเรียนการสอน และมีการสื่อสารให้ครูผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนและการสื่อสารภายในโรงเรียน อีกทั้งสื่อสารให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนตามระดับชั้นของนักเรียน คือ ระดับประถมศึกษาเน้นการเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า และระดับมัธยมศึกษาเน้นการเรียนรู้สิ่งที่เป็นนามธรรม เน้นสิ่งที่นักเรียนมีความถนัด และมีความสนใจ

การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน จากการศึกษาพบว่ามียุคเด่น คือ ผู้บริหารสื่อสารทักษะที่จำเป็นในการทำงานแก่นักเรียน ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร (communication) ทักษะการสืบค้นและวิจัย (research skill) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem-solving skill) และทักษะการทำงานเป็นทีม (teamwork) ผ่านการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมทักษะต่างๆ รวมไปถึงการฝึกงานของนักเรียน รวมทั้งมีการสื่อสารเป้าหมายหลักทั้ง 4 ประการของโรงเรียน โดยเน้น การเคารพผู้อื่น ให้เป็นพื้นฐานของนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียน และมีการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการพัฒนา โดยใช้เหรียญรางวัลเป็นแรงจูงใจ นอกจากนี้ยัง

ได้สื่อสารกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีการช่วยเหลือดูแลกัน รุ่นพี่ดูแลรุ่นน้อง โดยการใช้ระบบ
ครอบครัวที่จัดนักเรียนระดับต่างๆอยู่ด้วยกัน ครอบครัว(กลุ่ม)ละ 7-8 คน

การสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ปกครอง เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่
ตลาดงาน จากการศึกษาพบว่ามีจุดเด่น คือ การพัฒนาทักษะนักเรียนร่วมกับโรงเรียน โดยให้
ผู้ปกครองได้ร่วมวางแผนในการพัฒนาทักษะนักเรียน จากการศึกษาและประชุมกับผู้บริหาร
นอกจากนี้ยังมี guide council ที่จะช่วยสื่อสารกับผู้ปกครองอีกทางหนึ่งในการดูแลนักเรียน และมี
การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการสื่อสารกับผู้ปกครอง เช่น SMS เว็บไซต์ สื่อใหม่ เป็นต้น

การสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน
จากการศึกษาพบว่ามีจุดเด่น คือ ครูจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน เช่น
การส่งงานโครงการกลุ่ม การค้นคว้าวิจัย และการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูลในสื่อออนไลน์
และครูจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อพัฒนานักเรียน เช่น กิจกรรมชมรมต่างๆ โดยเฉพาะชมรมได้วาที่
ที่เสริมทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและทักษะภาษาอังกฤษนักเรียน เป็นต้น โดยนักเรียนจะ
สามารถค้นหาตัวตนจากกิจกรรมต่างๆได้อีกทางหนึ่งด้วย รวมทั้งครูสื่อสารกับนักเรียนให้มีการ
ตระหนักในตนเองรู้ว่าควรทำอะไร ต้องการสิ่งใด และเป้าหมายตนเองคืออะไร

การสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับผู้ปกครอง เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน
จากการศึกษาพบว่ามีจุดเด่น คือ การร่วมกันพัฒนาทักษะนักเรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง โดย
มุ่งเน้นให้ผู้ปกครองสังเกตพัฒนาการ ความก้าวหน้าและพฤติกรรมของนักเรียน รวมทั้งสื่อสารกับ
ครูผู้สอนเพื่อพัฒนานักเรียนทั้งในการประชุมผู้ปกครอง หรือสามารถสื่อสารผ่านอีเมลได้

การสื่อสารภายในกลุ่มครูผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน จาก
การศึกษาพบว่ามีจุดเด่น คือ ครูผู้สอนมีการสื่อสารภายในทีม สำหรับการพัฒนา
พัฒนาทักษะนักเรียน โดยครูแต่ละคนจะมีมุมมองที่แตกต่างกัน

2. แนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงานโดยมีต้นแบบจากโรงเรียนในระบบของประเทศสิงคโปร์

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย และคาดว่าสัมฤทธิ์ผล จากการศึกษา คือ แนวทาง Professional Learning Community (PLC) เป็นการแบ่งปันความรู้จากการอบรมพัฒนาศักยภาพของครู จากการปฏิบัติงานของครู และการพูดคุยกันเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะนักเรียน และการอบรมพัฒนาศักยภาพ เป็นการกำหนดให้ครูเข้ารับการอบรมพัฒนาทักษะที่ตนเองสนใจ ภายใต้งบประมาณที่รัฐจัดสรรให้ เพื่อนำทักษะดังกล่าวไปจัดการเรียนการสอน พัฒนาทักษะของนักเรียน

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย แต่ยังไม่สัมฤทธิ์ผล จากการศึกษา คือ การสื่อสารเพื่อร่วมกันพัฒนาทักษะนักเรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง อันเนื่องมาจากเวลาที่จำกัดของผู้ปกครอง อีกทั้งการรู้สึกไม่มีส่วนร่วมของผู้ปกครองเมื่อเข้าร่วมทำงานกับทางโรงเรียน และโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ที่แนวคิดของนโยบายกับการปฏิบัติจริงของโรงเรียนไม่สอดคล้องกัน ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของโครงการ นอกจากนี้ยังมีการจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงของนักเรียนระดับประถมศึกษา ที่มีการดำเนินการในบางโรงเรียนในประเทศไทย แต่ไม่ได้รับเสียงตอบรับจากผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองนักเรียนไทยเน้นให้นักเรียนมีความเป็นเลิศด้านวิชาการตั้งแต่วัยเด็ก อีกทั้งการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อสื่อสารในระบบการศึกษาของไทย ที่ยังมีข้อจำกัดในการเข้าถึงของโรงเรียนนอกเมือง ความสามารถของครูผู้สอนในการใช้สื่อเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจแต่ยังไม่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย จากการศึกษา คือ การสื่อสารนโยบายทางการศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการจากหน่วยงานเดียว เพื่อสร้างความเป็นเอกภาพ เกิดความรับรู้และเข้าใจในนโยบายตรงกัน ทั้งนี้กระทรวงมีศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีหน้าที่สื่อสารและประชาสัมพันธ์ข้อมูลต่างๆ สู่

บุคลากรทางการศึกษาอยู่ ก็สามารถสื่อสารนโยบายผ่านเทคโนโลยีและโครงข่ายการสื่อสารที่วางไว้ นำสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจ และน่าจะนำมาพิจารณาปรับใช้ในประเทศไทย จากการศึกษา คือ แนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเข้าถึงแหล่งข้อมูลความรู้ต่างๆในระดับนานาชาติ แต่ทั้งนี้ควรพิจารณาถึงการจัดการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ บรรยากาศในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีการใช้ภาษาอังกฤษให้บ่อยครั้ง จากนั้นจึงนำร่องในพื้นที่ที่มีความพร้อมก่อน และแม้ว่าในปัจจุบันจะมีโรงเรียนในประเทศไทยใช้แนวทางดังกล่าวแล้ว แต่แนวทางดังกล่าวยังไม่ได้นำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาของไทยอย่างเท่าเทียมกันในทุกโรงเรียนและในทุกระดับชั้น และการคัดเลือก ฝึกหัดบุคลากรที่จะประกอบอาชีพครูด้วยมาตรฐานเดียวกัน เหมือนกับประเทศสิงคโปร์ เพื่อให้มีบุคลากรครูที่มีคุณภาพสูง และได้มาตรฐานเดียวกัน ก็เป็นแนวทางที่น่าสนใจ แต่ทั้งนี้ยังมีปัจจัยเกี่ยวกับขนาดของประเทศไทยที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นข้อจำกัดในการดำเนินการดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีแนวทางการแยกสายการเรียนระดับมัธยมศึกษาสู่สายสามัญและสายเทคนิคโดยการสอบแบ่งสาย ซึ่งประเทศสิงคโปร์มีการสอบแบ่งสายเมื่อจบประถมศึกษาปีที่ 6 หากพิจารณาถึงการนำแนวทางดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรสายอาชีพ ต้องมีระบบการสร้างเครื่องชี้วัดคัดกรองความสามารถของนักเรียนจากการสอบแบ่งสายอย่างชัดเจนอย่างแท้จริง แต่เหนือสิ่งอื่นใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ต้องมีกระบวนการที่ทำให้นักเรียนรู้และเข้าใจว่าตนเองมีความถนัดและสนใจในด้านใดอย่างแท้จริง เพื่อให้นักเรียนเลือกสาขาที่เรียนได้ตรงกับนักเรียน สามารถเรียนได้อย่างมีความสุข

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน” เป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงกระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน และเพื่อหาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน โดยศึกษาจากกระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในส่วนของการอภิปรายผลการวิจัย สามารถนำเสนอได้ตามวัตถุประสงค์การวิจัยทั้งสองข้อดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน

การสื่อสารระหว่างกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์กับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน ในประเด็นที่กระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์มีหน้าที่ในการสื่อสารนโยบายทางการศึกษาเพียงหน่วยงานเดียว แสดงถึงความเป็นเอกภาพในการรับและส่งนโยบายทางการศึกษาสู่การปฏิบัติ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการสิงคโปร์ได้จัดตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่สื่อสารข้อมูลด้านการศึกษา คือ Communication and Engagement Group นั้น หน่วยงานดังกล่าวมีหน้าที่ดูแลการสื่อสารเกี่ยวกับหลักสูตรและทิศทางการดำเนินงานผ่านสื่อมวลชน สื่อออนไลน์ ผ่านรูปแบบต่างๆ อาทิ เช่น คลิปวิดีโอ สไลด์พรีเซนเทชัน แผ่นพับ (Clarence Lee และคณะ, 2009) สำหรับประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะว่าโรงเรียนได้รับการสื่อสารนโยบายทางการศึกษาจากหลายหน่วยงาน และกว่าจะมีการสื่อสารถึงผู้ปฏิบัติคือครูผู้สอน มีการสื่อสารหลายขั้นตอน

นโยบายทางการศึกษาของสิงคโปร์มีความต่อเนื่องและสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในแต่ละสมัยการปกครองของนายกรัฐมนตรีทั้ง 3 คน ตั้งแต่การก่อตั้งประเทศจนถึงปัจจุบัน และเป็นนโยบายที่มีตัวชี้วัดชัดเจนในการพัฒนามนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับทรรศนะของกลุ่มตัวอย่างที่ว่า การเป็น

ผู้นำที่มีประสิทธิภาพนั้น ต้องประกอบไปด้วยคุณสมบัติได้แก่ มีความสามารถในการพัฒนาประเทศ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล และมีการใช้หลักการ/อุดมการณ์ที่ดีในการบริหารประเทศ ทั้งนี้ในด้านการกำหนดนโยบายทางการศึกษาของไทย มองว่าควรพิจารณาจากพื้นฐานของประเทศและปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เช่น เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมถึงแนวโน้มความต้องการแรงงานของตลาดงาน ซึ่งในจุดเด่นของระบบการศึกษาสิงคโปร์ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เข้าสู่ตลาดงาน คือ การจัดการศึกษาบนพื้นฐานอุตสาหกรรมของประเทศ เน้นการเรียนการสอนในสายเทคนิค อาชีวศึกษา ซึ่งสามารถผลิตบุคลากรสู่ตลาดงานได้อย่างตรงจุด สอดคล้องกับปัจจัยหลัก 3 ประการในการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ (นคร สังขรัตน์, 2559) ได้แก่ การมีผู้นำที่แข็งแกร่ง การพัฒนาประเทศอย่างมียุทธศาสตร์ และการลงทุนด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ในด้านการสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน ในประเด็นผู้บริหารสื่อสารเป้าหมายหลักทั้ง 4 ประการของโรงเรียน และครูผู้สอนนำไปปฏิบัติทันทีในการจัดการเรียนการสอนนั้น สอดคล้องกับแนวคิดการสื่อสารเพื่อบริหารจัดการ (Management Communication) (รุ่ง ศรีอำภพร, 2558) ที่ว่า องค์กรที่มีความสามารถในการสื่อสารระดับองค์กรเชิงกลยุทธ์ต้องมีการสื่อสารเกี่ยวกับเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาวให้กับบุคลากรในองค์กรได้รับรู้ เข้าใจ และสมาชิกในองค์กรปฏิบัติตาม

อีกทั้งการสื่อสารของผู้บริหารเพื่อให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนตามระดับขั้นของนักเรียน คือ ระดับประถมศึกษาเน้นการเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า และระดับมัธยมศึกษาเน้นการเรียนรู้สิ่งที่เป็นามธรรม สิ่งทีนักเรียนมีความถนัด และมีความสนใจนั้น สอดคล้องกับสอดคล้องกับการวางนโยบายให้มีความสำคัญกับความแตกต่างหลากหลายของนักเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามความสามารถทางวิชาการที่แตกต่างกัน จากการเน้นปริมาณในการเรียนรู้ สู่อุ้การเน้นคุณภาพในการเรียนรู้ (From Quantity to Quality) ในปี 1979 โดยมีการการแยกการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ระบบ Normal Stream หรือ Normal Course ออกเป็น 2 สาย คือ Normal (Academic) Stream หรือสายวิชาการ และ Normal (Technical) Stream หรือสายอาชีพ รวมทั้งนโยบายในสมัยต่อๆมาที่มีการประกาศใช้ล้วนแต่ส่งเสริมให้นักเรียนมีการเรียนรู้จากการคิด ลงมือปฏิบัติ สิ่งทีนักเรียนถนัด มีความสามารถ มีความสนใจ เช่น นโยบายโรงเรียนนักคิด ประเทศแห่งการเรียนรู้ (Thinking

Schools, Learning Nation หรือ TSLN) นโยบายสอนให้น้อยลง เรียนรู้ให้มากขึ้น (Teach Less, Learn More หรือ TLLM) เป็นต้น

ในด้านการสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน ประเด็นผู้บริหารสื่อสารทักษะที่จำเป็นในการทำงานแก่นักเรียน ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร (communication) ทักษะการสืบค้นและวิจัย (research skill) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem-solving skill) และทักษะการทำงานเป็นทีม (teamwork) นั้น สอดคล้องกับ “ทักษะการทำงานที่ควรพัฒนาสำหรับการทำงานในองค์กรทั่วไป 12 ทักษะ” ที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์และสรุปไว้ทั้ง 4 ทักษะ

นอกจากนี้ผู้บริหารมีการสื่อสารเป้าหมายหลักทั้ง 4 ประการของโรงเรียนแก่นักเรียน โดยสิ่ง ที่ให้ความสำคัญที่สุดคือ การเคารพผู้อื่น โดยกำหนดให้เป็นพื้นฐานของนักเรียนและบุคลากรใน โรงเรียน สอดคล้องกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนและประชาชนของประเทศสิงคโปร์ เนื่องจากสิงคโปร์เป็นสังคมแบบพหุวัฒนธรรม ดังนั้นการให้ความเคารพซึ่งกันและกันจะช่วยให้ ประชาชนชาวสิงคโปร์ที่ต่างเชื้อสายกันสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข และสามารถรวมกันเป็น หนึ่งช่วยกันพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า อีกทั้งแม้เมื่อนักเรียนก้าวสู่โลกการทำงาน เข้าสู่องค์กร แล้ว รัฐบาลโดยกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ (Ministry of Manpower) ของสิงคโปร์ ก็ได้ให้ ความสำคัญเกี่ยวกับการเคารพผู้อื่น (Respect) และการอยู่ร่วมกันในสังคมแบบพหุวัฒนธรรมด้วย อาทิ การสร้างการให้ความเคารพซึ่งกันและกันในองค์กร ผ่านเอกสารชื่อ Building a Culture of Respect โดยในเอกสารได้อธิบายว่าวัฒนธรรมของการให้ความเคารพเป็นพื้นฐานของการมีส่วนร่วม/เป็นส่วนหนึ่งในองค์กร ผลต่อผลลัพธ์ต่างๆขององค์กร และแนวทางในการปลูกฝังวัฒนธรรมของ การให้ความเคารพ และคู่มือชื่อ Celebrating OUR UNIQUE CULTURE โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ เกิดความเข้าใจและเกิดการเคารพซึ่งกันและกันในองค์กร

ในด้านการสื่อสารระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ปกครอง เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากร มนุษย์สู่ตลาดงาน ประเด็นการพัฒนาทักษะนักเรียนร่วมกับโรงเรียน โดยให้ผู้ปกครองได้ร่วมวางแผน ในการพัฒนาทักษะนักเรียนจากการสัมมนาและประชุมกับผู้บริหารนั้น สอดคล้องกับการสื่อสาร

ภายในของบุคลากรในสถานศึกษา โดยสถาบันของสิงคโปร์เน้นการมีส่วนร่วมจากผู้ปกครองในการพัฒนาการศึกษานักเรียน โดยสถานศึกษาหลายแห่งได้ตั้งกลุ่ม Parent Support Groups (PSG) ขึ้น (Khong, 2559)

นอกจากนี้ผู้บริหารยังสื่อสารกับผู้ปกครองผ่านสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น SMS เว็บไซต์ สื่อใหม่ เป็นต้น สอดคล้องกับการใช้สื่อออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ และจัดทำแอปพลิเคชันเพื่อการจัดการเรียนการสอน และตั้งแต่ปี 2560 ชาวสิงคโปร์ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาทุกคน จะได้รับข้อมูลการเรียนรู้รายบุคคลแบบออนไลน์ เพื่อการประเมินลักษณะเฉพาะของบุคคล และช่วยแนะนำวางแผนการศึกษา การทำงาน รวมถึงการอบรมทักษะและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ในด้านการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน ประเด็นครูจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อพัฒนาทักษะนักเรียน เช่น การส่งงานโครงการกลุ่ม การค้นคว้าวิจัย และการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูลในสื่อออนไลน์ สอดคล้องกับ “ทักษะการทำงานที่ควรพัฒนาสำหรับการทำงานในอนาคตทั่วไป 12 ทักษะ” ที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และสรุปไว้ดังต่อไปนี้ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการค้นคว้าวิจัย ทักษะทางคอมพิวเตอร์/เทคโนโลยี และการรู้เท่าทันสื่อใหม่ ทักษะการสร้างความสัมพันธ์ ทักษะการบริหารจัดการ ทักษะการวางแผน ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ และทักษะการทำงานเป็นทีม

นอกจากนี้ครูผู้สอนได้สื่อสารกับนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีการตระหนักในตนเองรู้ว่าควรทำสิ่งใด ต้องการสิ่งใด และเป้าหมายตนเองคืออะไร สอดคล้องกับ “เป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียน” (The Key Stage Outcomes of Education) ซึ่งกำหนดไว้ในเอกสารผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการศึกษา (Desired Outcomes of Education) โดยกระทรวงศึกษาธิการ สิงคโปร์ ทั้งนี้ การตระหนักในตนเอง (Self-Awareness) ปรากฏอยู่ในเป้าประสงค์ด้านผลลัพธ์ของนักเรียนในด้านการพัฒนาลักษณะนิสัย ทั้ง 3 ระดับ ดังนี้ 1.ระดับประถมศึกษา ผู้เรียนสามารถจำแนกถูกผิดในชีวิตประจำวัน และด้านการรู้จักตนเองและการตัดสินใจอย่างมีวิจารณญาณ คือ ทราบถึงจุดแข็งและทิศทางในความเจริญก้าวหน้าของตนเอง 2.ระดับมัธยมศึกษา ผู้เรียนมีความเชื่อตรงทางศีลธรรม และด้านการรู้จักตนเองและการตัดสินใจอย่างมีวิจารณญาณ คือ เชื่อมั่นในความสามารถตนเองและสามารถปรับให้เกิดการเปลี่ยนแปลง 3.ระดับหลังมัธยมศึกษา ผู้เรียนมีความกล้าหาญทางศีลธรรมเพื่อยึดมั่นในสิ่งที่ถูกต้อง คือ และด้านการรู้จักตนเองและการตัดสินใจอย่างมีวิจารณญาณ คือ กลับสู่สภาวะปกติได้เร็วหลังจากเผชิญความทุกข์ยาก

ในด้านการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับผู้ปกครอง เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน ประเด็นการร่วมกันพัฒนาทักษะนักเรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง โดยมุ่งเน้นให้ผู้ปกครองสังเกตพัฒนาการ ความก้าวหน้าและพฤติกรรมของนักเรียน สอดคล้องกับสอดคล้องกับการพัฒนาการศึกษาโดยใช้ระบบสามเส้า ผู้ปกครอง ครู และนักเรียน (Parent Teacher Student Triangle) ในแนวทางของผู้ปกครองในการช่วยเหลือนักเรียน คือ ถามคำถามที่ถูกต้อง หลีกเลี่ยงการเปรียบเทียบ ติดต่อกับครูของลูกอย่างสม่ำเสมอ และเป็นอาสาสมัครในโรงเรียน (Singaporeeducation, N.d. : online)

การสื่อสารภายในกลุ่มครูผู้สอน เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน จากการศึกษาพบว่ามีจุดเด่น คือ ครูผู้สอนมีการสื่อสารภายในทีม สำหรับการพัฒนาทักษะนักเรียน โดยครูแต่ละคนจะมีมุมมองที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดการสร้างเครือข่ายการสื่อสารทางสังคมและความรู้ (รุ่ง ศรีอัษฎาพร, 2558) ที่ว่า องค์กรส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งนี้เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในองค์กรได้ พบปะ สานสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ซึ่งกันและกันข้ามสายงาน ข้ามระดับ เกิดเครือข่ายทางสังคมรวมกลุ่มบุคคลและผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องต่างๆ มีการบริหารจัดการความรู้ เพื่อให้ความรู้คงอยู่และถูกนำไปใช้ประโยชน์ อีกทั้งเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในองค์กรร่วมกัน จนกลายเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (learning organization)

2. เพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย ในการเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน โดยศึกษาจากกระบวนการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย และคาดว่าสัมฤทธิ์ผล คือ แนวทาง Professional Learning Community (PLC) เป็นการแบ่งปันความรู้จากการอบรมพัฒนาศักยภาพของครู จากการปฏิบัติงานของครู และการพูดคุยกันเพื่อ

แก้ปัญหาและพัฒนาทักษะนักเรียน สอดคล้องกับรัชনীวรรณ เทียนทอง (2554) ซึ่งระบุว่า มีการเผยแพร่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบ่งปันผลงานวิจัย สำหรับในด้านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ครูต้องให้ความสำคัญต่อความแตกต่างของผู้เรียนแล้วจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตอบสนองและครอบคลุมความแตกต่างของผู้เรียน และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของครูกับเพื่อนร่วมงาน

นอกจากนี้ยังมีการอบรมพัฒนาศักยภาพ เป็นการกำหนดให้ครูเข้ารับการอบรมพัฒนาทักษะที่ตนเองสนใจ ภายใต้งบประมาณที่รัฐจัดสรรให้ เพื่อนำทักษะดังกล่าวไปจัดการเรียนการสอน พัฒนาทักษะของนักเรียน สอดคล้องกับ แนวทางการปฏิบัติงานของครูไทยที่ต้องดำเนินการเพิ่มจาก (รัชনীวรรณ เทียนทอง, 2554) ซึ่งระบุว่า ในด้านการจัดการเรียนการสอน ครูต้องเน้นทักษะกับผู้เรียน แต่ครูควรแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะให้เกิดขึ้นกับครูก่อน และต้องมีทักษะที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ทักษะการตั้งคำถาม ทักษะการให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบด้วยตนเองโดยลงมือปฏิบัติ ทักษะการหาความรู้และจัดการความรู้ การคิดวิเคราะห์ การประยุกต์ใช้ความรู้ รวมทั้งครูต้องสามารถประเมินผลและสะท้อนกลับแก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย แต่ยังไม่สัมฤทธิ์ผล คือ การสื่อสารเพื่อร่วมกันพัฒนาทักษะนักเรียนระหว่างครูกับผู้ปกครอง อันเนื่องมาจากเวลาที่มีจำกัดของผู้ปกครอง และรู้สึกไม่มีส่วนร่วมเมื่อเข้าร่วมทำงานกับโรงเรียน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีทรรศนะว่า หากต้องการให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพระหว่างครูผู้สอนกับผู้ปกครอง ครูอาจจะต้องมีความสามารถในการเข้าถึงและช่วยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งรวมทั้งการให้บุคลากรในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน เช่น สอนการงานอาชีพ ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น สอดคล้องกับแนวคิดที่ผู้ปกครองสามารถมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะของนักเรียน จาก “แนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนของผู้ปกครอง” ในการพัฒนาการศึกษาโดยใช้ระบบสามเส้า ผู้ปกครอง ครู และนักเรียน (Parent Teacher Student Triangle) ด้วยวิธีการเป็นอาสาสมัครในโรงเรียน (Volunteer in school) ผู้ปกครองสามารถหาเวลาไปเป็นอาสาสมัครในโรงเรียนของนักเรียนได้ตลอดซึ่งสามารถมีส่วนร่วมได้หลายวิธี

นอกจากนี้ยังมีการจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงของนักเรียนระดับประถมศึกษา ที่มีการดำเนินการในบางโรงเรียนในประเทศไทย แต่ไม่ได้รับเสียงตอบรับจากผู้ปกครอง เพราะผู้ปกครองนักเรียนไทยเน้นให้นักเรียนมีความเป็นเลิศด้านวิชาการตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีการเรียนรู้อย่างรอบด้าน เพิ่มทักษะการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ กลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะว่าควรเรียนรู้ตามแนวทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 คือ หลัก 3R 8C สำหรับ 3R ได้แก่ (R)reading-อ่านออก (W)Riting-เขียนได้ (A)Rithenmatics-คิดเลขเป็น และสำหรับ 8C ได้แก่

- 1.Critical Thinking and Problem Solving การคิดอย่างมีวิจารณญาณ แก้ไขปัญหาได้
- 2.Creativity and Innovation คิดอย่างสร้างสรรค์ คิดเชิงนวัตกรรม
- 3.Cross-cultural Understanding ความเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรม กระบวนการคิดข้ามวัฒนธรรม
- 4.Collaboration teamwork and leadership ความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ
- 5.Communications information and media literacy ทักษะในการสื่อสาร และการรู้เท่าทันสื่อ
- 6.Computing and ICT literacy ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ และการรู้เท่าทันเทคโนโลยี
- 7.Career and learning skills ทักษะทางอาชีพ และการเรียนรู้
- 8.Compassion มีคุณธรรม มีเมตตา กรุณา มีระเบียบวินัย ซึ่งเป็นคุณลักษณะพื้นฐานสำคัญของทักษะขั้นต้นทั้งหมด และเป็นคุณลักษณะที่เด็กไทยจำเป็นต้องมี

แนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของสิงคโปร์ที่น่าสนใจแต่ยังไม่มีการนำมาปรับใช้ในระบบการศึกษาไทย คือ การสื่อสารนโยบายทางการศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการจากหน่วยงานเดียว เพื่อสร้างความเป็นเอกภาพ เกิดความรับรู้และเข้าใจในนโยบายตรงกัน นำสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งแนวทางดังกล่าวยังสอดคล้องกับการแก้ปัญหาเกี่ยวกับ “การสื่อสารองค์กร” ที่มีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายบ่อยครั้ง และผู้วิจัยมีทรรศนะว่านอกเหนือจากสาเหตุที่มีจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างองค์กรแล้ว ระบบการศึกษาของไทย ยังมีสาเหตุด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศ จำนวนประชากร เทคโนโลยี ที่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร เพราะประเทศสิงคโปร์มีเทคโนโลยีที่ทันสมัย และด้วยข้อได้เปรียบในด้านภูมิประเทศที่เป็นประเทศขนาด

เล็ก ประชากรมีน้อย ดังนั้นการติดต่อสื่อสารสามารถส่งไปครอบคลุมและทั่วถึงกันหมดทั้งประเทศ ซึ่งทั้งหมดล้วนสนับสนุนการศึกษาของสิงคโปร์ได้ง่ายกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทย

ดังนั้นแนวทางการพัฒนาและการแก้ปัญหาในด้านการสื่อสารระหว่างกระทรวงศึกษาธิการ กับผู้บริหารโรงเรียนในประเทศไทยจึงต้องให้ความสำคัญกับลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศ จำนวนประชากร เทคโนโลยีเป็นพิเศษ เพื่อแก้ไขอุปสรรคในด้าน “การสื่อสารองค์กร” ของระบบ การศึกษาไทย ที่พบว่ายังขาดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนในหลากหลายประเด็น ดังนั้นศูนย์สารสนเทศ การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการจึงเน้นการสร้างการรับรู้ตรงกัน ผ่านเทคโนโลยี คือ แอปพลิเคชันไลน์ (LINE Application) และมีการวางแผนโครงสร้างการสื่อสารที่ชัดเจน เป็นลำดับขั้น ลด ความซับซ้อน โดยวางแผนการสื่อสารจากกระทรวงศึกษาธิการไปยังหน่วยระดับภาคก่อน (Cluster) จากนั้นจะมีการสื่อสารจากหน่วยระดับภาคสู่ระดับเขตพื้นที่ โรงเรียนในพื้นที่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู และนักเรียนในโรงเรียนต่อไป รวมทั้งมีการส่ง SMS เพื่อความรวดเร็ว และมีการพยายามสร้าง ช่องทางการสื่อสารของหน่วยงาน

นอกจากนี้การสื่อสารสู่ภาคประชาสังคม ศูนย์สารสนเทศฯได้ทำการศึกษาค้นคว้า วิจัยว่าผู้คน เข้าถึงสื่อใดบ้าง เพื่อสามารถสื่อสารประเด็นต่างๆถึงประชาชนได้มากที่สุด และเน้นการสร้าง ความเข้าใจแก่บุคลากรในองค์กรในประเด็นต่างๆให้ตรงกัน ก่อนที่จะมีการนำเสนอออกไปสู่สาธารณะชน

5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยนี้มีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนในประเทศไทย ที่ใช้ระบบ การศึกษาแบบประเทศสิงคโปร์ และจากการศึกษาเอกสารบางส่วนเท่านั้น ซึ่งอาจไม่สามารถสะท้อน ภาพรวมทั้งหมดของระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์ จึงเสนอแนะแนวทางการศึกษาในอนาคตให้ มีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนในประเทศสิงคโปร์ และเก็บข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิชาว สิงคโปร์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการและพัฒนาระบบการศึกษาสิงคโปร์

5.4 ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งต่อไป หากต้องการเปรียบเทียบการสื่อสารในระบบโรงเรียน เพื่อเตรียม ความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงานระหว่างประเทศไทยกับประเทศในกลุ่มอาเซียน เพื่อให้ เกิดผลการศึกษาที่ประสิทธิภาพมากขึ้น ควรเป็นคู่กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะทางสภาพแวดล้อม เงื่อนไขทางสังคม เงื่อนไขทางเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกัน เช่น ประเทศเวียดนาม ประเทศอินโดนีเซีย เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. กระทรวงศึกษาธิการ. [ออนไลน์]. 2560 แหล่งที่มา: <http://www.moe.go.th>
[14 พฤษภาคม 2560]

ชามาภัทร สิทธิอำนาจ. 2556. การจัดการการศึกษาของสาธารณรัฐสิงคโปร์. หลักสูตรศึกษา
ศาสตรดุษฎีบัณฑิต ปีการศึกษา 2556 สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ไตรรัตน์ ยืนยง. 2558. รู้รอบเรื่องประชาคมอาเซียน. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

ฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ บริษัท ธนุลักษณะ จำกัด (มหาชน). 2557. คู่มือการพัฒนาบุคลากร. [ออนไลน์]
แหล่งที่มา: <http://www.thanulux.com> [18 พฤษภาคม 2560]

พิณสุดา สิริรังศรี. 2556. รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน รายงานข้อเสนอ
นโยบายส่งเสริมสนับสนุนการบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. มหาวิทยาลัยธุรกิจ
บัณฑิตย์ เสนอต่อสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

พรทิพย์ ทับทิมทอง. 2558. การวิเคราะห์ผลของการใช้เวลาในการปฏิบัติภาระงานสอนที่มีต่อ
ประสิทธิภาพการสอนของครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร คณะครุ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์. ปีโอไอเยี่ยมชมพลังด้านเทคโนโลยีของสิงคโปร์. [ออนไลน์]. 2548
แหล่งที่มา:

[http://www.boi.go.th/thai/download/publication_economy_extra/ปีโอไอเยี่ยม
ชมพลังด้านเทคโนโลยีของสิงคโปร์.pdf](http://www.boi.go.th/thai/download/publication_economy_extra/ปีโอไอเยี่ยม
ชมพลังด้านเทคโนโลยีของสิงคโปร์.pdf) [20 กันยายน 2559]

ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์. การพัฒนาสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางในด้านชีววิทยเวชศาสตร์. [ออนไลน์].
2547 แหล่งที่มา:

[http://www.boi.go.th/thai/download/publication_economy_extra/29/
eco_5_7_47.pdf](http://www.boi.go.th/thai/download/publication_economy_extra/29/
eco_5_7_47.pdf) [20 กันยายน 2559]

รัชนิวรรณ เทียนทอง. 2554. การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนไทยกับครูในโรงเรียน
ชั้นนำระดับโลก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รุ่ง ศรีอัษฎาพร. 2558. บุคลิกภาพและความสามารถในการสื่อสารจากวัยเด็กสู่วัยทำงาน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรจนรินทร์ โกมลหิรัญ. 2551. การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความเครียดในการทำงานของครูสังกัด คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัย การศึกษาภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วนิดา ประคัลภ์กุล. 2554. แนวทางการส่งเสริมประสิทธิภาพการใช้ครูประถมศึกษาที่สอนไม่ตรง วิชาเอก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา คณะครุ ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทย์ บัณฑิตกุล. 2555. สาธารณรัฐสิงคโปร์. กรุงเทพมหานคร: สถาพรบุ๊คส์.
- ศุภการ ศิริไพศาล และสุมาลี ทองดี. ระบบการศึกษากับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ : ศึกษากรณี ประเทศ สิงคโปร์ (Education and the Development of Human Resources : the case study of Singapore. วารสารสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ 5 (มกราคม – มิถุนายน 2549) : 64-76
- ศูนย์ข้อมูลความรู้ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. ตัวอย่างพัฒนาการของสิงคโปร์ ไทยควรเร่ง พัฒนาเตรียมพร้อมสู่ AEC. [ออนไลน์]. 2555 แหล่งที่มา: <http://www.thai-aec.com/160> [27 กันยายน 2559]
- ศูนย์อาเซียน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. ข้อมูลทั่วไปสิงคโปร์. [ออนไลน์]. 2558 แหล่งที่มา: <http://www.fact.fti.or.th/th/ข้อมูลทั่วไป-สิงคโปร์/> [12 ธันวาคม 2559]
- สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. โครงการวิจัยเรื่องการกำหนดแนว ทางการพัฒนาการศึกษาไทยกับการเตรียมความพร้อมสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, ไม่ปรากฏปีพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2559. การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุเพื่อ พัฒนาสมรรถนะกำลังคนรองรับโลกศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2559.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติฉบับที่ 8. [ออนไลน์]. 2540. แหล่งที่มา: http://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=3783 [13 เมษายน 2560]

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (ระยะที่ 1). [ออนไลน์]. 2504. แหล่งที่มา:

http://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=3776 [15 มกราคม 2560]

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.). คู่มือเทคนิคการปรับปรุงและพัฒนา องค์การ เวอร์ชัน 1.0. [ออนไลน์]. 2551 แหล่งที่มา:

<http://php.diw.go.th/haz/wp-content/uploads/2015/07/PMQA02.pdf> [18 พฤษภาคม 2560]

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเรื่อง “การดำเนินงานด้านนโยบายการศึกษาขององค์กรนโยบายการศึกษาระดับชาติ ในกลุ่มประเทศอาเซียนและอาเซียนบวกสาม”. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2557.

สุดารัตน์ โยธาภิบาล. สิงคโปร์กับสงครามการแย่งชิงคนเก่งทั่วโลกสู่ “ศูนย์กลางคนเก่ง สิงคโปร์” : บทเรียนและความท้าทายสู่แนวทางสร้าง “ศูนย์กลางคนเก่งภาครัฐไทย” ในบริบทอาเซียน. วารสารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 31 (พฤษภาคม - สิงหาคม 2557) : 1 - 28

อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ. 2556. ประวัติศาสตร์สิงคโปร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เมืองโบราณ.

ภาษาอังกฤษ

AlphaBeta, & Foundation for Young, A. (2016). The new work mindset; 7 new job clusters to help young people navigate the new work order.

ClassTree. ClassTree. [Online]. N.d. Available form : <http://classtree.sg> [2017, March 12]

Community Engagement Programme. Inclusive practices for Sustainable Business. Ministry of Manpower Singapore.

Conrad, D., & Newberry, R. (2011). 24 Business Communication Skills: Attitudes of Human Resource Managers versus Business Educators. American Communication Journal, 13(1), 4-23.

Globthailand. ปูพื้น Smart Nation สิงคโปร์ส่งเสริมประชาชนเรียนรู้ตลอดชีวิต 12,500 หลักสูตร. [ออนไลน์]. 2560. แหล่งที่มา: http://globthailand.com/singapore_0003/ [14 พฤษภาคม 2560]

Institute for the Future for. (2011) Future Work Skills 2020. the University of Phoenix Research Institute.

Konishi Naomi. Human Resources Development Initiatives in Singapore: Investing in Sustainable Global Competitiveness. Journal of Policy Studies 46 (March 2014) :75

Lana Khong. Working with Parents to Support Students. [Online]. 2016. Available form : <http://singteach.nie.edu.sg/issue56-research03> [2017, March 8]

Lee, J.T.. Education hubs and talent development: policymaking and implementation Challenges. Higher Education 68 (December 2014) : 807-823

Ministry of Education Singapore. Ministry of Education, Singapore. [Online]. 2016. Available form : <https://www.moe.gov.sg/> [2017, March 8]

Ministry of Manpower. Your Employee' s Wellbeing Might Mean More Than You Think. [Online]. N.d. Available form : <http://www.mom.gov.sg/~media/mom/documents/employment-practices/cep/> [2017, January 4]

Ministry of Manpower. Skills, training and development. [Online]. 2016. Available form <http://www.mom.gov.sg/employment-practices/skills-training-and-development> [2016, November 19]

Ministry of Manpower. Building a Culture of Respect. [Online]. N.d. Available form : <http://www.mom.gov.sg/~media/mom/documents/employment-practices/cep/building%20a%20culture%20of%20respect.pdf?la=en> [2017, January 5]

Ministry of Manpower. Celebrating OUR UNIQUE CULTURE. [Online]. N.d. Available form : <https://www.sgsecure.sg/resources/Documents/Celebrating%20Our%20unique%20culture.pdf> [2016, September 20]

- National Network of Business and Industry Associations. COMMON EMPLOYABILITY SKILLS A Foundation for Success in the Workplace: The Skills All Employees Need, No Matter Where They Work [Online]. 2014. Available form : https://businessroundtable.org/sites/default/files/Common%20Employability_asingle_fm.pdf [2017, May 16]
- Passarelli, G. (2011). Employees' skills and organisational commitment. International Business Research, (1), 28.
- Quintanilla, K. M., & Wahl, S. T. (2014). Business and professional communication : keys for workplace excellence. Thousand Oaks, CA : SAGE, c2014.
- Randall S. Hansen and Katharine Hansen. Quintessential Careers: What Do Employers Really Want? Top Skills and Values Employers Seek form Job-Seekers. [Online] 2008. Available form : http://www.physics.emory.edu/faculty/roth/careerskills/soft_skills.pdf [2017, April 15]
- Singaporeeducation.info. Parent Teacher Student Triangle – Singapore. [Online]. N.d. Available form : <http://www.singaporeeducation.info/career- options/career-guide/career-path-step-by-step/Student-Teacher-Child.html> [2017, March 7]
- Singapore Management University. SOCIAL MEDIA: MORE WORK FOR TEACHERS AND STUDENTS?. [Online]. 2010. Available form : <https://www.smu.edu.sg/perspectives/2012/08/24/ social-media-more-work-teachers-and-students> [2017, March 8]
- The Singapore Workforce Development Agency (WDA). Workforce Development in Singapore. [Online]. N.d. Available form : <http://siteresources.worldbank.org/INTAFRREGTOPEUCATION/Resources/444659-1204656846740/4734984-1204742235836/Session52-WDACorpPresentation.pdf> [2017, May 16]

Timetoast timelines. History of Education in Singapore. [Online]. N.d. Available form :
<https://www.timetoast.com/timelines/history-of-education-in-singapore>
[14 พฤษภาคม 2560]

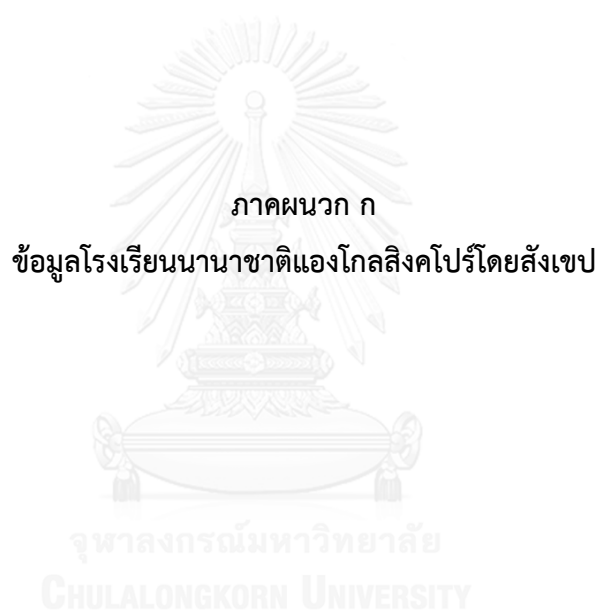
World Economic Forum. Best Countries In The World For Highly Skilled Employment.
[Online]. 2016. Available form : <http://www.worldatlas.com/articles/best-countries-in-the-world-for-highly-skilled-employment.html> [2017, March 7]

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

1.ชื่อโรงเรียน

ภาษาไทย : โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

ภาษาอังกฤษ : Anglo Singapore International School

2.ปีที่ก่อตั้งโรงเรียน

พ.ศ. 2546

3.ที่ตั้งโรงเรียน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ Campus 64 ถนนสุขุมวิท 64
แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ 10260

สำหรับโรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์เปิดทำการเรียนการสอนอีก 2 แห่ง คือ

Campus 31 : ถนนสุขุมวิท 31 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10260

Campus Nakhon Ratchasima : ถนนสุรนารี ตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองนครราชสีมา
จังหวัดนครราชสีมา 30000

4.ระบบการศึกษาที่ใช้จัดการเรียนการสอน

หลักสูตรสิงคโปร์และอังกฤษ (บริติช – the Cambridge IGCSE)

5.ภาษาที่ใช้ในการสอน

ภาษาอังกฤษเป็นหลัก และภาษาอื่นๆที่เปิดสอนเช่น ภาษาไทย ภาษาจีน(แมนดาริน) ภาษา
เกาหลี ภาษาญี่ปุ่น

6.ระดับชั้นที่เปิดทำการเรียนการสอน

ระดับก่อนประถมศึกษา : ปฐมวัย, อนุบาล

ระดับประถมศึกษา : ประถมศึกษาปีที่ 1-6

ระดับมัธยมศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 1-4

ระดับหลังมัธยมศึกษา : Junior College 1-2

7.ผู้บริหาร

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลผู้บริหารโรงเรียนจากการสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนฝ่ายมัธยมศึกษา (Campus64) คือ Mr. Jeff Chen

สำหรับผู้บริหารของโรงเรียนท่านอื่นๆ มีดังรายชื่อต่อไปนี้

ผู้ก่อตั้งโรงเรียน : Ms. Julie Sutanto

ผู้อำนวยการโรงเรียน (Campus64) : Ms. Naruemol Charoendet

ผู้อำนวยการโรงเรียนฝ่ายก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา (Campus64) : Mr. Steven

Koh

8.รายละเอียดโรงเรียนโดยสังเขป

โรงเรียนนานาชาติ แองโกล สิงคโปร์ก่อตั้งขึ้นขึ้นด้วยโปรแกรมการเรียนรู้แบบองค์รวมสำหรับนักเรียนระดับนานาชาติให้ได้เติบโตขึ้นมาในสังคมโลกที่ขยายตัวอย่างสูง ตั้งแต่ปี ค.ศ.2003 พันธกิจของเราคือการเตรียมสภาพแวดล้อม การดูแลและส่งเสริมนักเรียนของเราให้เป็นผู้มีความสามารถ เจริญเติบโตเป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียรและยังเป็นผู้เรียนรู้อย่างไม่หยุดสิ้น เอกลักษณ์อย่างหนึ่งของแองโกลคือการสร้างสิ่งแวดล้อมทางภาษาพูดให้นักเรียนโดยแท้ ซึ่งทั้งเรามีนักเรียนและครูจากทั่วโลก นับเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยไม่ละเลยความสำคัญของความเป็นไทยและการศึกษาภาษาแม่ด้วย

แองโกลมีการจัดหลักสูตรการศึกษาวิชาการระดับสูงด้วยระบบแบบสิงคโปร์ ทั้งยังเป็นความภาคภูมิใจในสำหรับนักเรียนที่มีพรสวรรค์ของเรา โดยนักเรียนที่ได้รับการทดสอบด้วยมาตรฐานที่เข้มงวด คุณครูของเราทุกคนต้องได้รับการรับรองตามมาตรฐานระหว่างประเทศ และมีคุณสมบัติเฉพาะทางในการสอนในสาขาของตนเองถนัด โดยคุณครูจะต้องมีการจะทุ่มเทและมีใจในการบริการด้านการศึกษาที่ครอบคลุมพื้นฐานการศึกษาที่มีภูมิหลังแตกต่างกันให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนสิงคโปร์จะมีเตรียมความพร้อมในการสอบที่มีการนับถือในระดับสูง เช่น PSLE และ Cambridge ที่รับการยอมรับในระดับสากลรวมทั้ง iPSLE และการสอบ IGCSE อีกด้วย

นอกเหนือจากนั้นโปรแกรมศิลปการแสดง แผนกการแสดงละครเวที และหลักสูตรที่ได้รับการยอมรับนับถือในระดับสากล โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์ได้กลายเป็นชุมชนการศึกษาที่ให้การศึกษาระหว่างประเทศสำหรับนักเรียนอายุตั้งแต่ 18 เดือนจนถึงวัยที่จะเข้ารับการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

9.คติพจน์โรงเรียน

Learn to think, think to learn.

เรียนรู้เพื่อนำสู่การคิด การใช้ความคิดเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้

10.พันธกิจของโรงเรียน

We inspire and nurture a diverse learning community; uniquely Anglo.

เราสร้างแรงบันดาลใจและดูแลสังคมแห่งการเรียนรู้อันหลากหลาย ด้วยความต่างอย่างแองโกล

11.เป้าหมาย

- 1.ปลูกฝังสำนึกแห่งความหมั่นเพียร มุมานะในงานที่ได้รับมอบหมายและบรรลุยังเป้าหมายทุกสิ่ง (Diligence)
- 2.เคารพผู้อื่น ทั้งในโรงเรียนและสังคมภายนอกที่กว้างใหญ่ขึ้น (Respect)
- 3.การยอมรับนับถือสำนึกความรับผิดชอบต่อผู้อื่น (Responsibility)
- 4.สร้างความก้าวหน้าสู่นักคิดผู้สร้างสรรค์ ทั้งยังเป็นผู้เรียนที่มีความเป็นเลิศทางภาษา (Progress)

ภาคผนวก ข1
ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Interview questions for school's director

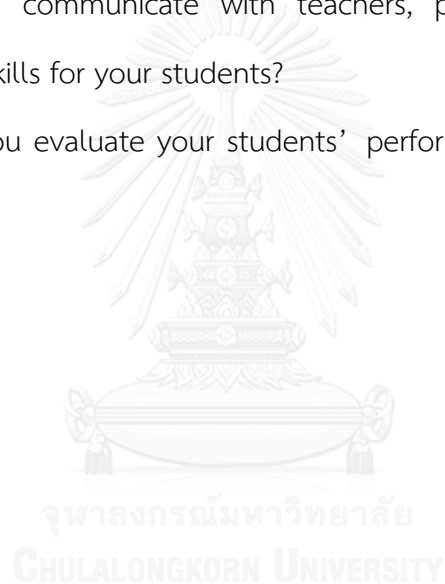
-What are your school's management policies and how do you communicate them within your schools?

- How does the Singapore government communicate with schools about developing working skills for students?

-In your school, how do you develop working skills for your students?

- How do you communicate with teachers, parents and students about developing working skills for your students?

-How would you evaluate your students' performance in developing working skills?

ภาคผนวก ข2

ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ตัวแทนครูผู้สอน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Interview questions for teacher

-How does the board of director communicate with you about the school's management policies?

-How does the board of director communicate with you in attempts to enforce students' working skills development policy?

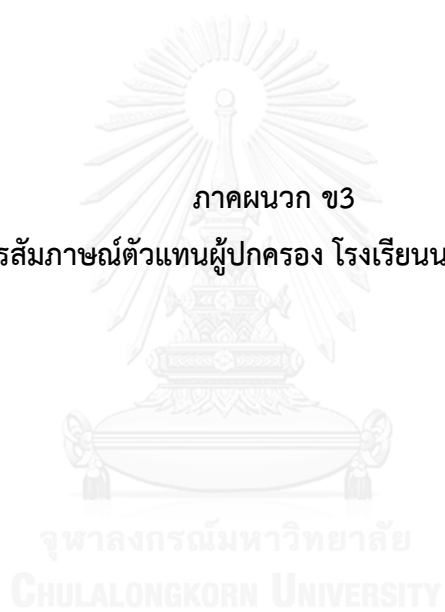
-How do you turn the policy into lesson plan for class?

- How do you communicate among teachers, students and parents about developing working skills for your students?

-What are the reactions among teachers, students and parents with respect to your teaching and learning system in developing students' working skills? Please exemplify.

ภาคผนวก ข3

ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ตัวแทนผู้ประกอบการ โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

ข้อคำถามสัมภาษณ์ สำหรับผู้ประกอบการ

1. ผู้บริหารโรงเรียนมีการสื่อสารกับท่านเกี่ยวกับนโยบายในการบริหารจัดการการศึกษาของโรงเรียนอย่างไร
2. ผู้บริหารโรงเรียนมีการสื่อสารกับท่านเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร
3. ท่านมีการสื่อสารกับครูผู้สอนในประเด็นการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร
4. ท่านมีการสื่อสารกับนักเรียนในประเด็นการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร
5. ท่านมีการปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไร
6. จากการสื่อสารในประเด็นการพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียน นักเรียนมีการนำไปปฏิบัติอย่างไรและผลสัมฤทธิ์เป็นอย่างไร

ภาคผนวก ข4

ข้อคำถามในการทำสันทนาการกลุ่มผู้แทนนักเรียน โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Interview questions for students

-How does the board of director communicate with you about the school's management policies?

-How does the board of director communicate with you about students' working skills development policy?

-How does the teacher communicate with you about students' working skills development process?

ภาคผนวก ข5

ข้อคำถามในการสัมภาษณ์นักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อคำถามสัมภาษณ์ สำหรับนักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์

1. ในทัศนะของท่าน ปัจจัยในการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ที่เป็นจุดเด่น มีอะไรบ้าง และเป็นอย่างไรบ้าง
2. ในทัศนะของท่าน ปัจจัยในการพัฒนาทรัพยากร “คน” เข้าสู่ตลาดงานของสิงคโปร์ที่เป็นจุดเด่น มีอะไรบ้าง และเป็นอย่างไรบ้าง
3. ในทัศนะของท่าน การสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์สำหรับพัฒนาทักษะการทำงานของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง มีจุดเด่นอย่างไร
4. จากคำถามข้อที่ 3) ในทัศนะของท่าน ประเทศไทยควรมีแนวทางในการปรับปรุงการสื่อสารในระบบการศึกษาของประเทศไทยสำหรับพัฒนาทักษะการทำงานของนักเรียนไทย ได้อย่างไรบ้าง จากแนวทางของประเทศสิงคโปร์
5. หากประเทศไทยใช้แนวทาง กำหนดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักสำหรับการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถก้าวสู่ระดับนานาชาติ ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับแนวทางดังกล่าวอย่างไร

ภาคผนวก ข6
ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารคณะครุศาสตร์/คณะ
ศึกษาศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

**ข้อคำถามสัมภาษณ์ สำหรับผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารคณะครุศาสตร์
/คณะศึกษาศาสตร์**

1. ในทฤษฎีของท่าน ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์มีจุดเด่นอย่างไรบ้าง
2. ในทฤษฎีของท่าน ทักษะในการทำงานที่จำเป็นสำหรับนักเรียนมีอะไรบ้าง
3. ในทฤษฎีของท่าน แนวทางสำหรับการพัฒนาเพื่อการปฏิบัติงานสอนของครูมีอะไรบ้าง
4. ในปัจจุบันระบบการศึกษาไทยมีนโยบายในการพัฒนาทักษะครูและบุคลากรการศึกษา
สำหรับการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะในการทำงานของนักเรียนอย่างไรบ้าง
5. หากประเทศไทยใช้แนวทางกำหนดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักสำหรับการจัดการเรียน
การสอน เพื่อให้นักเรียนมีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถก้าวสู่ระดับนานาชาติ ท่าน
มีความเห็นเกี่ยวกับแนวทางดังกล่าวอย่างไร
6. ในทฤษฎีของท่าน แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในระบบการศึกษา
ของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมคนสู่ตลาดงาน จากการนำแนวทางการสื่อสารในระบบการศึกษาของ
สิงคโปร์ เป็นอย่างไร
7. ในทฤษฎีของท่าน แนวทางการสื่อสารเพื่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชน ในการ
พัฒนาทักษะผู้เรียน เป็นอย่างไร
8. ในทฤษฎีของท่าน การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการเรียนการสอนของประเทศ
ไทย มีปัญหาและข้อจำกัดอย่างไรบ้าง และมีแนวทางในการพัฒนาอย่างไร
9. ในทฤษฎีของท่าน การพัฒนาการสื่อสารและแนวทางเกี่ยวกับการเรียนการสอนสายอาชีพ
ในประเทศไทย เป็นอย่างไรได้บ้าง

ภาคผนวก ค1

หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล โรงเรียนนานาชาติแองโกลสิงคโปร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Department of Speech Communication and Performing Arts
Faculty of Communication Arts
Chulalongkorn University
Phyathai Rd., Pathumwan,
Bangkok 10220

May 24, 2017

Ms. Julie Sutanto
Director of Schools of Anglo Singapore International School
Sukhumvit 64, Bangchak, Prakanong,
Bangkok 10260

Dear Ms. Julie Sutanto,

I am writing this letter to request a permission for Phudit Chailangka to collect interview data for his Master's thesis.

Phudit Chailangka is one of our graduate students in communication program at the Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University. Currently, he is conducting a research for his Master's thesis entitled "COMMUNICATION IN THE SINGAPOREAN SCHOOL SYSTEM FOR PREPARING HUMAN RESOURCES TO JOB MARKET."

As we all know that Singaporean educational system is one of the best in Asia. I would appreciate if you could allow Phudit Chailangka to meet with you for an hour in-depth interview to learn about the communication process in the Anglo Singapore International School. Also, please kindly allow him to interview teachers and students in your school to learn about communication relationships between them.

Please be assured that all provided information will be only used for academic purposes. If you have any questions or need further information regarding this research project, please feel free to contact me at 08-1684-9698 or Email address: Roong.S@chula.ac.th.

Thank you in advance for your kind cooperation.

Sincerely yours,

Roong Sriassadaporn, Ph.D.
Assistant Professor and Thesis Advisor

ภาคผนวก ค2

หนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้บริหารในกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารคณะครุศาสตร์/คณะ
ศึกษาศาสตร์ และนักวิชาการ/ผู้เชี่ยวชาญระบบการศึกษาประเทศสิงคโปร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กทม. 10330

11 มิถุนายน 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นิสิตเข้าสัมภาษณ์เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อคำถามในการสัมภาษณ์

ด้วย นายภูติพิท ไชยลังกา นิสิตปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “การสื่อสารในระบบโรงเรียนของประเทศสิงคโปร์เพื่อเตรียมความพร้อมทรัพยากรมนุษย์สู่ตลาดงาน”
มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารในโรงเรียนที่ใช้ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความ
พร้อมนักเรียนสู่การทำงาน โดยมีดิฉัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่ง ศรีอำภุพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านอนุญาตให้นิสิตเข้าสัมภาษณ์ท่าน เพื่อประกอบการทำ
วิทยานิพนธ์ อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาองค์ความรู้ทางวิชาการด้านการสื่อสารในการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้นหาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในโรงเรียนไทย โดยมี
ต้นแบบจากโรงเรียนในระบบของประเทศสิงคโปร์ ในการเตรียมความพร้อมนักเรียนสู่การทำงาน

อนึ่ง หากท่านมีข้อสงสัยหรือต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการศึกษานี้ โปรดติดต่อกับ
นิสิตโดยตรง ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 090-564-1818 และอีเมล Phudit.c@student.chula.ac.th หรือติดต่อดิฉัน
ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 08-1684-9698 และอีเมล Roong.S@chula.ac.th

หวังเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายภูติท ไชยลังกา เกิดวันที่ 14 พฤษภาคม 2531 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนนารีรัตน์จังหวัดแพร่ (สายการเรียนศิลป์-ภาษาจีน) ระดับปริญญาตรี นิเทศศาสตรบัณฑิต ภาควิชาวาริชวิทยาและสื่อสารการแสดง สาขาวิชาวาริชวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2554 ระดับปริญญาโท นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชาวาริชวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2559

